M. TULLII CICERONIS

DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM

LIBRI QUINQUE

RECOGNOVIT

C. F. W. MÜLLER.

EDITIO STEREOTYPA.

MCMVIII
LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

M. TULLII CICERONIS
DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM
LIBRI QUINQUE.

LIBER PRIMUS.

ARGUMENTUM.

Cicero postquam philosophiae studium scripto Hortensio defendit et commendavit editisque quattuor Academicis libris, quod genus philosophandi minime adrogans maximeque et constans et elegans arbitraretur, ostendit, cum fundamentum philosophiae positum esse videret in finibus bonorum et malorum, hunc ipsum iam locum perpurgare constituit anno p. u. c. 709 ante Chr. nat. 45, ut, quid a quoque et quid contra quemque philosophum diceretur, intellegi posset. Itaque ut in reliquis de philosopnia libris fecit, Graecos auctores secutus, quorum scripta paene ad verbum expressit, de summo bono et malo ita disputavit, ut ipse Aristotelio more in dialogo praecipuas partes sustineret. Et hoc quidem opus in tres sermones tempore diversos distribuit, quorum primus, qui de Epicurea philosophia est, inter Ciceronem et L. Manlium Torquatum et C. Valerium Triarium L. Paullo C. Marcello coss. anno p. u. c. 704, a. Chr. nat. 50, in Ciceronis Cumano habitus fingitur. Argumentum autem huius libri fere eius modi est: Initio libri Cicero M. Brutum adloquens consilium suum ea, quae Graeci de philosophia scripsissent, Latinis litteris mandandi a vituperatoribus sic defendit, ut, quoniam universae philosophiae reprehensoribus in Hortensio responsum sit, contra eos autem, qui philosophiam non prorsus reiciant, sed minus studii et

operae in ea ponendum putent, pugnare vix opus sit, eos maxime refellat, qui Graeca scripta legere malint, Latine conversa nolint (cap. 1—3). Se vero, quem ad modum olim rei publicae res gerendo non defuerit, sic nunc neglectis obtrectatoribus elaboraturum, ut cives sint opera sua doctiores. Nec quidquam esse, quod potius scribere debeat, quam haec, in quibus gravissima, quae philosophiam contineat, quaestio de summo bono pertractetur (cap. 4). Ut autem a facillimis ordiatur, ab Epicuro initium facit, cuius disciplinam accurate quondam a L. Torquato, cum C. Triarius adesset, apud se in Cumano expositum esse narrat et contra eam a se disputatum. Nam cum Torquatus e Cicerone quaesisset, quae esset causa, cur minus Epicurum probaret, Cicero breviter omnem Epicuri philosophiam sic percurrit, ut demonstret, quid in physicis, dialecticis, ethicis eius desideret et reprehendat (cap. 6—7). Defensionem Epicuri Torquatus suscipit et ceteris in aliud tempus reiectis eius de summo bono sententiam explicat cap. 8. Exponit igitur Epicuri formam docendi sequens et saepe verbis eius utens omne animal a primo ortu natura voluptatem appetere, dolorem respuere, ut appareat illam per se expetendam, hunc reiciendum esse (cap. 9). Sed ita probari voluptatem, improbari dolorem, ut dilectus faciendus sit et saepe voluptates praetermittendae, ne maiores dolores consequantur, et dolores et pericula subeunda maiorum voluptatum causa (cap. 10). Voluptatem autem ab Epicuro intellegi non eam solam, quae sensus motu quodam titillet, sed maximam illam putari, quae percipiatur omni dolore remoto (cap. 11). In hac esse summum bonum facile intellegi posse posita ante oculos imagine cum eius, qui omnibus voluptatibus fruatur nulla re impediente, tum eius, qui in summo doloris cruciatu sit. Itaque summum esse bonum iucunde vivere (cap. 12). Virtutes autem non per se expeti, sed quod multa adferant ad iucunde et tranquille vivendum; id facile perspici in sapientia sive prudentia (ubi etiam cupiditatum divisio attingitur), temperantia, fortitudine, iustitia (cap. 13—16). Voluptatem et dolorem animi e corpore oriri, nec tamen non maius esse multo utrumque in animo quam in corpore, quod hoc praesentis solum temporis particeps sit, animus praeterita meminerit, futura exspectet (cap. 17). Non posse iucunde vivi, nisi honeste, nec honeste, nisi iucunde. Sedato demum animo sedatisque cupiditatibus et terroribus beate vivi posse (cap. 18). Itaque sapientem semper esse beatum, fortunae potestati non multum subiectum. Dialecticis Epicurum non multum tribuisse, quod ea ad beate vivendum essent inutilia, physicis plurimum, quod utilissima essent (cap. 19). Postremo amicitiam, quamquam non nullis tolli videatur Epicuri doctrina, tamen vel

maxime ab eo laudari et confirmari ab utilitate proficiscentem (cap. 20). Summam igitur gratiam Epicuro habendam esse, qui naturae voci parens viam beatae et quietae vitae monstraverit (cap. 21).

Non eram nescius, Brute, cum, quae summis in- 1 1
geniis exquisitaque doctrina philosophi Graeco ser-
mone tractavissent, ea Latinis litteris mandaremus,
fore ut hic noster labor in varias reprehensiones in-
curreret. Nam quibusdam, et iis quidem non admo-
dum indoctis, totum hoc displicet, philosophari. Qui-
dam autem non tam id reprehendunt, si remissius
agatur, sed tantum studium tamque multam operam
ponendam in eo non arbitrantur. Erunt etiam, et ii
quidem eruditi Graecis litteris, contemnentes Latinas,
qui se dicant in Graecis legendis operam malle con-
sumere. Postremo aliquos futuros suspicor, qui me
ad alias litteras vocent, genus hoc scribendi, etsi sit
elegans, personae tamen et dignitatis esse negent.
Contra quos omnis dicendum breviter existimo; quam- 2
quam philosophiae quidem vituperatoribus satis re-
sponsum est eo libro, quo a nobis philosophia de-
fensa et collaudata est, cum esset accusata et vitu-
perata ab Hortensio. Qui liber cum et tibi probatus
videretur et iis, quos ego posse iudicare arbitrarer,
plura suscepi veritus, ne movere hominum studia
viderer, retinere non posse. Qui autem, si maxime
hoc placeat, moderatius tamen id volunt fieri, diffi-
cilem quandam temperantiam postulant in eo, quod
semel admissum coërceri reprimique non potest, ut
propemodum iustioribus utamur illis, qui omnino
avocent a philosophia, quam his, qui rebus infinitis
modum constituant in reque eo meliore, quo maior
sit, mediocritatem desiderent. Sive enim ad sapien- 3
tiam perveniri potest, non paranda nobis solum ea,
sed fruenda etiam est; sive hoc difficile est, tamen
nec modus est ullus investigandi veri, nisi inveneris,
et quaerendi defetigatio turpis est, cum id, quod

quaeritur, sit pulcherrimum. Etenim si delectamur, cum scribimus, quis est tam invidus, qui ab eo nos abducat? sin laboramus, quis est, qui alienae modum statuat industriae? Nam ut Terentianus Chremes non inhumanus, qui novum vicinum non vult

Fodere aút arare aut áliquid ferre dénique

(non enim illum ab industria, sed ab illiberali labore deterret), sic isti curiosi, quos offendit noster minime nobis iniucundus labor.

2 4 Iis igitur est difficilius satis facere, qui se Latina scripta dicunt contemnere. In quibus hoc primum est in quo admirer, cur in gravissimis rebus non delectet eos sermo patrius, cum iidem fabellas Latinas ad verbum e Graecis expressas non inviti legant. Quis enim tam inimicus paene nomini Romano est, qui Ennii Medeam aut Antiopam Pacuvii spernat aut reiciat, quod se iisdem Euripidis fabulis delectari dicat, Latinas litteras oderit? Synephebos ego, inquit, potius Caecilii aut Andriam Terentii quam utram-
5 que Menandri legam? A quibus tantum dissentio, ut, cum Sophocles vel optime scripserit Electram, tamen male conversam Atilii mihi legendam putem, de quo Licinus: 'Ferreum scriptorem'! verum, opinor, scriptorem tamen, ut legendus sit. Rudem enim esse omnino in nostris poëtis aut inertissimae segnitiae est aut fastidii delicatissimi. Mihi quidem nulli satis eruditi videntur, quibus nostra ignota sunt. An

Utinám ne in nemore . . . . .

nihilo minus legimus quam hoc idem Graecum, quae autem de bene beateque vivendo a Platone disputata
6 sunt, haec explicari non placebit Latine? Quid, si nos non interpretum fungimur munere, sed tuemur ea, quae dicta sunt ab iis, quos probamus, eisque nostrum iudicium et nostrum scribendi ordinem adiungimus? quid habent, cur Graeca anteponant iis,

quae et splendide dicta sint neque sint conversa de Graecis? Nam si dicent ab illis has res esse tractatas, ne ipsos quidem Graecos est cur tam multos legant, quam legendi sunt. Quid enim est a Chrysippo praetermissum in Stoicis? Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium. Quid? Theophrastus mediocriterne delectat, cum tractat locos ab Aristotele ante tractatos? quid? Epicurei num desistunt de iisdem, de quibus et ab Epicuro scriptum est et ab antiquis, ad arbitrium suum scribere? Quodsi Graeci leguntur a Graecis iisdem de rebus alia ratione compositis, quid est, cur nostri a nostris non legantur?

Quamquam, si plane sic verterem Platonem aut 3 7
Aristotelem, ut verterunt nostri poëtae fabulas, male, credo, mererer de meis civibus, si ad eorum cognitionem divina illa ingenia transferrem. Sed id neque feci adhuc nec mihi tamen, ne faciam, interdictum puto. Locos quidem quosdam, si videbitur, transferam, et maxime ab iis, quos modo nominavi, cum inciderit, ut id apte fieri possit, ut ab Homero Ennius, Afranius a Menandro solet. Nec vero, ut noster Lucilius, recusabo, quo minus omnes mea legant. Utinam esset ille Persius! Scipio vero et Rutilius multo etiam magis; quorum ille iudicium reformidans Tarentinis ait se et Consentinis et Siculis scribere. Facete is quidem, sicut alia; sed neque tam docti tum erant, ad quorum iudicium elaboraret, et sunt illius scripta leviora, ut urbanitas summa appareat, doctrina mediocris. Ego autem quem timeam lectorem, 8
cum ad te ne Graecis quidem cedentem in philosophia audeam scribere? quamquam a te ipso id quidem facio provocatus gratissimo mihi libro, quem ad me de virtute misisti. Sed ex eo credo quibusdam usu venire, ut abhorreant a Latinis, quod inciderint in inculta quaedam et horrida, de malis Graecis Latine

scripta deterius. Quibus ego assentior, dum modo de isdem rebus ne Graecos quidem legendos putent. Res vero bonas verbis electis graviter ornateque dictas quis non legat? nisi qui se plane Graecum dici velit, ut a Scaevola est praetore salutatus Athenis Albucius.
9 Quem quidem locum cum multa venustate et omni sale idem Lucilius, apud quem praeclare Scaevola:

> Graecum te, Albuci, quam Romanum atque Sabinum,
> Municipem Ponti, Tritanni, centurionum,
> Praeclarorum hominum ac primorum signiferumque
> Maluisti dici. Graece ergo praetor Athenis,
> Id quod maluisti, te, cum ad me accedis, saluto:
> '*Χαῖρε*,' inquam, 'Tite!' lictores, turma omnis cohorsque:
> '*Χαῖρε*, Tite!' Hinc hostis mi Albucius, hinc inimicus.

10 Sed iure Mucius. Ego autem mirari *satis* non queo, unde hoc sit tam insolens domesticarum rerum fastidium. Non est omnino hic docendi locus; sed ita sentio et saepe disserui, Latinam linguam non modo *non* inopem, ut vulgo putarent, sed locupletiorem etiam esse quam Graecam. Quando enim nobis, vel dicam aut oratoribus bonis aut poëtis, postea quidem quam fuit, quem imitarentur, ullus orationis vel copiosae vel elegantis ornatus defuit?

4 Ego vero, quoniam forensibus operis, laboribus, periculis non deseruisse mihi videor praesidium, in quo a populo Romano locatus sum, debeo profecto, quantumcumque possum, in eo quoque elaborare, ut sint opera, studio, labore meo doctiores cives mei, nec cum istis tantopere pugnare, qui Graeca legere malint, modo legant illa ipsa, ne simulent, et iis servire, qui vel utrisque litteris uti velint vel, si suas

habent, illas non magnopere desiderent. Qui autem 11
alia malunt scribi a nobis, aequi esse debent, quod
et scripta multa sunt, sic ut plura nemini e nostris,
et scribentur fortasse plura, si vita suppetet; et tamen,
qui diligenter haec, quae de philosophia litteris man-
damus, legere assueverit, iudicabit nulla ad legendum
his esse potiora. Quid est enim in vita tantopere
quaerendum quam cum omnia in philosophia, tum
id, quod his libris quaeritur, qui sit finis, quid ex-
tremum, quid ultimum, quo sint omnia bene vivendi
recteque faciendi consilia referenda, quid sequatur
natura ut summum ex rebus expetendis, quid fugiat
ut extremum malorum? Qua de re cum sit inter
doctissimos summa dissensio, quis alienum putet eius
esse dignitatis, quam mihi quisque tribuat, quid in
omni munere vitae optimum et verissimum sit, ex-
quirere? An, partus ancillae sitne in fructu habendus, 12
disseretur inter principes civitatis, P. Scaevolam,
M'.que Manilium, ab iisque M. Brutus dissentiet
(quod et acutum genus est et ad usus civium non
inutile, nosque ea scripta reliquaque eiusdem generis
et legimus libenter et legemus); haec, quae vitam
omnem continent, neglegentur? Nam, ut sint illa
vendibiliora, haec uberiora certe sunt. Quamquam
id quidem licebit iis existimare, qui legerint. Nos
autem hanc omnem quaestionem de finibus bonorum
et malorum fere a nobis explicatam esse his litteris
arbitramur, in quibus, quantum potuimus, non modo
quid nobis probaretur, sed etiam quid a singulis
philosophiae disciplinis diceretur, persecuti sumus.

Ut autem a facillimis ordiamur, prima veniat in 5 13
medium Epicuri ratio, quae plerisque notissima est;
quam a nobis sic intelleges expositam, ut ab ipsis,
qui eam disciplinam probant, non soleat accuratius
explicari. Verum enim invenire volumus, non tam-
quam adversarium aliquem convincere. Accurate autem
quondam a L. Torquato, homine omni doctrina erudito,

defensa est Epicuri sententia de voluptate, a meque ei responsum, cum C. Triarius, in primis gravis et
14 doctus adulescens, ei disputationi interesset. Nam cum ad me in Cumanum salutandi causa uterque venisset, pauca primo inter nos de litteris, quarum summum erat in utroque studium, deinde Torquatus: Quoniam nacti te, inquit, sumus aliquando otiosum, certe audiam, quid sit, quod Epicurum nostrum non tu quidem oderis, ut fere faciunt, qui ab eo dissentiunt, sed certe non probes, eum quem ego arbitror unum vidisse verum maximisque erroribus animos hominum liberavisse et omnia tradidisse, quae pertinerent ad bene beateque vivendum. Sed existimo te, sicut nostrum Triarium, minus ab eo delectari, quod ista Platonis, Aristoteli, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit. Nam illud quidem adduci vix possum, ut ea, quae senserit ille, tibi non vera videan-
15 tur. Vide, quantum, inquam, fallare, Torquate. Oratio me istius philosophi non offendit; nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane, quod intellegam; et tamen ego a philosopho, si afferat eloquentiam, non asperner, si non habeat, non admodum flagitem. Re mihi non aeque satisfacit, et quidem locis pluribus. Sed quot homines, tot sententiae; falli igitur possumus. Quam ob rem tandem, inquit, non satisfacit? te enim iudicem aequum puto, modo, quae dicat ille,
16 bene noris. Nisi mihi Phaedrum, inquam, mentitum aut Zenonem putas, quorum utrumque audivi, cum mihi nihil sane praeter sedulitatem probarent, omnes mihi Epicuri sententiae satis notae sunt. Atque eos, quos nominavi, cum Attico nostro frequenter audivi, cum miraretur ille quidem utrumque, Phaedrum autem etiam amaret, cotidieque inter nos ea, quae audiebamus, conferebamus, neque erat umquam controversia, quid ego intellegerem, sed quid probarem.

6

17 Quid igitur est? inquit; audire enim cupio, quid non probes. Principio, inquam, in physicis, quibus

maxime gloriatur, primum totus est alienus; Democritea dicit perpauca mutans, sed ita, ut ea, quae corrigere vult, mihi quidem depravare videatur. Ille atomos quas appellat, id est corpora individua propter soliditatem, censet in infinito inani, in quo nihil nec summum nec infimum nec medium nec intimum nec extremum sit, ita ferri, ut concursionibus inter se cohaerescant, ex quo efficiantur ea, quae sint quaeque cernantur, omnia, eumque motum atomorum nullo a principio, sed ex aeterno tempore intellegi convenire.
Epicurus autem, in quibus sequitur Democritum, non 18
fere labitur. Quamquam utriusque cum multa non probo, tum illud in primis, quod, cum in rerum natura duo quaerenda sint, unum, quae materia sit, ex qua quaeque res efficiatur, alterum, quae vis sit, quae quidque efficiat, de materia disseruerunt, vim et causam efficiendi reliquerunt. Sed hoc commune vitium; illae Epicuri propriae ruinae: censet enim eadem illa individua et solida corpora ferri deorsum suo pondere ad lineam, hunc naturalem esse omnium corporum motum. Deinde ibidem homo acutus, cum 19
illud occurreret, si omnia deorsus e regione ferrentur et, ut dixi, ad lineam, numquam fore ut atomus altera alteram posset attingere, † itaque attulit rem commenticiam: declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil posset fieri minus; ita effici complexiones et copulationes et adhaesiones atomorum inter se, ex quo efficeretur mundus omnesque partes mundi, quaeque in eo essent. Quae cum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit *quidem*, quod vult. Nam et ipsa declinatio ad libidinem fingitur (ait enim declinare atomum sine causa; quo nihil turpius physico, quam fieri quicquam sine causa dicere), et illum motum naturalem omnium ponderum, ut ipse constituit, e regione inferiorem locum petentium sine causa eripuit atomis nec tamen id, cuius causa haec finxerat, assecutus est. Nam si omnes atomi declinabunt, nullae 20

umquam cohaerescent, sive aliae declinabunt, aliae suo nutu recte ferentur, primum erit hoc quasi provincias atomis dare, quae recte, quae oblique ferantur, deinde eadem illa atomorum, in quo etiam Democritus haeret, turbulenta concursio hunc mundi ornatum efficere non poterit. Ne illud quidem physici, credere aliquid esse minimum; quod profecto numquam putavisset, si a Polyaeno, familiari suo, geometrica discere maluisset quam illum etiam ipsum dedocere. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito in geometriaque perfecto, huic pedalis fortasse; tantum enim esse censet, quantus videtur, vel paulo aut
21 maiorem aut minorem. Ita, quae mutat, ea corrumpit, quae sequitur, sunt tota Democriti, atomi, inane, imagines, quae εἴδωλα nominant, quorum incursione non solum videamus, sed etiam cogitemus; infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, tum innumerabiles mundi, qui et oriantur et intereant cotidie. Quae etsi mihi nullo modo probantur, tamen Democritum, laudatum a ceteris, ab hoc, qui eum unum secutus esset, nollem vituperatum.

7
22 Iam in altera philosophiae parte, quae est quaerendi ac disserendi, quae λογική dicitur, iste vester plane, ut mihi quidem videtur, inermis ac nudus est. Tollit definitiones, nihil de dividendo ac partiendo docet, non, quo modo efficiatur concludaturque ratio, tradit, non, qua via captiosa solvantur, ambigua distinguantur, ostendit; iudicia rerum in sensibus ponit, quibus si semel aliquid falsi pro vero probatum sit, sublatum esse omne iudicium veri et falsi
23 putat. . . . . . . Confirmat autem illud vel maxime, quod ipsa natura, ut ait ille, sciscat et probet, id est voluptatem et dolorem. Ad haec, et quae sequamur, et quae fugiamus, refert omnia. Quod quamquam Aristippi est a Cyrenaicisque melius liberiusque defenditur, tamen eius modi esse iudico, ut nihil homine videatur indignius. Ad maiora enim quaedam

nos natura genuit et conformavit, ut mihi quidem videtur. Ac fieri potest, ut errem, sed ita prorsus existimo, neque eum Torquatum, qui hoc primus cognomen invenit, aut torquem illum hosti detraxisse, ut aliquam ex eo perciperet corpore voluptatem, aut cum Latinis tertio consulatu conflixisse apud Veserim propter voluptatem. Quod vero securi percussit filium, privavisse se etiam videtur multis voluptatibus, cum ipsi naturae patrioque amori praetulerit ius maiestatis atque imperii. Quid? T. Torquatus, is qui consul 24
cum Cn. Octavio fuit, cum illam severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Silano emancipaverat, ut eum Macedonum legatis accusantibus, quod pecunias praetorem in provincia cepisse arguerent, causam apud se dicere iuberet reque ex utraque parte audita pronuntiaret eum non talem videri fuisse in imperio, quales eius maiores fuissent, et in conspectum suum venire vetuit, numquid tibi videtur de voluptatibus suis cogitavisse? Sed ut omittam pericula, labores, dolorem etiam, quem optimus quisque pro patria et pro suis suscipit, ut non modo nullam captet, sed etiam praetereat omnes voluptates, dolores denique quosvis suscipere malit quam deserere ullam officii partem, ad ea, quae hoc non minus declarant, sed videntur leviora, veniamus. Quid tibi, Torquate, 25
quid huic Triario litterae, quid historiae cognitioque rerum, quid poëtarum evolutio, quid tanta tot versuum memoria voluptatis affert? Nec mihi illud dixeris: 'Haec enim ipsa mihi sunt voluptati, et erant illa Torquatis.' Numquam hoc ita defendit Epicurus neque Metrodorus aut quisquam eorum, qui aut saperet aliquid aut ista didicisset. Et quod quaeritur saepe, cur tam multi sint Epicurei, sunt aliae quoque causae, sed multitudinem haec maxime allicit, quod ita putant dici ab illo, recta et honesta quae sint, ea facere ipsa per se laetitiam, id est voluptatem. Homines optimi non intellegunt totam rationem everti, si ita res se

habeat. Nam si concederetur, etiamsi ad corpus nihil
referatur, ista sua sponte et per se esse iucunda, per
se esset et virtus et cognitio rerum, quod minime ille
26 vult, expetenda. Haec igitur Epicuri non probo, in-
quam. De cetero vellem equidem aut ipse doctrinis
fuisset instructior (est enim, quod tibi ita videri
necesse est, non satis politus iis artibus, quas qui
tenent, eruditi appellantur) aut ne deterruisset alios
a studiis. Quamquam te quidem video minime esse
deterritum.

8 Quae cum dixissem, magis ut illum provocarem,
quam ut ipse loquerer, tum Triarius leniter arridens:
Tu quidem, inquit, totum Epicurum paene e philo-
sophorum choro sustulisti. Quid ei reliquisti, nisi
te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret?
Aliena dixit in physicis nec ea ipsa, quae tibi pro-
barentur; si qua in iis corrigere voluit, deteriora
fecit; disserendi artem nullam habuit; voluptatem
cum summum bonum diceret, primum in eo ipso
parum vidit, deinde hoc quoque alienum; nam ante
Aristippus, et illo melius. Addidisti ad extremum
27 etiam indoctum fuisse. Fieri, inquam, Triari, nullo
pacto potest, ut non dicas, quid non probes eius, a
quo dissentias. Quid enim me prohiberet Epicureum
esse, si probarem, quae ille diceret? cum praesertim
illa perdiscere ludus esset. Quam ob rem dissentien-
tium inter se reprehensiones non sunt vituperandae;
maledicta, contumeliae, tum iracundiae, contentiones
concertationesque in disputando pertinaces indignae
28 philosophia mihi videri solent. Tum Torquatus:
Prorsus, inquit, assentior; neque enim disputari sine
reprehensione nec cum iracundia aut pertinacia recte
disputari potest. Sed ad haec, nisi molestum est,
habeo quae velim. An me, inquam, nisi te audire
vellem, censes haec dicturum fuisse? Utrum igitur,
inquit, percurri omnem Epicuri disciplinam placet,
an de una voluptate quaeri, de qua omne certamen

est? Tuo vero id quidem, inquam, arbitratu. Sic faciam igitur, inquit: unam rem explicabo, eamque maximam, de physicis alias, et quidem tibi et declinationem istam atomorum et magnitudinem solis probabo et Democriti errata ab Epicuro reprehensa et correcta permulta. Nunc dicam de voluptate, nihil scilicet novi, ea tamen, quae te ipsum probaturum esse confidam. Certe, inquam, pertinax non ero tibique, si mihi probabis ea, quae dices, libenter assentiar.
Probabo, inquit, modo ista sis aequitate, quam osten- 29
dis. Sed uti oratione perpetua malo quam interrogare aut interrogari. Ut placet, inquam. Tum dicere exorsus est.

Primum igitur, inquit, sic agam, ut ipsi auctori 9
huius disciplinae placet: constituam, quid et quale sit id, de quo quaerimus, non quo ignorare vos arbitrer, sed ut ratione et via procedat oratio. Quaerimus igitur, quid sit extremum et ultimum bonorum; quod omnium philosophorum sententia tale debet esse, ut ad id omnia referri oporteat, ipsum autem nusquam. Hoc Epicurus in voluptate ponit, quod summum bonum esse vult, summumque malum dolorem, idque instituit
docere sic: Omne animal, simul atque natum sit, 30
voluptatem appetere eaque gaudere ut summo bono, dolorem aspernari ut summum malum et, quantum possit, a se repellere, idque facere nondum depravatum, ipsa natura incorrupte atque integre iudicante. Itaque negat opus esse ratione neque disputatione, quam ob rem voluptas expetenda, fugiendus dolor sit. Sentiri haec putat, ut calere ignem, nivem esse albam, mel dulce; quorum nihil oportere exquisitis rationibus confirmare, tantum satis esse admonere. Interesse enim inter argumentum conclusionemque rationis et inter mediocrem animadversionem atque admonitionem; altera occulta quaedam et quasi involuta aperiri, altera prompta et aperta iudicari. Etenim quoniam detractis de homine sensibus reliqui nihil est, necesse est, quid

aut ad naturam aut contra sit, a natura ipsa iudicari.
Ea quid percipit aut quid iudicat, quo aut petat aut
31 fugiat aliquid, praeter voluptatem et dolorem? Sunt
autem quidam e nostris, qui haec subtilius velint
tradere et negent satis esse, quid bonum sit aut quid
malum, sensu iudicari, sed animo etiam ac ratione
intellegi posse et voluptatem ipsam per se esse ex-
petendam et dolorem ipsum per se esse fugiendum.
Itaque aiunt hanc quasi naturalem atque insitam in
animis nostris inesse notionem, ut alterum esse ap-
petendum, alterum aspernandum sentiamus. Alii
autem, quibus ego assentior, cum a philosophis com-
pluribus permulta dicantur, cur nec voluptas in bonis
sit numeranda nec in malis dolor, non existimant
oportere nimium nos causae confidere, sed et argu-
mentandum et accurate disserendum et rationibus con-
quisitis de voluptate et dolore disputandum putant.

10
32 Sed ut perspiciatis, unde omnis iste natus error
sit voluptatem accusantium doloremque laudantium,
totam rem aperiam eaque ipsa, quae ab illo inventore
veritatis et quasi architecto beatae vitae dicta sunt,
explicabo. Nemo enim ipsam voluptatem, quia vo-
luptas sit, aspernatur aut odit aut fugit, sed quia
consequuntur magni dolores eos, qui ratione volup-
tatem sequi nesciunt, neque porro quisquam est, qui
dolorem ipsum, quia dolor sit, amet, consectetur,
adipisci velit, sed quia non numquam eius modi tem-
pora incidunt, ut labore et dolore magnam aliquam
quaerat voluptatem. Ut enim ad minima veniam,
quis nostrum exercitationem ullam corporis suscipit
laboriosam, nisi ut aliquid ex ea commodi conse-
quatur? quis autem vel eum iure reprehenderit, qui
in ea voluptate velit esse, quam nihil molestiae con-
sequatur, vel illum, qui dolorem eum fugiat, quo
33 voluptas nulla pariatur? At vero eos et accusamus
et iusto odio dignissimos ducimus, qui blanditiis prae-
sentium voluptatum deleniti atque corrupti, quos

dolores et quas molestias excepturi sint, occaecati cupiditate non provident, similique sunt in culpa, qui officia deserunt mollitia animi, id est laborum et dolorum fuga. Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio. Nam libero tempore, cum soluta nobis est eligendi optio, cumque nihil impedit, quo minus id, quod maxime placeat, facere possimus, omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus. Temporibus autem quibusdam et aut officiis debitis aut rerum necessitatibus saepe eveniet, ut et voluptates repudiandae sint et molestiae non recusandae. Itaque earum rerum hic tenetur a sapiente dilectus, ut aut reiciendis voluptatibus maiores alias consequatur aut perferendis doloribus asperiores repellat. Hanc ego cum teneam sententiam, quid est 34
cur verear, ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros? quos tu paulo ante cum memoriter, tum etiam erga nos amice et benivole collegisti, nec me tamen laudandis maioribus meis corrupisti nec segniorem ad respondendum reddidisti. Quorum facta quem ad modum, quaeso, interpretaris? Sicine eos censes aut in armatum hostem impetum fecisse aut in liberos atque in sanguinem suum tam crudelis fuisse, nihil ut de utilitatibus, nihil ut de commodis suis cogitarent? At id ne ferae quidem faciunt, ut ita ruant itaque turbent, ut, earum motus et impetus quo pertineant, non intellegamus; tu tam egregios viros censes tantas res gessisse sine causa? Quae 35
fuerit causa, mox videro; interea hoc tenebo, si ob aliquam causam ista, quae sine dubio praeclara sunt, fecerint, virtutem iis per se ipsam causam non fuisse. — Torquem detraxit hosti. — Et quidem se texit, ne interiret. — At magnum periculum adiit. — In oculis quidem exercitus. — Quid ex eo est consecutus? — Laudem et caritatem, quae sunt vitae sine metu degendae praesidia firmissima. — Filium morte multavit. — Si sine causa, nollem me ab eo ortum, tam

importuno tamque crudeli; sin, ut dolore suo sanciret militaris imperii disciplinam exercitumque in gravissimo bello animadversionis metu contineret, saluti prospexit civium, qua intellegebat contineri suam.
36 Atque haec ratio late patet. In quo enim maxime consuevit iactare vestra se oratio, tua praesertim, qui studiose antiqua persequeris, claris et fortibus viris commemorandis eorumque factis non emolumento aliquo, sed ipsius honestatis decore laudandis, id totum evertitur eo dilectu rerum, quem modo dixi, constituto, ut aut voluptates omittantur maiorum voluptatum adipiscendarum causa aut dolores suscipiantur maiorum dolorum effugiendorum gratia.

11
37 Sed de clarorum hominum factis illustribus et gloriosis satis hoc loco dictum sit. Erit enim iam de omnium virtutum cursu ad voluptatem proprius disserendi locus. Nunc autem explicabo, voluptas ipsa quae qualisque sit, ut tollatur error omnis imperitorum intellegaturque, ea, quae voluptaria, delicata, mollis habeatur disciplina, quam gravis, quam continens, quam severa sit. Non enim hanc solam sequimur, quae suavitate aliqua naturam ipsam movet et cum iucunditate quadam percipitur sensibus, sed maximam voluptatem illam habemus, quae percipitur omni dolore detracto. Nam quoniam, cum privamur dolore, ipsa liberatione et vacuitate omnis molestiae gaudemus, omne autem id, quo gaudemus, voluptas est, ut omne, quo offendimur, dolor, doloris omnis privatio recte nominata est voluptas. Ut enim, cum cibo et potione fames sitisque depulsa est, ipsa detractio molestiae consecutionem affert voluptatis, sic in omni re doloris amotio successionem efficit volup-
38 tatis. Itaque non placuit Epicuro medium esse quiddam inter dolorem et voluptatem; illud enim ipsum, quod quibusdam medium videtur, cum omni dolore careret, non modo voluptatem esse, verum etiam summam voluptatem. Quisquis enim sentit, quem ad

modum sit affectus, eum necesse est aut in voluptate esse aut in dolore. Omnis autem privatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, ut postea variari voluptas distinguique possit, augeri amplificarique non possit. At etiam Athenis, ut a 39 patre audiebam facete et urbane Stoicos irridente, statua est in Ceramico Chrysippi sedentis porrecta manu, quae manus significet illum in hac esse rogatiuncula delectatum: 'Numquidnam manus tua sic affecta, quem ad modum affecta nunc est, desiderat?' — Nihil sane. — 'At, si voluptas esset bonum, desideraret.' — Ita credo. — 'Non est igitur voluptas bonum.' Hoc ne statuam quidem dicturam pater aiebat, si loqui posset. Conclusum est enim contra Cyrenaicos satis acute, nihil ad Epicurum. Nam si ea sola voluptas esset, quae quasi titillaret sensus, ut ita dicam, et ad eos cum suavitate afflueret et illaberetur, nec manus esse contenta posset nec ulla pars vacuitate doloris sine iucundo motu voluptatis. Sin autem summa voluptas est, ut Epicuro placet, nihil dolere, primum tibi recte, Chrysippe, concessum est, nihil desiderare manum, cum ita esset affecta, secundum non recte, si voluptas esset bonum, fuisse desideraturam. Idcirco enim non desideraret, quia, quod dolore caret, id in voluptate est.

Extremum autem esse bonorum voluptatem ex 12 40 hoc facillime perspici potest: Constituamus aliquem magnis, multis, perpetuis fruentem et animo et corpore voluptatibus nullo dolore nec impediente nec impendente, quem tandem hoc statu praestabiliorem aut magis expetendum possimus dicere? Inesse enim necesse est in eo, qui ita sit affectus, et firmitatem animi nec mortem nec dolorem timentis, quod mors sensu careat, dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis soleat esse, ut eius magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio consoletur. Ad ea cum acce- 41 dit, ut neque divinum numen horreat nec praeteritas

voluptates effluere patiatur earumque assidua recordatione laetetur, quid est, quod huc possit, quo melius sit, accedere? Statue contra aliquem confectum tantis animi corporisque doloribus, quanti in hominem maximi cadere possunt, nulla spe proposita fore levius aliquando, nulla praeterea neque praesenti nec exspectata voluptate, quid eo miserius dici aut fingi potest? Quodsi vita doloribus referta maxime fugienda est, summum profecto malum est vivere cum dolore; cui sententiae consentaneum est ultimum esse bonorum cum voluptate vivere. Nec enim habet nostra mens quicquam, ubi consistat tamquam in extremo, omnesque et metus et aegritudines ad dolorem referuntur, nec praeterea est res ulla, quae sua natura aut sollicitare possit aut angere.
42 Praeterea et appetendi et refugiendi et omnino rerum gerendarum initia proficiscuntur aut a voluptate aut a dolore. Quod cum ita sit, perspicuum est omnis rectas res atque laudabilıs eo referri, ut cum voluptate vivatur. Quoniam autem id est vel summum vel ultimum vel extremum bonorum (quod Graeci *τέλος* nominant), quod ipsum nullam ad aliam rem, ad id autem res referuntur omnes, fatendum est summum esse bonum iucunde vivere.

13 Id qui in una virtute ponunt et splendore nominis capti, quid natura postulet, non intellegunt, errore maximo, si Epicurum audire voluerint, liberabuntur. Istae enim vestrae eximiae pulchraeque virtutes nisi voluptatem efficerent, quis eas aut laudabilis aut expetendas arbitraretur? Ut enim medicorum scientiam non ipsius artis, sed bonae valetudinis causa probamus, et gubernatoris ars, quia bene navigandi rationem habet, utilitate, non arte laudatur, sic sapientia, quae ars vivendi putanda est, non expeteretur, si nihil efficeret; nunc expetitur, quod est tamquam artifex
43 conquirendae et comparandae voluptatis. (Quam autem ego dicam voluptatem, iam videtis, ne invidia verbi

labefactetur oratio mea.) Nam cum ignoratione rerum bonarum et malarum maxime hominum vita vexetur, ob eumque errorem et voluptatibus maximis saepe priventur et durissimis animi doloribus torqueantur, sapientia est adhibenda, quae et terroribus cupiditatibusque detractis et omnium falsarum opinionum temeritate derepta certissimam se nobis ducem praebeat ad voluptatem. Sapientia enim est una, quae maestitiam pellat ex animis, quae nos exhorrescere metu non sinat; qua praeceptrice in tranquillitate vivi potest omnium cupiditatum ardore restincto. Cupiditates enim sunt insatiabiles, quae non modo singulos homines, sed universas familias evertunt, totam etiam labefactant saepe rem publicam. Ex cupiditatibus 44
odia, discidia, discordiae, seditiones, bella nascuntur, nec eae se foris solum iactant nec tantum in alios caeco impetu incurrunt, sed intus etiam in animis inclusae inter se dissident atque discordant, ex quo vitam amarissimam necesse est effici, ut sapiens solum amputata circumcisaque inanitate omni et errore naturae finibus contentus sine aegritudine possit et sine metu vivere. Quae est enim aut utilior aut ad bene 45
vivendum aptior partitio quam illa, qua est usus Epicurus? qui unum genus posuit earum cupiditatum, quae essent et naturales et necessariae, alterum, quae naturales essent nec tamen necessariae, tertium, quae nec naturales nec necessariae. Quarum ea ratio est, ut necessariae nec opera multa nec impensa expleantur; ne naturales quidem multa desiderant, propterea 46
quod ipsa natura divitias, quibus contenta sit, et parabiles et terminatas habet; inanium autem cupiditatum nec modus ullus nec finis inveniri potest. Quodsi vitam omnem perturbari videmus errore et 14
inscientia, sapientiamque esse solam, quae nos a libidinum impetu et a formidinum terrore vindicet et ipsius fortunae modice ferre doceat iniurias et omnis monstret vias, quae ad quietem et tranquillitatem

ferant, quid est cur dubitemus dicere et sapientiam
propter voluptates expetendam et insipientiam propter
47 molestias esse fugiendam? Eademque ratione ne tem-
perantiam quidem propter se expetendam esse dicemus,
sed quia pacem animis afferat et eos quasi concordia
quadam placet ac leniat. Temperantia est enim, quae,
in rebus aut expetendis aut fugiendis ut rationem se-
quamur, monet. Nec enim satis est iudicare, quid
faciendum non faciendumve sit, sed stare etiam opor-
tet in eo, quod sit iudicatum. Plerique autem, quod
tenere atque servare id, quod ipsi statuerunt, non
possunt, victi et debilitati obiecta specie voluptatis
tradunt se libidinibus constringendos nec, quid even-
turum sit, provident ob eamque causam propter vo-
luptatem et parvam et non necessariam, et quae vel
aliter pararetur, et qua etiam carere possent sine do-
lore, tum in morbos gravis, tum in damna, tum in
dedecora incurrunt, saepe etiam legum iudiciorumque
48 poenis obligantur. Qui autem ita frui volunt volup-
tatibus, ut nulli propter eas consequantur dolores,
et qui suum iudicium retinent, ne voluptate victi
faciant id, quod sentiant non esse faciendum, ii volup-
tatem maximam adipiscuntur praetermittenda volup-
tate. Iidem etiam dolorem saepe perpetiuntur, ne,
si id non faciant, incidant in maiorem. Ex quo in-
tellegitur nec intemperantiam propter se esse fugien-
dam temperantiamque expetendam, non quia volup-
tates fugiat, sed quia maiores consequatur.

15
49 Eadem fortitudinis ratio reperietur. Nam neque
laborum perfunctio neque perpessio dolorum per se
ipsa allicit nec patientia nec assiduitas nec vigiliae
nec ipsa, quae laudatur, industria, ne fortitudo qui-
dem, sed ista sequimur, ut sine cura metuque vivamus
animumque et corpus, quantum efficere possimus,
molestia liberemus. Ut enim mortis metu omnis
quietae vitae status perturbatur, et ut succumbere
doloribus eosque humili animo imbecilloque ferre

miserum est, ob eamque debilitatem animi multi parentes, multi amicos, non nulli patriam, plerique autem se ipsos penitus perdiderunt, sic robustus animus et excelsus omni est liber cura et angore, cum et mortem contemnit, qua qui affecti sunt, in eadem causa sunt, qua ante quam nati, et ad dolores ita paratus est, ut meminerit maximos morte finiri, parvos multa habere intervalla requietis, mediocrium nos esse dominos, ut, si tolerabiles sint, feramus, si minus, animo aequo e vita, cum ea non placeat, tamquam e theatro exeamus. Quibus rebus intellegitur nec timiditatem ignaviamque vituperari nec fortitudinem patientiamque laudari suo nomine, sed illas reici, quia dolorem pariant, has optari, quia voluptatem.

Iustitia restat, ut de omni virtute sit dictum; sed 16 50 similia fere dici possunt. Ut enim sapientiam, temperantiam, fortitudinem copulatas esse docui cum voluptate, ut ab ea nullo modo nec divelli nec distrahi possint, sic de iustitia iudicandum est, quae non modo numquam nocet cuiquam, sed contra semper *impertit* aliquid cum sua vi atque natura, quod tranquillet animos, tum spe nihil earum rerum defuturum, quas natura non depravata desideret. *Et* quem ad modum temeritas et libido et ignavia semper animum excruciant et semper sollicitant turbulentaeque sunt, sic *improbitas si* cuius in mente consedit, hoc ipso, quod adest, turbulenta est; si vero molita quippiam est, quamvis occulte fecerit, numquam tamen id confidet fore semper occultum. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, dein sermo atque fama, tum accusator, tum index; multi etiam, ut te consule, ipsi se indicaverunt. Quodsi qui satis sibi contra 51 hominum conscientiam saepti esse et muniti videntur, deorum tamen horrent easque ipsas sollicitudines, quibus eorum animi 'noctesque diesque' exeduntur, a dis immortalibus supplicii causa importari putant.

Quae autem tanta ex improbis factis ad minuendas vitae molestias accessio potest fieri, quanta ad augendas, cum conscientia factorum, tum poena legum odioque civium? Et tamen in quibusdam neque pecuniae modus est neque honoris neque imperii nec libidinum nec epularum nec reliquarum cupiditatum, quas nulla praeda umquam improbe parta minuit *et* potius inflammat, ut coërcendi magis quam dedocendi
52 esse videantur. Invitat igitur vera ratio bene sanos ad iustitiam, aequitatem, fidem. Neque homini infanti aut impotenti iniuste facta conducunt, qui nec facile efficere possit, quod conetur, nec obtinere, si effecerit, et opes vel fortunae vel ingenii liberalitati magis conveniunt, qua qui utuntur, benivolentiam sibi conciliant et, quod aptissimum est ad quiete vivendum, caritatem, praesertim cum omnino nulla sit
53 causa peccandi. Quae enim cupiditates a natura proficiscuntur, facile explentur sine ulla iniuria, quae autem inanes sunt, iis parendum non est. Nihil enim desiderabile concupiscunt, plusque in ipsa iniuria detrimenti est quam in iis rebus emolumenti, quae pariuntur iniuria. Itaque ne iustitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. Nam diligi et carum esse iucundum est propterea, quia tutiorem vitam et voluptatum pleniorem efficit. Itaque non ob ea solum incommoda, quae eveniunt improbis, fugiendam improbitatem putamus, sed multo etiam magis, quod, cuius in animo versatur, numquam sinit eum respirare,
54 numquam acquiescere. Quodsi ne ipsarum quidem virtutum laus, in qua maxime ceterorum philosophorum exsultat oratio, reperire exitum potest, nisi derigatur ad voluptatem, voluptas autem est sola, quae nos vocet ad se et alliciat suapte natura, non potest esse dubium, quin id sit summum atque extremum bonorum omnium, beateque vivere nihil aliud sit nisi cum voluptate vivere.

Huic certae stabilique sententiae quae sint con- 17 55
iuncta, explicabo brevi. Nullus in ipsis error est
finibus bonorum et malorum, id est in voluptate aut
in dolore, sed in iis rebus peccant, cum, e quibus
haec efficiantur, ignorant. Animi autem voluptates
et dolores nasci fatemur e corporis voluptatibus et
doloribus; itaque concedo, quod modo dicebas, cadere
causa, si qui e nostris aliter existimant, quos quidem
video esse multos, sed imperitos; quamquam autem
et laetitiam nobis voluptas animi et molestiam dolor
afferat, eorum tamen utrumque et ortum esse e cor-
pore et ad corpus referri, nec ob eam causam non
multo maiores esse et voluptates et dolores animi
quam corporis. Nam corpore nihil nisi praesens et
quod adest sentire possumus, animo autem et prae-
terita et futura. Ut enim aeque doleamus [animo],
cum corpore dolemus, fieri tamen permagna accessio
potest, si aliquod aeternum et infinitum impendere
malum nobis opinemur. Quod idem licet transferre
in voluptatem, ut ea maior sit, si nihil tale metuamus.
Iam illud quidem perspicuum est, animi maximam aut 56
voluptatem aut molestiam plus aut ad beatam aut ad
miseram vitam afferre momenti quam eorum utrum-
vis, si aeque diu sit in corpore. Non placet autem
detracta voluptate aegritudinem statim consequi, nisi
in voluptatis locum dolor forte successerit; at contra
gaudere nosmet omittendis doloribus, etiamsi voluptas
ea, quae sensum moveat, nulla successerit; eoque in-
tellegi potest, quanta voluptas sit non dolere. Sed 57
ut iis bonis erigimur, quae exspectamus, sic laetamur
iis, quae recordamur. Stulti autem malorum memoria
torquentur, sapientes bona praeterita grata recor-
datione renovata delectant. Est autem situm in nobis,
ut et adversa quasi perpetua oblivione obruamus et
secunda iucunde ac suaviter meminerimus. Sed cum
ea, quae praeterierunt, acri animo et attento intue-
mur, tum fit, ut aegritudo sequatur, si illa mala sint,

18 laetitia, si bona. O praeclaram beate vivendi et
apertam et simplicem et derectam vitam! Cum enim
certe nihil homini possit melius esse quam vacare
omni dolore et molestia perfruique maximis et animi
et corporis voluptatibus, videtisne, quam nihil praeter-
mittatur, quod vitam adiuvet, quo facilius id, quod
propositum est, summum bonum consequamur? Clamat
Epicurus, is quem vos nimis voluptatibus esse deditum
dicitis, non posse iucunde vivi, nisi sapienter, honeste
iusteque vivatur, nec sapienter, honeste, iuste, nisi
58 iucunde. Neque enim civitas in seditione beata esse
potest nec in discordia dominorum domus; quo minus
animus a se ipse dissidens secumque discordans gustare
partem ullam liquidae voluptatis et liberae potest.
Atqui pugnantibus et contrariis studiis consiliisque
semper utens nihil quieti videre, nihil tranquilli potest.
59 Quodsi corporis gravioribus morbis vitae iucunditas
impeditur, quanto magis animi morbis impediri ne-
cesse est! Animi autem morbi sunt cupiditates im-
mensae et inanes divitiarum, gloriae, dominationis,
libidinosarum etiam voluptatum. Accedunt aegritu-
dines, molestiae, maerores, qui exedunt animos con-
ficiuntque curis hominum non intellegentium nihil
dolendum esse animo, quod sit a dolore corporis
praesenti futurove seiunctum. Nec vero quisquam
stultus non horum morborum aliquo laborat; nemo
60 igitur *stultus* non miser. Accedit etiam mors, quae
quasi saxum Tantalo semper impendet, tum super-
stitio, qua qui est imbutus, quietus esse numquam
potest. Praeterea bona praeterita non meminerunt,
praesentibus non fruuntur, futura modo exspectant,
quae quia certa esse non possunt, conficiuntur et
angore et metu maximeque cruciantur, cum sero
sentiunt frustra se aut pecuniae studuisse aut imperiis
aut opibus aut gloriae. Nullas enim consequuntur
voluptates, quarum potiendi spe inflammati multos
61 labores magnosque susceperant. Ecce autem alii

minuti et angusti aut omnia semper desperantes aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, morosi, alii autem etiam amatoriis levitatibus dediti, alii petulantes, alii audaces, protervi, iidem intemperantes et ignavi, numquam in sententia permanentes, quas ob causas in eorum vita nulla est intercapedo molestiae. Igitur neque stultorum quisquam beatus neque sapientium non beatus. Multoque hoc melius nos veriusque quam Stoici. Illi enim negant esse bonum quicquam nisi nescio quam illam umbram, quod appellant honestum non tam solido quam splendido nomine; virtutem autem nixam hoc honesto nullam requirere voluptatem atque ad beate vivendum se ipsa esse contentam.

Sed possunt haec quadam ratione dici non modo 19 62
non repugnantibus, verum etiam approbantibus nobis. Sic enim ab Epicuro sapiens semper beatus inducitur: finitas habet cupiditates, neglegit mortem, de dis immortalibus sine ullo metu vera sentit, non dubitat, si ita melius sit, migrare de vita. His rebus instructus semper est in voluptate. Neque enim tempus est ullum, quo non plus voluptatum habeat quam dolorum. Nam et praeterita grate meminit et praesentibus ita potitur, ut animadvertat, quanta sint ea quamque iucunda, neque pendet ex futuris, sed exspectat illa, fruitur praesentibus ab iisque vitiis, quae paulo ante collegi, abest plurimum et, cum stultorum vitam cum sua comparat, magna afficitur voluptate; dolores autem si qui incurrunt, numquam vim tantam habent, ut non plus habeat sapiens, quod gaudeat, quam quod angatur. Optime vero Epicurus, quod 63
exiguam dixit fortunam intervenire sapienti, maximasque ab eo et gravissimas res consilio ipsius et ratione administrari, neque maiorem voluptatem ex infinito tempore aetatis percipi posse, quam ex hoc percipiatur, quod videamus esse finitum. In dialectica autem vestra nullam existimavit esse nec ad melius vivendum

nec ad commodius disserendum vim. In physicis plurimum posuit. Ea scientia et verborum vis et natura orationis et consequentium repugnantiumve ratio potest perspici; omnium autem rerum natura cognita levamur superstitione, liberamur mortis metu, non conturbamur ignoratione rerum, e qua ipsa horribiles exsistunt saepe formidines; denique etiam morati melius erimus, cum didicerimus, quid natura desideret. Tum vero, si stabilem scientiam rerum tenebimus, servata illa, quae quasi delapsa de caelo est ad cognitionem omnium, regula, ad quam omnia iudicia rerum derigentur, numquam ullius oratione victi sententia
64 desistemus. Nisi autem rerum natura perspecta erit, nullo modo poterimus sensuum iudicia defendere. Quicquid porro animo cernimus, id omne oritur a sensibus; qui si omnes veri erunt, ut Epicuri ratio docet, tum denique poterit aliquid cognosci et percipi. Quos qui tollunt et nihil posse percipi dicunt, ii remotis sensibus ne id ipsum quidem expedire possunt, quod disserunt. Praeterea sublata cognitione et scientia tollitur omnis ratio et vitae degendae et rerum gerendarum. Sic e physicis et fortitudo sumitur contra mortis timorem et constantia contra metum religionis et sedatio animi omnium rerum occultarum ignoratione sublata et moderatio natura cupiditatum generibusque earum explicatis, et, ut modo docui, cognitionis regula et iudicio ab eodem illo constituto veri a falso distinctio traditur.

20 65 Restat locus huic disputationi vel maxime necessarius de amicitia, quam, si voluptas summum sit bonum, affirmatis nullam omnino fore. De qua Epicurus quidem ita dicit, omnium rerum, quas ad beate vivendum sapientia comparaverit, nihil esse maius amicitia, nihil uberius, nihil iucundius. Nec vero hoc oratione solum, sed multo magis vita et factis et moribus comprobavit. Quod quam magnum sit, fictae veterum fabulae declarant, in quibus tam multis tam-

que variis ab ultima antiquitate repetitis tria vix
amicorum paria reperiuntur, ut ad Orestem pervenias
profectus a Theseo. At vero Epicurus una in domo,
et ea quidem angusta, quam magnos quantaque amoris
conspiratione consentientes tenuit amicorum greges!
Quod fit etiam nunc ab Epicureis. Sed ad rem redea-
mus; de hominibus dici non necesse est. Tribus igitur 66
modis video esse a nostris de amicitia disputatum.
Alii cum eas voluptates, quae ad amicos pertinerent,
negarent esse per se ipsas tam expetendas, quam
nostras expeteremus, quo loco videtur quibusdam
stabilitas amicitiae vacillare, tuentur tamen eum locum
seque facile, ut mihi videtur, expediunt. Ut enim
virtutes, de quibus ante dictum est, sic amicitiam
negant posse a voluptate discedere. Nam cum soli-
tudo et vita sine amicis insidiarum et metus plena
sit, ratio ipsa monet amicitias comparare, quibus
partis confirmatur animus et a spe pariendarum volup-
tatum seiungi non potest. Atque ut odia, invidiae, 67
despicationes adversantur voluptatibus, sic amicitiae
non modo fautrices fidelissimae, sed etiam effectrices
sunt voluptatum tam amicis quam sibi; quibus non
solum praesentibus fruuntur, sed etiam spe eriguntur
consequentis ac posteri temporis. Quodquia nullo
modo sine amicitia firmam et perpetuam iucunditatem
vitae tenere possumus neque vero ipsam amicitiam
tueri, nisi aeque amicos et nosmet ipsos diligamus,
idcirco et hoc ipsum efficitur in amicitia, et amicitia
cum voluptate conectitur. Nam et laetamur amicorum
laetitia aeque atque nostra et pariter dolemus an-
goribus. Quocirca eodem modo sapiens erit affectus 68
erga amicum, quo in se ipsum, quosque labores
propter suam voluptatem susciperet, eosdem suscipiet
propter amici voluptatem. Quaeque de virtutibus
dicta sunt, quem ad modum eae semper voluptatibus
inhaererent, eadem de amicitia dicenda sunt. Praeclare
enim Epicurus his paene verbis: 'Eadem', inquit,

'sententia confirmavit animum, ne quod aut sempiternum aut diuturnum timeret malum, quae perspexit in hoc ipso vitae spatio ami-
69 citiae praesidium esse firmissimum.' Sunt autem quidam Epicurei timidiores paulo contra vestra convicia, sed tamen satis acuti, qui verentur, ne, si amicitiam propter nostram voluptatem expetendam putemus, tota amicitia quasi claudicare videatur. Itaque primos congressus copulationesque et consuetudinum instituendarum voluntates fieri propter voluptatem; cum autem usus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum, ut, etiamsi nulla sit utilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter se ipsos amentur. Etenim si loca, si fana, si urbes, si gymnasia, si campum, si canes, si equos, si ludicra exercendi aut venandi consuetudine adamare solemus, quanto id in hominum consuetudine facilius fieri
70 poterit et iustius? Sunt autem, qui dicant foedus esse quoddam sapientium, ut ne minus amicos quam se ipsos diligant. Quod et posse fieri intellegimus et saepe *evenire* videmus, et perspicuum est nihil ad iucunde vivendum reperiri posse, quod coniunctione tali sit aptius. Quibus ex omnibus iudicari potest non modo non impediri rationem amicitiae, si summum bonum in voluptate ponatur, sed sine hoc institutionem omnino amicitiae non posse reperiri.

21 71 Quapropter si ea, quae dixi, sole ipso illustriora et clariora sunt, si omnia [dixi] hausta e fonte naturae, si tota oratio nostra omnem sibi fidem sensibus confirmat, id est incorruptis atque integris testibus, si infantes pueri, mutae etiam bestiae paene loquuntur magistra ac duce natura nihil esse prosperum nisi voluptatem, nihil asperum nisi dolorem, de quibus neque depravate iudicant neque corrupte, nonne ei maximam gratiam habere debemus, qui hac exaudita quasi voce naturae sic eam firme graviterque comprehenderit, ut omnes bene sanos in viam placatae,

tranquillae, quietae, beatae vitae deduceret? Qui quod tibi parum videtur eruditus, ea causa est, quod nullam eruditionem esse duxit, nisi quae beatae vitae disciplinam iuvaret. An ille tempus aut in poëtis evol- 72
vendis, ut ego et Triarius te hortatore facimus, consumeret, in quibus nulla solida utilitas omnisque puerilis est delectatio, aut se, ut Plato, in musicis, geometria, numeris, astris contereret, quae et a falsis initiis profecta vera esse non possunt et, si essent vera, nihil afferrent, quo iucundius, id est quo melius viveremus, eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Non ergo Epicurus ineruditus, sed ii indocti, qui, quae pueros non didicisse turpe est, ea putant usque ad senectutem esse discenda. Quae cum dixisset, Explicavi, inquit, sententiam meam, et eo quidem consilio, tuum iudicium ut cognoscerem, quae mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus numquam est data.

M. TULLII CICERONIS
DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM
AD BRUTUM
LIBER SECUNDUS.

ARGUMENTUM.

In hoc libro Epicuri decreta a Cicerone reprehenduntur et refutantur, qui initio non perpetua oratione utitur, sed mavult in singulis insistens Torquatum interrogare et ex iis, quae is concesserit, argumenta concludere (cap. 1). Primum igitur Epicurum in ipsa vi et natura voluptatis constituenda a se dissidere ostendit breviter subinde Torquato ad interrogata respondente; tum enim eam voluptatem Epicurum dicere, quae

ab omnibus dicatur, quae sit in iucundo motu sensus, tum eam, quae posita sit in non dolendo, haec autem diversa esse, non eadem (cap. 2—3), nec omnino voluptatem esse nihil dolere, sed inter voluptatem et dolorem tertium hoc interiectum esse, cum neque in dolore neque in voluptate simus (cap. 4—5). Hinc iam Torquato respondere nolente, quod dialecticis captionibus se irretiri putat, Cicero perpetua oratione idem explicare pergit Epicurum, si duo illa coniungere vellet, duplici fine bonorum uti debuisse; duas enim esse res, non solum verba (cap. 6), nunc unum eum ex duobus facere conari; nam interdum ita loqui de motu voluptatis in corpore, ut etiam luxuriae patrocinium suscipere videatur (cap. 7), modo quis eleganter et caute luxuriosus sit (et tamen luxuriosos suaviter vivere, non bene, quae longe sint diiuncta (cap. 8), nec recte Epicurum cupiditates divisisse desideria naturae cum cupiditatibus confundentem); deinde autem, cum huius eum turpitudinis puduerit, sic alterum illud, non dolore, laudare, ut prior illa et vera voluptas obscuretur (cap. 9). Itaque non recte eum a pueris et bestiis argumentum sumere, cum eos suavem illam voluptatem expetere dicat, summum autem bonum non dolere esse velit (cap. 10). Nec omnino animal primum ortum, ut voluptatem petat, natura moveri, sed ut se diligat et conservet; itaque in iis, quae prima appetantur, multa esse praeter voluptatem, atque ab horum primorum naturalium constitutione fluere omnem bonorum et malorum rationem, ceteros philosophos sibi constitisse, ut iis, quae prima posuissent, finis bonorum responderet, Epicurum a se discrepare (cap. 11). Deinde Cicero disputat non sensuum hoc esse de summo bono iudicium, sed rationis, quae omnes sententias aut voluptatis participes aut virtutis expertes reiciat (cap. 12). Huius se exemplo controversiam minuere velle semoturumque a philosophia ceteras sententias, in quibus nulla sit virtutis adiunctio (cap. 13). Ita relinqui inter virtutem et voluptatem ab Epicuro defensam certamen. Iam si ostenderit aliquid honestum esse, quod sit sua vi propter seque expetendum, iacere putat totam Epicuri disciplinam. Exponit igitur, quo modo e natura hominis omnis virtus oriatur (cap. 14), nec, ut Epicurus putet, id esse honestum, quod populari fama laudetur (cap. 15). Quod autem Epicurus voluptatis causa et incommodorum metu virtutes expeti doceat, perinfirma ea improbitatis vincula in callidis et potentibus hominibus esse, cum praesertim Epicuro et qui eum sequantur etiam cum periculo magnae voluptates eaque, quibus illae parentur, velut pecuniae, petenda sint (cap. 16—18), eandemque temperantiae et fortitudinis rationem esse, ut eae tum demum appareant, si nullius commodi causa honeste agatur (cap. 19). Si Epicuri vera sit

sententia, beatum dicendum esse, qui in omnium voluptatum copia molliter, sed caute et prudenter vivat, ut L. Thorius Balbus fecerit, sibi beatiorem videri fuisse Regulum tum ipsum, cum cruciaretur (cap. 20). Epicuri sententiam sequenti et Lucretiae et L. Verginii facta vituperanda esse, nec omnino in illa schola claros viros testes adhiberi, virtutesque ipsas induci voluptatis ancillulas (cap. 21). Quod autem neget Epicurus quemquam, qui honeste non vivat, iucunde vivere posse, non posse virtutem retineri, si omnia ad voluptatem derigantur, sed tantum fictam speciem (cap. 22). Illud autem quale esse, quod ne profiteri quidem quisquam eam sententiam audeat apud populum, se omnia voluptatis aut non dolendi causa facere? (cap. 23). Nec amicitiam consistere posse, quae mutata utilitate ipsa mutetur necesse sit (cap. 24). Quod ipse Epicurus amicitias cum fide coluerit, melius eum fecisse quam dixisse (cap. 25), nec probandam esse ullam ex tribus rationibus, quas Torquatus de amicitia proposuisset (cap. 26). Perfecto igitur et concluso neque virtuti neque amicitiae in Epicuri disciplina locum esse, breviter Cicero reliquae Torquati orationi respondet, primum beatam vitam, si voluptas sit summum bonum, in potestate sapientis non futuram, nec verum esse, quod Epicurus dicat, non minorem voluptatem ex brevi tempore quam ex longinquo percipi (c. 27). Et si concedatur ipsam naturam sapientem locupletare, et summam voluptatem ex vilissimis rebus percipi, quid de dolore dicendum esse? qui si summum sit malum, omnem beatae vitae constitutionem everti (cap. 28); nam remedia doloris ab Epicuro proposita nullam vim habere, virtutis potius et magnitudinis animi fomentis eum leniri, idque ex ipsius Epicuri epistula ad Hermarchum apparere (cap. 29—30). Sed ut haec epistula laudanda sit, sic improbandum Epicuri testamentum, in quo, qui nihil ad quemquam post mortem pertinere statuerit, tamen diligenter de memoria sua caveat (cap. 31). Percurruntur deinde, quae a Torquato de memoria voluptatum dicta erant (cap. 32), et de animi voluptatum et dolorum e corpore origine et magnitudine (cap. 33). Peroratio libri excellentiam humanae naturae praedicat, ex qua appareat nos ad altiora et magnificentiora quaedam natos esse, voluptate autem dominante vitam confundi omnesque virtutes iacere necesse esse (cap. 34—35).

Hic cum uterque me intueretur seseque ad audien- 1 1
dum significarent paratos, Primum, inquam, deprecor, ne me tamquam philosophum putetis scholam vobis aliquam explicaturum, quod ne in ipsis quidem philo-

sophis magnopere umquam probavi. Quando enim Socrates, qui parens philosophiae iure dici potest, quicquam tale fecit? Eorum erat iste mos, qui tum sophistae nominabantur, quorum e numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conventu poscere quaestionem, id est iubere dicere, qua de re quis vellet audire. Audax negotium, dicerem impudens, nisi hoc institutum postea translatum ad nostros phi-
2 losophos esset. Sed et illum, quem nominavi, et ceteros sophistas, ut e Platone intellegi potest, lusos videmus a Socrate. Is enim percontando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat, ut ad ea, quae ii respondissent, si quid videretur, diceret. Qui mos cum a posterioribus non esset retentus, Arcesilas eum revocavit instituitque, ut ii, qui se audire vellent, non de se quaererent, sed ipsi dicerent, quid sentirent; quod cum dixissent, ille contra. Sed eum qui audiebant, quoad poterant, defendebant sententiam suam. Apud ceteros autem philosophos, qui quaesivit aliquid, tacet; quod quidem iam fit etiam in Academia. Ubi enim is, qui audire vult, ita dixit: 'Voluptas mihi videtur esse summum bonum', perpetua oratione contra disputatur, ut facile intellegi possit eos, qui aliquid sibi videri dicant, non ipsos in ea sententia esse, sed audire velle contraria.
3 Nos commodius agimus. Non enim solum Torquatus dixit, quid sentiret, sed etiam, cur. Ego autem arbitror, quamquam admodum delectatus sum eius oratione perpetua, tamen commodius, cum in rebus singulis insistas et intellegas, quid quisque concedat, quid abnuat, ex rebus concessis concludi, quod velis, et ad exitum perveniri. Cum enim fertur quasi torrens oratio, quamvis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coërceas.

Omnis autem in quaerendo, quae via quadam et ratione habetur, oratio praescribere primum debet, ut

quibusdam in formulis EA RES AGETUR, ut, inter quos
disseritur, conveniat, quid sit id, de quo disseratur.
Hoc positum in Phaedro a Platone probavit Epicurus 2 4
sensitque in omni disputatione id fieri oportere. Sed
quod proximum fuit, non vidit. Negat enim definiri
rem placere, sine quo fieri interdum non potest, ut
inter eos, qui ambigunt, conveniat, quid sit id, de
quo agatur, velut in hoc ipso, de quo nunc disputa-
mus. Quaerimus enim finem bonorum. Possumusne
hoc scire quale sit, nisi contulerimus inter nos, cum
finem bonorum dixerimus, quid finis, quid etiam sit
ipsum bonum? Atqui haec patefactio quasi rerum 5
opertarum, cum, quid quidque sit, aperitur, definitio
est; qua tu etiam imprudens utebare non numquam.
Nam hunc ipsum sive finem sive extremum sive ulti-
mum definiebas id esse, quo omnia, quae recte fierent,
referrentur, neque id ipsum usquam referretur. Prae-
clare hoc quidem. Bonum ipsum etiam quid esset,
fortasse, si opus fuisset, definisses, aut quod esset
natura appetendum, aut quod prodesset, aut quod
iuvaret, aut quod liberet modo. Nunc idem, nisi
molestum est, quoniam tibi non omnino displicet de-
finire et id facis, cum vis, velim definias, quid sit
voluptas, de quo omnis haec quaestio est. Quis, 6
quaeso, inquit, est, qui, quid sit voluptas, nesciat,
aut qui, quo magis id intellegat, definitionem aliquam
desideret? Me ipsum esse dicerem, inquam, nisi mihi
viderer habere bene cognitam voluptatem et satis firme
conceptam animo atque comprensam. Nunc autem
dico ipsum Epicurum nescire et in eo nutare, eum-
que, qui crebro dicat diligenter oportere exprimi, quae
vis subiecta sit vocibus, non intellegere interdum.
quid sonet haec vox voluptatis, id est quae res huic
voci subiciatur.

Tum ille ridens: Hoc vero, inquit, optimum, ut is, 3
qui finem rerum expetendarum voluptatem esse dicat,
id extremum, id ultimum bonorum, id ipsum quid et

quale sit, nesciat! Atqui, inquam, aut Epicurus,
quid sit voluptas, aut omnes mortales, qui ubique
sunt, nesciunt. Quonam, inquit, modo? Quia volup-
tatem hanc esse sentiunt omnes, quam sensus accipiens
7 movetur et iucunditate quadam perfunditur. Quid
ergo? istam voluptatem, inquit, Epicurus ignorat?
Non semper, inquam; nam interdum nimis etiam novit,
quippe qui testificetur ne intellegere quidem se posse,
ubi sit aut quod sit ullum bonum praeter illud, quod
cibo et potione et aurium delectatione et obscena
voluptate capiatur. An haec ab eo non dicuntur?
Quasi vero me pudeat, inquit, istorum, aut non
possim, quem ad modum ea dicantur, ostendere!
Ego vero non dubito, inquam, quin facile possis,
nec est quod te pudeat sapienti assentiri, qui se
unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Nam
Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum
appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium
noluisse; septem autem illi non suo, sed populorum
8 suffragio omnium nominati sunt. Verum hoc loco
sumo verbis his eandem certe vim voluptatis Epi-
curum nosse quam ceteros. Omnes enim iucundum
motum, quo sensus hilaretur, Graece ἡδονήν, Latine
voluptatem vocant. Quid est igitur, inquit, quod
requiras? Dicam, inquam, et quidem discendi causa
magis, quam quo te aut Epicurum reprensum velim.
Ego quoque, inquit, didicerim libentius, si quid attu-
leris, quam te reprehenderim. Tenesne igitur, inquam,
Hieronymus Rhodius quid dicat esse summum bonum,
quo putet omnia referri oportere? Teneo, inquit,
finem illi videri nihil dolere. Quid? idem iste, in
9 quam, de voluptate quid sentit? Negat esse eam,
inquit, propter se expetendam. Aliud igitur esse
censet gaudere, aliud non dolere. Et quidem, inquit,
vehementer errat; nam, ut paulo ante docui, augendae
voluptatis finis est doloris omnis amotio. Non dolere,
inquam, istud quam vim habeat, postea videro; aliam

vero vim voluptatis esse, aliam nihil dolendi, nisi valde pertinax fueris, concedas necesse est. Atqui reperies, inquit, in hoc quidem pertinacem; dici enim nihil potest verius. Estne, quaeso, inquam, sitienti in bibendo voluptas? Quis istud possit, inquit, negare? — Eademne, quae restincta siti? — Immo alio genere; restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. Cur igitur, inquam, res tam dissimiles eodem nomine appellas? Quid paulo ante, inquit, dixerim, 10 nonne meministi, cum omnis dolor detractus esset, variari, non augeri voluptatem? Memini vero, inquam. Sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane. Varietas enim Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: varium poëma, varia oratio, varii mores, varia fortuna, voluptas etiam varia dici solet, cum percipitur e multis dissimilibus rebus dissimilis efficientibus voluptates. Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; ista varietas quae sit, non satis perspicio, quod ais, cum dolore careamus, tum in summa voluptate nos esse, cum autem vescamur iis rebus, quae dulcem motum afferant sensibus, tum esse in motu voluptatem, quae faciat varietatem voluptatum, sed non augeri illam non dolendi voluptatem, quam cur voluptatem appelles, nescio.

An potest, inquit [ille], quicquam esse suavius 4 11 quam nihil dolere? Immo sit sane nihil melius, inquam (nondum enim id quaero), num propterea idem voluptas est, quod, ut ita dicam, indolentia? Plane idem, inquit, et maxima quidem, qua fieri nulla maior potest. Quid dubitas igitur, inquam, summo bono a te ita constituto, ut id totum in non dolendo sit, id tenere unum, id tueri, id defendere? Quid enim 12 necesse est, tamquam meretricem in matronarum coetum, sic voluptatem in virtutum concilium ad-

ducere? Invidiosum nomen est, infame, suspectum. Itaque hoc frequenter dici solet a vobis, non intellegere nos, quam dicat Epicurus voluptatem. Quod quidem mihi si quando dictum est (est autem dictum non parum saepe), etsi satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirasci. Egone non intellego, quid sit *ἡδονή* Graece, Latine voluptas? utram tandem linguam nescio? deinde qui fit, ut ego nesciam, sciant omnes, quicumque Epicurei esse voluerunt? Quod vestri quidem vel optime disputant, nihil opus esse eum, philosophus qui futurus sit, scire litteras. Itaque ut maiores nostri ab aratro adduxerunt Cincinnatum illum, ut dictator esset, sic vos de pagis omnibus colligitis bonos illos quidem
13 viros, sed certe non pereruditos. Ergo illi intellegunt, quid Epicurus dicat, ego non intellego? Ut scias me intellegere, primum idem esse dico voluptatem, quod ille *ἡδονήν*. Et quidem saepe quaerimus verbum Latinum par Graeco, et quod idem valeat; hic nihil fuit, quod quaereremus. Nullum inveniri verbum potest, quod magis idem declaret Latine, quod Graece, quam declarat voluptas. Huic verbo omnes, qui ubique sunt, qui Latine sciunt, duas res subiciunt, laetitiam in animo, commotionem suavem iucunditatis in corpore. Nam et ille apud Trabeam 'voluptatem animi nimiam' laetitiam dicit eandem, quam ille Caecilianus, qui 'omnibus laetitiis laetum' esse se narrat. Sed hoc interest, quod voluptas dicitur etiam in animo (vitiosa res, ut Stoici putant, qui eam sic definiunt: sublationem animi sine ratione opinantis se magno bono frui), non dicitur laetitia
14 nec gaudium in corpore. In eo autem voluptas omnium Latine loquentium more ponitur, cum percipitur ea, quae sensum aliquem moveat, iucunditas. Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum; iuvare enim in utroque dicitur, ex eoque iucundum, modo intellegas inter illum, qui dicat:

Tánta laetitia aúctus sum, ut nihil cónstet,

et eum, qui:

Nunc demum mihi animus ardet,

quorum alter laetitia gestiat, alter dolore crucietur, esse illum medium:

Quamquam haéc inter nos núper notitia
ádmodum est,

qui nec laetetur nec angatur, itemque inter eum, qui potiatur corporis expetitis voluptatibus, et eum, qui excrucietur summis doloribus, esse eum, qui utroque careat.

Satisne igitur videor vim verborum tenere, an 5 15
sum etiam nunc vel Graece loqui vel Latine docendus? Et tamen vide, ne, si ego non intellegam, quid Epicurus loquatur, cum Graece, ut videor, luculenter sciam, sit aliqua culpa eius, qui ita loquatur, ut non intellegatur. Quod duobus modis sine reprensione fit, si aut de industria facias, ut Heraclitus, 'cognomento qui *σκοτεινός* perhibetur, quia de natura nimis obscure memoravit,' aut cum rerum obscuritas, non verborum, facit, ut non intellegatur oratio, qualis est in Timaeo Platonis. Epicurus autem, ut opinor, nec non vult, si possit, plane et aperte loqui, nec de re obscura, ut physici, aut artificiosa, ut mathematici, sed de illustri et facili et iam in vulgus pervagata loquitur. Quamquam non negatis nos intellegere, quid sit voluptas, sed quid ille dicat; e quo efficitur, non ut nos non intellegamus, quae vis sit istius verbi, sed ut ille suo more loquatur, nostrum neglegat. Si enim idem dicit, 16
quod Hieronymus, qui censet summum bonum esse sine ulla molestia vivere, cur mavult dicere voluptatem quam vacuitatem doloris, ut ille facit, qui, quid dicat, intellegit? sin autem voluptatem putat adiungendam eam, quae sit in motu (sic enim appellat

hanc dulcem: 'in motu', illam nihil dolentis 'in stabilitate'), quid tendit? cum efficere non possit, ut cuiquam, qui ipse sibi notus sit, hoc est qui suam naturam sensumque perspexerit, vacuitas doloris et voluptas idem esse videatur. Hoc est vim afferre, Torquate, sensibus, extorquere ex animis cognitiones verborum, quibus imbuti sumus. Quis enim est, qui non videat haec esse in natura rerum tria? unum, cum in voluptate sumus, alterum, cum in dolore, tertium hoc, in quo nunc equidem sum, credo item vos, nec in dolore nec in voluptate; ut in voluptate sit, qui epuletur, in dolore, qui torqueatur. Tu autem inter haec tantam multitudinem hominum interiectam
17 non vides nec laetantium nec dolentium? Non prorsus, inquit, omnisque, qui sine dolore sint, in voluptate, et ea quidem summa, esse dico. — Ergo in eadem voluptate eum, qui alteri misceat mulsum ipse non sitiens, et eum, qui illud sitiens bibat?

6 Tum ille: Finem, inquit, interrogandi, si videtur, quod quidem ego a principio ita me malle dixeram hoc ipsum providens, dialecticas captiones. Rhetorice igitur, inquam, nos mavis quam dialectice disputare? Quasi vero, inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum sit. Zenonis est, inquam, hoc Stoici. Omnem vim loquendi, ut iam ante Aristoteles, in duas tributam esse partes, rhetoricam palmae, dialecticam pugni similem esse dicebat, quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius. Obsequar igitur voluntati tuae dicamque, si potero, rhetorice, sed hac rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est, cum populariter loquatur, esse interdum paulo hebetiorem.
18 Sed dum dialecticam, Torquate, contemnit Epicurus, quae una continet omnem et perspiciendi, quid in quaque re sit, scientiam et iudicandi, quale quidque sit, et ratione ac via disputandi, ruit in dicendo, ut mihi quidem videtur, nec ea, quae docere vult, ulla

arte distinguit, ut haec ipsa, quae modo loquebamur. Summum a vobis bonum voluptas dicitur. Aperiendum est igitur, quid sit voluptas; aliter enim explicari, quod quaeritur, non potest. Quam si explicavisset, non tam haesitaret. Aut enim eam voluptatem tueretur, quam Aristippus, id est, qua sensus dulciter ac iucunde movetur, quam etiam pecudes, si loqui possent, appellarent voluptatem, aut, si magis placeret suo more loqui, quam ut

Omnés Danai atque Mycénenses,
Attíca pubes

reliquique Graeci, qui hoc anapaesto citantur, hoc non dolere solum voluptatis nomine appellaret, illud Aristippeum contemneret, aut, si utrumque probaret, ut probat, coniungeret doloris vacuitatem cum voluptate et duobus ultimis uteretur. Multi enim et magni 19
philosophi haec ultima bonorum iuncta fecerunt, ut Aristoteles virtutis usum cum vitae perfectae prosperitate coniunxit, Callipho adiunxit ad honestatem voluptatem, Diodorus ad eandem honestatem addidit vacuitatem doloris. Idem fecisset Epicurus, si sententiam hanc, quae nunc Hieronymi est, coniunxisset cum Aristippi vetere sententia. Illi enim inter se dissentiunt. Propterea singulis finibus utuntur et, cum uterque Graece egregie loquatur, nec Aristippus, qui voluptatem summum bonum dicit, in voluptate ponit non dolere, neque Hieronymus, qui summum bonum statuit non dolere, voluptatis nomine umquam utitur pro illa indolentia, quippe qui ne in expetendis quidem rebus numeret voluptatem. Duae sunt enim 7 20
res quoque, ne tu verba solum putes. Unum est sine dolore esse, alterum cum voluptate. Vos ex his tam dissimilibus rebus non modo nomen unum (nam id facilius paterer), sed etiam rem unam ex duabus facere conamini, quod fieri nullo modo potest. Hic, qui utrumque probat, ambobus debuit uti, sicut facit

re, neque tamen dividit verbis. Cum enim eam ipsam voluptatem, quam eodem nomine omnes appellamus, laudat locis plurimis, audet dicere ne suspicari quidem se ullum bonum seiunctum ab illo Aristippeo genere voluptatis, atque ibi hoc dicit, ubi omnis eius est oratio de summo bono. In alio vero libro, in quo breviter comprehensis gravissimis sententiis quasi oracula edidisse sapientiae dicitur, scribit his verbis, quae nota tibi profecto, Torquate, sunt (quis enim vestrum non edidicit Epicuri κυρίας δόξας, id est quasi maxime ratas, quia gravissimae sint ad beate vivendum breviter enuntiatae sententiae?). Animad-
21 verte igitur, rectene hanc sententiam interpreter: 'Si ea, quae sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum et mortis et doloris metu docerentque, qui essent fines cupiditatum, nihil haberemus, *quod reprehenderemus*, cum undique complerentur voluptatibus nec haberent ulla ex parte aliquid aut dolens aut aegrum, id est autem malum.'

Hoc loco tenere se Triarius non potuit. Obsecro, inquit, Torquate, haec dicit Epicurus? (quod mihi quidem visus est, cum sciret, velle tamen confitentem audire Torquatum). At ille non pertimuit saneque fidenter: Istis quidem ipsis verbis, inquit; sed quid sentiat, non videtis. Si alia sentit, inquam, alia loquitur, numquam intellegam, quid sentiat; sed plane dicit, quod intellegit. Idque si ita dicit, non esse reprendendos luxuriosos, si sapientes sint, dicit absurde, similiter et si dicat non reprendendos parricidas, si nec cupidi sint nec deos metuant nec mortem nec dolorem. Et tamen quid attinet luxuriosis ullam exceptionem dari aut fingere aliquos, qui cum luxuriose viverent, a summo philosopho non reprenderen-
22 tur eo nomine dumtaxat, cetera caverent? Sed tamen nonne reprenderes, Epicure, luxuriosos ob eam ipsam causam, quod ita viverent, ut persequerentur cuiusque

modi voluptates, cum esset praesertim, ut ais tu, summa voluptas nihil dolere? Atqui reperiemus asotos primum ita non religiosos, ut 'edint de patella,' deinde ita mortem non timentes, ut illud in ore habeant ex Hymnide:

Míhi sex menses sátis sunt vitae, séptimum
Orco spóndeo.

Iam doloris medicamenta illa Epicurea tamquam de narthecio proment: 'Si gravis, brevis; si longus, levis.' Unum nescio, quo modo possit, si luxuriosus sit, finitas cupiditates habere.

Quid ergo attinet dicere: 'Nihil haberem, quod 8 23 reprenderem, si finitas cupiditates haberent'? Hoc est dicere: 'Non reprenderem asotos, si non essent asoti.' Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri. Hic homo severus luxuriam ipsam per se reprendendam non putat. Et hercule, Torquate, ut verum loquamur, si summum bonum voluptas est, rectissime non putat. Nolim enim mihi fingere asotos, ut soletis, qui in mensam vomant, et qui de conviviis auferantur crudique postridie se rursus ingurgitent, qui solem, ut aiunt, nec occidentem umquam viderint nec orientem, qui consumptis patrimoniis egeant. Nemo nostrum istius generis asotos iucunde putat vivere. Mundos, elegantis, optimis cocis, pistoribus, piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis, vitantes cruditatem, 'quibus vinum defusum e pleno sit, † hirsizon', ut ait Lucilius, 'cui nihildum sit vis et sacculus abstulerit', adhibentis ludos et quae sequuntur, illa, quibus detractis clamat Epicurus se nescire, quid sit bonum; adsint etiam formosi pueri, qui ministrent, respondeat his vestis, argentum, Corinthium, locus ipse, aedificium — hos ergo asotos bene quidem vivere aut beate numquam dixerim. Ex quo efficitur, non ut voluptas 24 ne sit voluptas, sed ut voluptas non sit summum

bonum. Nec ille, qui Diogenem Stoicum adulescens, post autem Panaetium audierat, Laelius, eo dictus est sapiens, quod non intellegeret, quid suavissimum esset (nec enim sequitur, ut, cui cor sapiat, ei non sapiat palatus), sed quia parvi id duceret.

O lapathe, ut iactare, nec es satis cognitus qui sis!
In quo Laelius clamores σοφὸς ille solebat
Edere compellans gumias ex ordine nostros.

Praeclare Laelius, et recte σοφός, illudque vere:

O Publi, o gurges, Galloni! es homo miser, inquit.
Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista
Consumis squilla atque acupensere cum decimano.

Is haec loquitur, qui in voluptate nihil ponens negat eum bene cenare, qui omnia ponat in voluptate, et tamen *non* negat libenter umquam cenasse Gallonium (mentiretur enim), sed bene. Ita graviter et severe voluptatem secernit a bono. Ex quo illud efficitur, qui bene cenent, omnis libenter cenare, qui libenter, non continuo bene. Semper Laelius bene. Quid bene? Dicet Lucilius:

cocto,

Condito,

sed cedo caput cenae:

sermone bono,

quid ex eo?

si quaeris, libenter;

veniebat enim ad cenam, ut animo quieto satiaret desideria naturae. Recte ergo is negat umquam bene cenasse Gallonium, recte miserum, cum praesertim

in eo omne studium consumeret. Quem libenter cenasse nemo negat. Cur igitur non bene? Quia, quod bene, id recte, frugaliter, honeste; ille porro [male,] prave, nequiter, turpiter cenabat; non igitur *bene*. Nec lapathi suavitatem acupenseri Gallonii Laelius anteponebat, sed suavitatem ipsam neglegebat; quod non faceret, si in voluptate summum bonum poneret.

Semovenda est igitur voluptas, non solum ut recta 9
sequamini, sed etiam ut loqui deceat frugaliter.
Possumusne ergo in vita summum bonum dicere, 26
cum id ne in cena quidem posse videamur? Quo
modo autem philosophus loquitur? 'Tria genera cupiditatum, naturales et necessariae, naturales et non necessariae, nec naturales nec necessariae.' Primum divisit ineleganter; duo enim genera quae erant, fecit tria. Hoc est non dividere, sed frangere. Qui haec didicerunt, quae ille contemnit, sic solent: 'Duo genera cupiditatum, naturales et inanes, naturalium duo, necessariae et non necessariae.' Confecta res esset. Vitiosum est enim in dividendo partem in genere
numerare. Sed hoc sane concedamus; contemnit enim 27
disserendi elegantiam. Confuse loquitur; gerendus est mos, modo recte sentiat. Equidem illud ipsum non nimium probo et tantum patior, philosophum loqui de cupiditatibus finiendis. An potest cupiditas finiri? Tollenda est atque extrahenda radicitus. Quis est enim, in quo sit cupiditas, quin recte cupidus dici possit? Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Qualis ista philosophia est, quae non interitum afferat pravitatis, sed sit contenta mediocritate vitiorum? Quamquam in hac divisione rem ipsam prorsus probo, elegantiam desidero. Appellet haec desideria naturae, cupiditatis nomen servet alio, ut eam, cum de avaritia, cum de intemperantia, cum de maximis vitiis
loquetur, tamquam capitis accuset. Sed haec quidem 28

liberius ab eo dicuntur et saepius. Quod equidem non reprendo; est enim tanti philosophi tamque nobilis audacter sua decreta defendere. Sed tamen ex eo, quod eam voluptatem, quam omnes gentes hoc nomine appellant, videtur amplexari saepe vehementius, in magnis interdum versatur angustiis, ut hominum conscientia remota nihil tam turpe sit, quod voluptatis causa non videatur esse facturus. Deinde, ubi erubuit (vis enim est permagna naturae), confugit illuc, ut neget accedere quicquam posse ad voluptatem nihil dolentis. At iste non dolendi status non vocatur voluptas. Non laboro, inquit, de nomine. — Quid, quod res alia tota est? — Reperiam multos, vel innumerabiles potius, non tam curiosos nec tam molestos, quam vos estis, quibus, quicquid velim, facile persuadeam. — Quid ergo dubitamus, quin, si non dolere voluptas sit summa, non esse in voluptate dolor sit maximus? cur non id ita fit? — Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio.

10 29 Hoc vero non videre, maximo argumento esse voluptatem illam, qua sublata neget se intellegere omnino, quid sit bonum! (eam autem ita persequitur: quae palato percipiatur, quae auribus; cetera addit, quae si appelles, honos praefandus sit) hoc igitur, quod solum bonum severus et gravis philosophus novit, idem non videt ne expetendum quidem esse, quod eam voluptatem hoc eodem auctore non desideremus, cum dolore careamus. Quam haec sunt
30 contraria! Hic si definire, si dividere didicisset, si loquendi vim, si denique consuetudinem verborum teneret, numquam in tantas salebras incidisset. Nunc vides, quid faciat. Quam nemo umquam voluptatem appellavit, appellat; quae duo sunt, unum facit. Hanc in motu voluptatem (sic enim has suaves et quasi dulces voluptates appellat) interdum ita extenuat, ut M'. Curium putes loqui, interdum ita laudat, ut, quid praeterea sit bonum, neget se posse ne suspicari qui-

dem. Quae iam oratio non a philosopho aliquo, sed a censore opprimenda est. Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Luxuriam non reprendit, modo sit vacua infinita cupiditate et timore. Hoc loco discipulos quaerere videtur, ut, qui asoti esse velint, philosophi ante fiant. A primo, ut opinor, 31 animantium ortu petitur origo summi boni. Simul atque natum animal est, gaudet voluptate et eam appetit ut bonum, aspernatur dolorem ut malum. De malis autem et bonis ab iis animalibus, quae nondum depravata sint, ait optime iudicari. Haec et tu ita posuisti, et verba vestra sunt. Quam multa vitiosa! Summum enim bonum et malum vagiens puer utra voluptate diiudicabit, stante an movente? quoniam, si dis placet, ab Epicuro loqui discimus. Si stante, hoc natura videlicet vult, salvam esse se, quod concedimus; si movente, quod tamen dicitis, nulla turpis voluptas erit, quae praetermittenda sit, et simul non proficiscitur animal illud modo natum a summa voluptate, quae est a te posita in non dolendo. Nec 32 tamen argumentum hoc Epicurus a parvis petivit aut etiam a bestiis, quae putat esse specula naturae, ut diceret ab iis duce natura hanc voluptatem expeti nihil dolendi. Neque enim haec movere potest appetitum animi, nec ullum habet ictum, quo pellat animum, status hic non dolendi. Itaque in hoc eodem peccat Hieronymus. At ille pellit, qui permulcet sensum voluptate. Itaque Epicurus semper hoc utitur, ut probet voluptatem natura expeti, quod ea voluptas, quae in motu sit, et parvos ad se alliciat et bestias, non illa stabilis, in qua tantum inest nihil dolere. Qui igitur convenit ab alia voluptate dicere naturam proficisci, in alia summum bonum ponere?

Bestiarum vero nullum iudicium puto. Quamvis 11 33 enim depravatae non sint, pravae tamen esse possunt. Ut bacillum aliud est inflexum et incurvatum de industria, aliud ita natum, sic ferarum natura non est

illa quidem depravata mala disciplina, sed natura sua. Nec vero ut voluptatem expetat, natura movet infantem, sed tantum ut se ipse diligat, ut integrum se salvumque velit. Omne enim animal, simul est ortum, et se ipsum et omnes partes suas diligit duasque, quae maximae sunt, in primis amplectitur, animum et corpus, deinde utriusque partes. Nam sunt et in animo praecipua quaedam et in corpore, quae cum leviter agnovit, tum discernere incipit, ut ea, quae prima data sint natura, appetat aspernetur-
34 que contraria. In his primis naturalibus voluptas insit necne, magna quaestio est. Nihil vero putare esse praeter voluptatem, non membra, non sensus, non ingenii motum, non integritatem corporis, non valetudinem, summae mihi videtur inscitiae. Atque ab isto capite fluere necesse est omnem rationem bonorum et malorum. Polemoni et iam ante Aristoteli ea prima visa sunt, quae paulo ante dixi. Ergo nata est sententia veterum Academicorum et Peripateticorum, ut finem bonorum dicerent secundum naturam vivere, id est virtute adhibita frui primis a natura datis. Callipho ad virtutem nihil adiunxit nisi voluptatem, Diodorus vacuitatem doloris....... His omnibus, quos dixi, consequentes sunt fines bonorum, Aristippo simplex voluptas, Stoicis consentire naturae, quod esse volunt e virtute, id est honeste, vivere, quod ita interpretantur: vivere cum intellegentia rerum earum, quae natura evenirent, eligentem ea, quae essent secundum naturam, reicientemque contraria.
35 Ita tres sunt fines expertes honestatis, unus Aristippi vel Epicuri, alter Hieronymi, Carneadi tertius, tres, in quibus honestas cum aliqua accessione, Polemonis, Calliphontis, Diodori, una simplex, cuius Zeno auctor, posita in decore tota, id est in honestate. Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti. Reliqui sibi constiterunt, ut extrema cum initiis convenirent, ut Aristippo voluptas, Hieronymo doloris vacuitas, Car-

neadi frui principiis naturalibus esset extremum. Epi- 12
curus autem cum in prima commendatione voluptatem
dixisset, si eam, quam Aristippus, idem tenere debuit
ultimum bonorum, quod ille; sin eam, quam Hiero-
nymus, fecisset idem, ut voluptatem illam [Aristippi]
in prima commendatione poneret.

Nam quod ait sensibus ipsis iudicari voluptatem 36
bonum esse, dolorem malum, plus tribuit sensibus,
quam nobis leges permittunt, *cum* privatarum litium
iudices sumus. Nihil enim possumus iudicare, nisi
quod est nostri iudicii. In quo frustra iudices solent,
cum sententiam pronuntiant, addere: 'si quid mei
iudicii est.' Si enim non fuit eorum iudicii, nihilo
magis hoc non addito illud est iudicatum. Quid
iudicant sensus? Dulce amarum, leve asperum, prope
longe, stare movere, quadratum rotundum. Aequam 37
igitur pronuntiabit sententiam ratio adhibita primum
divinarum humanarumque rerum scientia, quae potest
appellari rite sapientia, deinde adiunctis virtutibus,
quas ratio rerum omnium dominas, tu voluptatum
satellites et ministras esse voluisti; quarum adeo
omnium sententia pronuntiabit primum de voluptate,
nihil esse ei loci, non modo ut sola ponatur in summi
boni sede, quam quaerimus, sed ne illo quidem modo,
ut ad honestatem applicetur. De vacuitate doloris
eadem sententia erit. Reicietur etiam Carneades, nec 38
ulla de summo bono ratio aut voluptatis non dolen-
dive particeps aut honestatis expers probabitur. Ita
relinquet duas, de quibus etiam atque etiam con-
sideret. Aut enim statuet nihil esse bonum nisi ho-
nestum, nihil malum nisi turpe, cetera aut omnino
nihil habere momenti aut tantum, ut nec expetenda
nec fugienda, sed eligenda modo aut reicienda sint,
aut anteponet eam, quam cum honestate ornatissimam,
tum etiam ipsis initiis naturae et totius perfectione
vitae locupletatam videbit. Quod eo liquidius faciet,

si perspexerit, rerum inter eas verborumne sit controversia.

13 39 Huius ego nunc auctoritatem sequens idem faciam.
Quantum enim potero, minuam contentiones omnesque
sententias simplices eorum, in quibus nulla inest
virtutis adiunctio, omnino a philosophia semovendas
putabo, primum Aristippi Cyrenaicorumque omnium,
quos non est veritum in ea voluptate, quae maxime
dulcedine sensum moveret, summum bonum ponere
40 contemnentis istam vacuitatem doloris. Hi non vi-
derunt, ut ad cursum equum, ad arandum bovem, ad
indagandum canem, sic hominem ad duas res, ut ait
Aristoteles, ad intellegendum et agendum, esse natum
quasi mortalem deum, contraque ut tardam aliquam
et languidam pecudem ad pastum et ad procreandi
voluptatem hoc divinum animal ortum esse voluerunt,
41 quo nihil mihi videtur absurdius. Atque haec contra
Aristippum, qui eam voluptatem non modo summam,
sed solam etiam ducit, quam omnes unam appellamus
voluptatem. Aliter autem vobis placet. Sed ille, ut
dixi, vitiose. Nec enim figura corporis nec ratio
excellens ingenii humani significat ad unam hanc rem
natum hominem, ut frueretur voluptatibus. Nec vero
audiendus Hieronymus, cui summum bonum est idem,
quod vos interdum vel potius nimium saepe dicitis,
nihil dolere. Non enim, si malum est dolor, carere
eo malo satis est ad bene vivendum. Hoc dixerit
potius Ennius:

Nimium boni est, cui nihil est .... mali.

Nos beatam vitam non depulsione mali, sed adeptione
boni iudicemus, nec eam cessando, sive gaudentem,
ut Aristippus, sive non dolentem, ut hic, sed agendo
42 aliquid considerandove quaeramus. Quae possunt
eadem contra Carneadeum illud summum bonum dici,
quod is non tam, ut probaret, protulit, quam ut
Stoicis, quibuscum bellum gerebat, opponeret. Id

autem eius modi est, ut additum ad virtutem auctoritatem videatur habiturum et expleturum cumulate vitam beatam, de quo omnis haec quaestio est. Nam qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem, quam unam virtus minimi facit, vel vacuitatem doloris, quae etiamsi malo caret, tamen non est summum bonum, accessione utuntur non ita probabili, nec tamen, cur id tam parce tamque restricte faciant, intellego. Quasi enim emendum eis sit, quod addant ad virtutem, primum vilissimas res addunt, dein singulas potius, quam omnia, quae prima natura approbavisset, ea cum honestate coniungerent. Quae quod 43 Aristoni et Pyrrhoni omnino visa sunt pro nihilo, ut inter optime valere et gravissime aegrotare nihil prorsus dicerent interesse, recte iam pridem contra eos desitum est disputari. Dum enim in una virtute sic omnia esse voluerunt, ut eam rerum selectione exspoliarent nec ei quicquam, aut unde oriretur, darent, aut ubi niteretur, virtutem ipsam, quam amplexabantur, sustulerunt. Erillus autem ad scientiam omnia revocans unum quoddam bonum vidit, sed nec optimum, nec quo vita gubernari possit. Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; post enim Chrysippum non sane est disputatum.

Restatis igitur vos; nam cum Academicis incerta 14 luctatio est, qui nihil affirmant et quasi desperata cognitione certi id sequi volunt, quodcumque veri simile videatur. Cum Epicuro autem hoc plus est 44 negotii, quod e duplici genere voluptatis coniunctus est, quodque et ipse et amici eius et multi postea defensores eius sententiae fuerunt, et nescio quo modo, is qui auctoritatem minimam habet, maximam vim, populus cum illis facit. Quos nisi redarguimus, omnis virtus, omne decus, omnis vera laus deserenda est. Ita ceterorum sententiis semotis relinquitur non mihi cum Torquato, sed virtuti cum voluptate certatio. Quam quidem certationem homo et acutus et diligens,

Chrysippus, non contemnit totumque discrimen summi boni in earum comparatione positum putat. Ego autem existimo, si honestum esse aliquid ostendero, quod sit ipsum sua vi propter seque expetendum, iacere vestra omnia. Itaque eo, quale sit, breviter, ut tempus postulat, constituto accedam ad omnia tua, Torquate, nisi memoria forte defecerit.

45 Honestum igitur id intellegimus, quod tale est, ut detracta omni utilitate sine ullis praemiis fructibusve per se ipsum possit iure laudari. Quod quale sit, non tam definitione, qua sum usus, intellegi potest, quamquam aliquantum potest, quam communi omnium iudicio et optimi cuiusque studiis atque factis, qui permulta ob eam unam causam faciunt, quia decet, quia rectum, quia honestum est, etsi nullum consecuturum emolumentum vident. Homines enim, etsi aliis multis, tamen hoc uno plurimum a bestiis differunt, quod rationem habent a natura datam mentemque acrem et vigentem celerrimeque multa simul agitantem et, ut ita dicam, sagacem, quae et causas rerum et consecutiones videat et similitudines transferat et disiuncta coniungat et cum praesentibus futura copulet omnemque complectatur vitae consequentis statum. Eademque ratio fecit hominem hominum appetentem cumque iis natura et sermone et usu congruentem, ut profectus a caritate domesticorum ac suorum serpat longius et se implicet primum civium, deinde omnium mortalium societate atque, ut ad Archytam scripsit Plato, non sibi se soli natum meminerit, sed patriae, sed suis, ut perexigua pars
46 ipsi relinquatur. Et quoniam eadem natura cupiditatem ingenuit homini veri videndi, quod facillime apparet, cum vacui curis etiam, quid in caelo fiat, scire avemus, his initiis inducti omnia vera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia, tum vana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, periurium, malitiam, iniuriam. Eadem ratio habet in se quiddam amplum

atque magnificum, ad imperandum magis quam ad parendum accommodatum, omnia humana non tolerabilia solum, sed etiam levia ducens, altum quiddam et excelsum, nihil timens, nemini cedens, semper invictum. Atque his tribus generibus honestorum 47
notatis quartum sequitur et in eadem pulchritudine et aptum ex illis tribus, in quo inest ordo et moderatio. Cuius similitudine perspecta in formarum specie ac dignitate transitum est ad honestatem dictorum atque factorum. Nam ex his tribus laudibus, quas ante dixi, et temeritatem reformidat et non audet cuiquam aut dicto protervo aut facto nocere vereturque quicquam aut facere aut eloqui, quod parum virile videatur.

Habes undique expletam et perfectam, Torquate, 15 48
formam honestatis, quae tota quattuor his virtutibus, quae a te quoque commemoratae sunt, continetur. Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit quam aut qualem esse velint, qui honestate summum bonum metiantur. Si ad honestatem enim omnia referantur, neque in ea voluptatem dicant inesse, ait eos voce inani sonare (his enim ipsis verbis utitur) neque intellegere nec videre, sub hanc vocem honestatis quae sit subicienda sententia. Ut enim consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum. 'Quod', inquit, 'quamquam voluptatibus quibusdam est saepe iucundius, tamen expetitur propter voluptatem.' Videsne, quam sit magna dis- 49
sensio? Philosophus nobilis, a quo non solum Graecia et Italia, sed etiam omnis barbaria commota est, honestum quid sit, si id non sit in voluptate, negat se intellegere, nisi forte illud, quod multitudinis rumore laudetur. Ego autem hoc etiam turpe esse saepe iudico et, si quando turpe non sit, tum esse non turpe, cum id a multitudine laudetur, quod sit ipsum per se rectum atque laudabile; non ob eam causam tamen illud dici esse honestum, quia laudetur

a multis, sed quia tale sit, ut, vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent, sua tamen pulchritudine esset specieque laudabile. Itaque idem natura victus, cui obsisti non potest, dicit alio loco id, quod a te etiam paulo ante dictum est, non posse iucunde
50 vivi nisi etiam honeste. Quid nunc 'honeste' dicit? idemne, quod iucunde? Ergo ita: non posse honeste vivi, nisi honeste vivatur? An nisi populari fama? Sine ea igitur iucunde negat posse *se* vivere? Quid turpius quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Quid ergo hoc loco intellegit honestum? Certe nihil, nisi quod possit ipsum propter se iure laudari. Nam si propter voluptatem, quae est ista laus, quae possit e macello peti? Non is vir est, ut, cum honestatem eo loco habeat, ut sine ea iucunde neget posse vivi, illud honestum, quod populare sit, sentiat et sine eo neget iucunde vivi posse, aut quicquam aliud honestum intellegat, nisi quod sit rectum ipsumque per se, sua vi, sua sponte, sua natura laudabile.

16 51 Itaque, Torquate, cum diceres clamare Epicurum non posse iucunde vivi, nisi honeste et sapienter et iuste viveretur, tu ipse mihi gloriari videbare. Tanta vis inerat in verbis propter earum rerum, quae significabantur his verbis, dignitatem, ut altior fieres, ut interdum insisteres, ut nos intuens quasi testificarere laudari honestatem et iustitiam aliquando ab Epicuro. Quam te decebat iis verbis uti, quibus si philosophi non uterentur, philosophia omnino non egeremus! Istorum enim verborum amore, quae perraro appellantur ab Epicuro, sapientiae, fortitudinis, iustitiae, temperantiae, praestantissimis ingeniis homines se ad
52 philosophiae studium contulerunt. 'Oculorum', inquit Plato, 'est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus. Quam illa ardentis amores excitaret sui!' Cur tandem? an quod ita callida est, ut optime possit architectari

voluptates? Cur iustitia laudatur? aut unde est hoc
contritum vetustate proverbium: 'quicum in tene-
bris'? Hoc dictum in una re latissime patet, ut in
omnibus factis re, non teste moveamur. Sunt enim 53
levia et perinfirma, quae dicebantur a te, animi con-
scientia improbos excruciari, tum etiam poenae timore,
qua aut afficiantur aut semper sint in metu ne af-
ficiantur aliquando. Non oportet timidum aut im-
becillo animo fingi non bonum illum virum, qui,
quicquid fecerit, ipse se cruciet omniaque formidet,
sed omnia callide referentem ad utilitatem, acutum,
versutum, veteratorem, facile ut excogitet, quo modo
occulte, sine teste, sine ullo conscio fallat. An tu 54
me de L. Tubulo putas dicere? qui cum praetor
quaestionem inter sicarios exercuisset, ita aperte cepit
pecunias ob rem iudicandam, ut anno proximo
P. Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem, vel-
lentne de ea re quaeri. Quo plebiscito decreta a
senatu est consuli quaestio Cn. Caepioni; profectus in
exsilium Tubulus statim nec respondere ausus; erat
enim res aperta.

Non igitur de improbo, sed *de* callido improbo 17
quaerimus, qualis Q. Pompeius in foedere Numantino
infitiando fuit, nec vero omnia timente, sed primum
qui animi conscientiam non curet, quam scilicet com-
primere nihil est negotii. Is enim, qui occultus et
tectus dicitur, tantum abest ut se indicet, perficiet
etiam, ut dolere alterius improbo facto videatur.
Quid est enim aliud esse versutum? Memini me 55
adesse P. Sextilio Rufo, cum is rem ad amicos ita
deferret, se esse heredem Q. Fadio Gallo, cuius in
testamento scriptum esset se ab eo rogatum, ut
omnis hereditas ad filiam perveniret. Id Sextilius
factum negabat. Poterat autem impune; quis enim
redargueret? Nemo nostrum credebat, eratque veri
similius hunc mentiri, cuius interesset, quam illum,
qui id se rogasse scripsisset, quod debuisset rogare.

Addebat etiam se in legem Voconiam iuratum contra eam facere non audere, nisi aliter amicis videretur. Aderamus nos quidem adulescentes, sed multi amplissimi viri, quorum nemo censuit plus Fadiae dandum, quam posset ad eam lege Voconia pervenire. Tenuit permagnam Sextilius hereditatem, unde, si secutus esset eorum sententiam, qui honesta et recta emolumentis omnibus et commodis anteponerent, nummum nullum attigisset. Num igitur eum postea censes anxio animo aut sollicito fuisse? Nihil minus, contraque illa hereditate dives ob eamque rem laetus. Magni enim aestimabat pecuniam non modo non contra leges, sed etiam legibus partam; quae quidem vel cum periculo est quaerenda vobis. Est enim
56 effectrix multarum et magnarum voluptatum. Ut igitur illis, qui, recta et honesta quae sunt, ea statuunt per se expetenda, adeunda sunt quaevis pericula decoris honestatisque causa, sic vestris, qui omnia voluptate metiuntur, pericula adeunda sunt, ut adipiscantur magnas voluptates. Si magna res, magna hereditas agetur, cum pecunia voluptates pariantur plurimae, idem erit Epicuro vestro faciendum, si suum finem bonorum sequi volet, quod Scipioni magna gloria proposita, si Hannibalem in Africam retraxisset. Itaque quantum adiit periculum! ad honestatem enim illum omnem conatum suum referebat, non ad voluptatem. Sic vester sapiens magno aliquo emolumento commotus † cum causa, si opus erit,
57 dimicabit. Occultum facinus esse potuerit, gaudebit; deprehensus omnem poenam contemnet. Erit enim instructus ad mortem contemnendam, ad exsilium, ad ipsum etiam dolorem. Quem quidem vos, cum improbis poenam proponitis, impetibilem facitis, cum sapientem semper boni plus habere vultis, tolerabilem.

18 Sed finge non solum callidum eum, qui aliquid improbe faciat, verum etiam praepotentem, ut M. Crassus fuit, qui tamen solebat uti suo bono, ut

hodie est noster Pompeius, cui recte facienti gratia est habenda; esse enim quam vellet iniquus poterat impune. Quam multa vero iniuste fieri possunt, quae nemo possit reprehendere! Si te amicus tuus moriens 58 rogaverit, ut hereditatem reddas suae filiae, nec usquam id scripserit, ut scripsit Fadius, nec cuiquam dixerit, quid facies? Tu quidem reddes; ipse Epicurus fortasse redderet, ut Sex. Peducaeus, Sex. F., is qui hunc nostrum reliquit effigiem et humanitatis et probitatis suae filium, cum doctus, tum omnium vir optimus et iustissimus, cum sciret nemo eum rogatum a C. Plotio, equite Romano splendido, Nursino, ultro ad mulierem venit eique nihil opinanti viri mandatum exposuit hereditatemque reddidit. Sed ego ex te quaero, quoniam idem tu certe fecisses, nonne intellegas eo maiorem vim esse naturae, quod ipsi vos, qui omnia ad vestrum commodum et, ut ipsi dicitis, ad voluptatem referatis, tamen ea faciatis, e quibus appareat non voluptatem vos, sed officium sequi, plusque rectam naturam quam rationem pravam valere. Si scieris, inquit Carneades, aspidem occulte 59 latere uspiam, et velle aliquem imprudentem super eam assidere, cuius mors tibi emolumentum futura sit, improbe feceris, nisi monueris, ne assidat; sed impunite tamen; scisse enim te quis coarguere possit? Sed nimis multa. Perspicuum est enim, nisi aequitas, fides, iustitia proficiscantur a natura, et si omnia haec ad utilitatem referantur, virum bonum non posse reperiri; deque his rebus satis multa in nostris de re publica libris sunt dicta a Laelio.

19

Transfer idem ad modestiam vel temperantiam, 60 quae est moderatio cupiditatum rationi oboediens. Satisne ergo pudori consulat, si quis sine teste libidini pareat? an est aliquid per se ipsum flagitiosum, etiamsi nulla comitetur infamia? Quid? fortes viri voluptatumne calculis subductis proelium ineunt, sanguinem pro patria profundunt, an quodam animi

ardore atque impetu concitati? Utrum tandem censes, Torquate, Imperiosum illum, si nostra verba audiret, tuamne de se orationem libentius auditurum fuisse an meam, cum ego dicerem nihil eum fecisse sua causa omniaque rei publicae, tu contra nihil nisi sua? Si vero id etiam explanare velles apertiusque diceres nihil eum fecisse nisi voluptatis causa, quo modo
61 eum tandem laturum fuisse existimas? Esto, fecerit, si ita vis, Torquatus propter suas utilitates (malo enim dicere quam voluptates, in tanto praesertim viro); num etiam eius collega P. Decius, princeps in ea familia consulatus, cum se devoverat et equo admisso in mediam aciem Latinorum irruebat, aliquid de voluptatibus suis cogitabat? Ubi ut eam caperet aut quando? cum sciret confestim esse moriendum eamque mortem ardentiore studio peteret, quam Epicurus voluptatem petendam putat. Quod quidem eius factum nisi esset iure laudatum, non esset imitatus quarto consulatu suo filius, neque porro ex eo natus cum Pyrrho bellum gerens consul cecidisset in proelio seque e continenti genere tertiam victimam
62 rei publicae praebuisset. Contineo me ab exemplis. Graecis hoc modicum est: Leonidas, Epaminondas, tres aliqui aut quattuor; ego si nostros colligere coepero, perficiam illud quidem, ut se virtuti tradat constringendam voluptas; sed dies me deficiet, et, ut A. Varius, qui est habitus iudex durior, dicere consessori solebat, cum datis testibus alii tamen citarentur: 'Aut hoc testium satis est, aut nescio, quid satis sit,' sic a me satis datum est testium. Quid enim? te ipsum, dignissimum maioribus tuis, voluptasne induxit, ut adulescentulus eriperes P. Sullae consulatum? Quem cum ad patrem tuum rettulisses, fortissimum virum, qualis ille vel consul vel civis cum semper, tum post consulatum fuit! Quo quidem auctore nos ipsi ea gessimus, ut omnibus potius
63 quam ipsis nobis consuluerimus. At quam pulchre

dicere videbare, cum ex altera parte ponebas cumulatum aliquem plurimis et maximis voluptatibus nullo nec praesenti nec futuro dolore, ex altera autem cruciatibus maximis toto corpore nulla nec adiuncta nec sperata voluptate, et quaerebas, quis aut hoc miserior aut superiore illo beatior; deinde concludebas summum malum esse dolorem, summum bonum voluptatem!

L. Thorius Balbus fuit, Lanuvinus, quem memi- 20
nisse tu non potes. Is ita vivebat, ut nulla tam exquisita posset inveniri voluptas, qua non abundaret. Erat et cupidus voluptatum et eius generis intellegens et copiosus, ita non superstitiosus, ut illa plurima in sua patria sacrificia et fana contemneret, ita non timidus ad mortem, ut in acie sit ob rem publicam interfectus. Cupiditates non Epicuri divisione finiebat, 64
sed sua satietate. Habebat tamen rationem valetudinis: utebatur iis exercitationibus, ut ad cenam et sitiens et esuriens veniret, eo cibo, qui et suavissimus esset et idem facillimus ad concoquendum, vino et ad voluptatem, et ne noceret. Cetera illa adhibebat, quibus demptis negat se Epicurus intellegere quid sit bonum. Aberat omnis dolor, qui si adesset, nec molliter ferret et tamen medicis plus quam philosophis uteretur. Color egregius, integra valetudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate. Hunc vos beatum; ratio quidem 65
vestra sic cogit. At ego quem huic anteponam, non audeo dicere; dicet pro me ipsa virtus nec dubitabit isti vestro beato M. Regulum anteponere, quem quidem, cum sua voluntate, nulla vi coactus praeter fidem, quam dederat hosti, ex patria Karthaginem revertisset, tum ipsum, cum vigiliis et fame cruciaretur, clamat virtus beatiorem fuisse quam potantem in rosa Thorium. Bella magna gesserat, bis consul fuerat, triumpharat nec tamen sua illa superiora tam magna neque tam praeclara ducebat quam illum ulti-

mum casum, quem propter fidem constantiamque susceperat, qui nobis miserabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluptarius. Non enim hilaritate nec lascivia nec risu aut ioco, comite levitatis, saepe
66 etiam tristes firmitate et constantia sunt beati. Stuprata per vim Lucretia a regis filio testata civis se ipsa interemit. Hic dolor populi Romani duce et auctore Bruto causa civitati libertatis fuit, ob eiusque mulieris memoriam primo anno et vir et pater eius consul est factus. Tenuis L. Verginius unusque de multis sexagesimo anno post libertatem receptam virginem filiam sua manu occidit potius, quam ea Ap. Claudii libidini, qui tum erat *cum* summo imperio, dederetur.

21 67 Aut haec tibi, Torquate, sunt vituperanda, aut patrocinium voluptatis repudiandum. Quod autem patrocinium aut quae ista causa est voluptatis, quae nec testes ullos e claris viris nec laudatores poterit adhibere? Ut enim nos ex annalium monimentis testes excitamus eos, quorum omnis vita consumpta est in laboribus gloriosis, qui voluptatis nomen audire non possent, sic in vestris disputationibus historia muta est. Numquam audivi in Epicuri schola Lycurgum, Solonem, Miltiadem, Themistoclem, Epaminondam nominari, qui in ore sunt ceterorum omnium philosophorum. Nunc vero, quoniam haec nos etiam tractare coepimus, suppeditabit nobis Atticus
68 noster e thesauris suis quos et quantos viros! Nonne melius est de his aliquid quam tantis voluminibus de Themista loqui? Sint ista Graecorum; quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; sed tamen est aliquid, quod nobis non liceat, liceat illis. Pugnant Stoici cum Peripateticis. Alteri negant quicquam esse bonum, nisi quod honestum sit, alteri plurimum se et longe longeque plurimum tribuere honestati, sed tamen et in corpore et extra esse quaedam bona. Et certamen honestum et dispu-

tatio splendida! Omnis est enim de virtutis dignitate contentio. At cum tuis cum disseras, multa sunt audienda etiam de obscenis voluptatibus, de quibus ab Epicuro saepissime dicitur. Non potes ergo ista 69
tueri, Torquate, mihi crede, si te ipse et tuas cogitationes et studia perspexeris; pudebit te, inquam, illius tabulae, quam Cleanthes sane commode verbis depingere solebat. Iubebat eos, qui audiebant, secum ipsos cogitare pictam in tabula Voluptatem pulcherrimo vestitu et ornatu regali in solio sedentem, praesto esse Virtutes ut ancillulas, quae nihil aliud agerent, nullum suum officium ducerent, nisi ut Voluptati ministrarent et eam tantum ad aurem admonerent, si modo id pictura intellegi posset, ut caveret, ne quid faceret imprudens, quod offenderet animos hominum, aut quicquam, e quo oriretur aliquis dolor. 'Nos quidem Virtutes sic natae sumus, ut tibi serviremus, aliud negotii nihil habemus.'

At negat Epicurus (hoc enim vestrum lumen est) 22 70
quemquam, qui honeste non vivat, iucunde posse vivere. Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. Illud quaero, quid ei, qui in voluptate summum bonum ponat, consentaneum sit dicere. Quid affers, cur Thorius, cur † Chius Postumius, cur omnium horum magister, Orata, non iucundissime vixerit? Ipse negat, ut ante dixi, luxuriosorum vitam reprendendam, nisi plane fatui sint, id est nisi aut cupiant aut metuant. Quarum ambarum rerum cum medicinam pollicetur, luxuriae licentiam pollicetur. His enim rebus detractis negat se reperire in asotorum vita, quod reprendat. Non igitur potestis voluptate omnia 71
derigentes aut tueri aut retinere virtutem. Nam nec vir bonus ac iustus haberi debet, qui, ne malum habeat, abstinet se ab iniuria. Nosti, credo, illud:

Némo pius est, quí pietatem —;

cave putes quicquam esse verius. Nec enim, dum

metuit, iustus est, et certe, si metuere destiterit, non
erit; non metuet autem, sive celare poterit, sive opi-
bus magnis, quicquid fecerit, obtinere, certeque malet
existimari bonus vir, ut non sit, quam esse, ut non
putetur. Ita [quod certissimum est] pro vera certa-
que iustitia simulationem nobis iustitiae traditis prae
cipitisque quodam modo, ut nostram stabilem con-
scientiam contemnamus, aliorum errantem opinionem
72 aucupemur. Quae dici eadem de ceteris virtutibus
possunt, quarum omnium fundamenta vos in volup-
tate tamquam in aqua ponitis. Quid enim? fortemne
possumus dicere eundem illum Torquatum? — de-
lector enim, quamquam te non possum, ut ais, cor-
rumpere, delector, inquam, et familia vestra et nomine.
Et hercule mihi vir optimus nostrique amantissimus,
A. Torquatus, versatur ante oculos, cuius quantum
studium et quam insigne fuerit erga me temporibus
illis, quae nota sunt omnibus, scire necesse est utrum-
que vestrum; quae mihi ipsi, qui volo et esse et
haberi gratus, grata non essent, nisi eum perspicerem
mea causa mihi amicum fuisse, non sua, nisi hoc
dicis sua, quod interest omnium recte facere. Si id
dicis, vicimus. Id enim volumus, id contendimus, ut
73 officii fructus sit ipsum officium. Hoc ille tuus non
vult omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem
exigit. Sed ad illum redeo. Si voluptatis causa cum
Gallo apud Anienem depugnavit provocatus et ex eius
spoliis sibi et torquem et cognomen induit ullam
aliam ob causam, nisi quod ei talia facta digna viro
videbantur, fortem non puto. Iam si pudor, si mo-
destia, si pudicitia, si uno verbo temperantia poenae
aut infamiae metu coërcebuntur, non sanctitate sua
se tuebuntur, quod adulterium, quod stuprum, quae
libido non se proripiet ac proiciet aut occultatione
74 proposita aut impunitate aut licentia? Quid? illud,
Torquate, quale tandem videtur, te isto nomine, in-
genio, gloria, quae facis, quae cogitas, quae contendis,

quo referas, cuius rei causa perficere, quae conaris, velis, quid optimum denique in vita iudices, non audere in conventu dicere? Quid enim mereri velis, iam cum magistratum inieris et in contionem ascenderis (est enim tibi edicendum, quae sis observaturus in iure dicendo, et fortasse etiam, si tibi erit visum, aliquid de maioribus tuis et de te ipso dices more maiorum), quid merearis igitur, ut dicas te in eo magistratu omnia voluptatis causa facturum esse, teque nihil fecisse in vita nisi voluptatis causa? An me, inquis, tam amentem putas, ut apud imperitos isto modo loquar? At tu eadem ista dic in iudicio aut, si coronam times, dic in senatu. Numquam facies. Cur, nisi quod turpis oratio est? Mene ergo et Triarium dignos existimas, apud quos turpiter loquare?

Verum esto: verbum ipsum voluptatis non habet 23 75
dignitatem, nec nos fortasse intellegimus. Hoc enim identidem dicitis, non intellegere nos, quam dicatis voluptatem. Rem videlicet difficilem et obscuram! 'Individua' cum dicitis et 'intermundia', quae nec sunt ulla nec possunt esse, intellegimus; voluptas, quae passeribus nota est omnibus, a nobis intellegi non potest? Quid, si efficio, ut fateare me non modo, quid sit voluptas, scire (est enim iucundus motus in sensu), sed etiam, quid eam tu velis esse? Tum enim eam ipsam vis, quam modo ego dixi, et nomen imponis, in motu ut sit et faciat aliquam varietatem, tum aliam quandam summam voluptatem, quo addi nihil possit; eam tum adesse, cum dolor omnis absit; eam stabilem appellas. Sit sane ista voluptas. Dic 76
in quovis conventu te omnia facere, ne doleas. Si ne hoc quidem satis ample, satis honeste dici putas, dic te omnia et in isto magistratu et in omni vita utilitatis tuae causa facturum, nihil, nisi quod expediat, nihil denique nisi tua causa, quem clamorem contionis aut quam spem consulatus eius, qui tibi

paratissimus est, futuram putas? Eamne rationem igitur sequere, qua tecum ipse et cum tuis utare, profiteri et in medium proferre non audeas? At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici dicunt, semper tibi in ore sunt in iudiciis, in senatu. Officium, aequitatem, dignitatem, fidem, recta, honesta, digna imperio, digna populo Romano, omnia pericula pro re publica, mori pro patria, haec cum loqueris, nos
77 barones stupemus, tu videlicet tecum ipse rides. Nam inter ista tam magnifica verba tamque praeclara non habet ullum voluptas locum, non modo illa, quam in motu esse dicitis, quam omnes urbani, rustici, omnes, inquam, qui Latine loquuntur, voluptatem vocant, sed ne haec quidem stabilis, quam praeter vos nemo appellat voluptatem.

24 Vide igitur, ne non debeas verbis nostris uti, sententiis tuis. Quodsi vultum tibi, si incessum fingeres, quo gravior viderere, non esses tui similis; verba tu fingas et ea dicas, quae non sentias? aut etiam, ut vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensem, ut in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur? Vide, quaeso, rectumne sit. Mihi quidem eae verae videntur opiniones, quae honestae, quae laudabiles, quae gloriosae, quae in senatu, quae apud populum, quae in omni coetu concilioque profitendae sint, ne id non pudeat sentire, quod pudeat
78 dicere. Amicitiae vero locus ubi esse potest aut quis amicus esse cuiquam, quem non ipsum amet propter ipsum? Quid autem est amare, e quo nomen ductum amicitiae est, nisi velle bonis aliquem affici quam maximis, etiamsi ad se ex iis nihil redundet? Prodest, inquit, mihi eo esse animo. Immo videri fortasse. Esse enim, nisi eris, non potes. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit? quod non subducta utilitatis ratione effici solet, sed ipsum a se oritur et sua sponte nascitur. 'At enim sequor utilitatem.' Manebit ergo amicitia tam diu, quam diu

sequetur utilitas, et, si utilitas constituet amicitiam, tollet eadem. Sed quid ages tandem, si utilitas ab 79 amicitia, ut fit saepe, defecerit? Relinquesne? quae ista amicitia est? Retinebis? qui convenit? quid enim de amicitia statueris utilitatis causa expetenda, vides. 'Ne in odium veniam, si amicum destitero tueri.' Primum cur ista res digna odio est, nisi quod est turpis? Quodsi, ne quo incommodo afficiare, non relinques amicum, tamen, ne sine fructu alligatus sis, ut moriatur, optabis. Quid, si non modo utilitatem tibi nullam afferet, sed iacturae rei familiaris erunt faciundae, labores suscipiendi, adeundum vitae periculum? ne tum quidem te respicies et cogitabis sibi quemque natum esse et suis voluptatibus? Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico, ut Pythagoreus ille Siculo fecit tyranno? aut, Pylades cum sis, dices te esse Oresten, ut moriare pro amico? aut, si esses Orestes, Pyladem refelleres, te indicares et, si id non probares, quo minus ambo una necaremini, non deprecarere?

Faceres tu quidem, Torquate, haec omnia; nihil 25 80 enim arbitror esse magna laude dignum, quod te praetermissurum credam aut mortis aut doloris metu. Non quaeritur autem, quid naturae tuae consentaneum sit, sed quid disciplinae. Ratio ista, quam defendis, praecepta, quae didicisti, quae probas, funditus evertunt amicitiam, quamvis eam Epicurus, ut facit, in caelum efferat laudibus. At coluit ipse amicitias. Quis, quaeso, illum negat et bonum virum et comem et humanum fuisse? De ingenio eius in his disputationibus, non de moribus quaeritur. Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt. Sed quamvis comis in amicis tuendis fuerit, tamen, si haec vera sunt (nihil enim affirmo), non satis acutus fuit. At multis se probavit. Et quidem iure fortasse, 81 sed tamen non gravissimum est testimonium multi-

tudinis. In omni enim arte vel studio vel quavis scientia vel in ipsa virtute optimum quidque rarissimum est. Ac mihi quidem, quod et ipse bonus vir fuit, et multi Epicurei et fuerunt et hodie sunt et in amicitiis fideles et in omni vita constantes et graves nec voluptate, sed officio consilia moderantes, hoc videtur maior vis honestatis et minor voluptatis. Ita enim vivunt quidam, ut eorum vita refellatur oratio. Atque ut ceteri dicere existimantur melius quam facere, sic hi mihi videntur facere melius quam dicere.

26 82 Sed haec nihil sane ad rem; illa videamus, quae a te de amicitia dicta sunt. E quibus unum mihi videbar ab ipso Epicuro dictum cognoscere, amicitiam a voluptate non posse divelli ob eamque rem colendam esse, quod, *si* sine ea tuto et sine metu vivi non posset, ne iucunde quidem posset. Satis est ad hoc responsum. Attulisti aliud humanius horum recentiorum, numquam dictum ab ipso illo, quod sciam, primo utilitatis causa amicum expeti, cum autem usus accessisset, tum ipsum amari per se etiam omissa spe voluptatis. Hoc etsi multimodis reprendi potest, tamen accipio, quod dant. Mihi enim satis est, ipsis non satis. Nam aliquando posse recte fieri dicunt nulla exspectata nec quaesita volup-
83 tate. Posuisti etiam dicere alios foedus quoddam inter se facere sapientis, ut, quem ad modum sint in se ipsos animati, eodem modo sint erga amicos; id et fieri posse et saepe esse factum et ad voluptates percipiendas maxime pertinere. Hoc foedus facere si potuerunt, faciant etiam illud, ut aequitatem, modestiam, virtutes omnes per se ipsas gratis diligant. An vero, si fructibus et emolumentis et utilitatibus amicitias colemus, si nulla caritas erit, quae faciat amicitiam ipsam sua sponte, vi sua, ex se et propter se expetendam, dubium est, quin fundos et
84 insulas amicis anteponamus? Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de

laude amicitiae dicta sunt. Non quaero, quid dicat,
sed quid convenienter possit rationi et sententiae
suae dicere. 'Utilitatis causa amicitia est quaesita.'
Num igitur utiliorem tibi hunc Triarium putas esse
posse, quam si tua sint Puteolis granaria? Collige
omnia, quae soletis: 'Praesidium amicorum.' Satis
est tibi in te, satis in legibus, satis in mediocribus
amicitiis praesidii; iam contemni non poteris; odium
autem et invidiam facile vitabis; ad eas enim res ab
Epicuro praecepta dantur. Et tamen tantis vectigali-
bus ad liberalitatem utens etiam sine hac Pyladea
amicitia multorum te benivolentia praeclare tuebere
et munies. At quicum ioca seria, ut dicitur, quicum 85
arcana, quicum occulta omnia? Tecum optime, deinde
etiam cum mediocri amico. Sed fac ista esse non
importuna; quid ad utilitatem tantae pecuniae? Vides
igitur, si amicitiam sua caritate metiare, nihil esse
praestantius, sin emolumento, summas familiaritates
praediorum fructuosorum mercede superari. Me igi-
tur ipsum ames oportet, non mea, si veri amici
futuri sumus.

Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. 27
Perfecto enim et concluso neque virtutibus neque
amicitiis usquam locum esse, si ad voluptatem omnia
referantur, nihil praeterea est magnopere dicendum.
Ac tamen, ne cui loco non videatur esse responsum,
pauca etiam nunc dicam ad reliquam orationem tuam.
Quoniam igitur omnis summa philosophiae ad beate 86
vivendum refertur, idque unum expetentes homines
se ad hoc studium contulerunt, beate autem vivere
alii in alio, vos in voluptate ponitis, item contra
miseriam omnem in dolore, id primum videamus,
beate vivere vestrum quale sit. Atque hoc dabitis,
ut opinor, si modo sit aliquid esse beatum, id opor-
tere totum poni in potestate sapientis. Nam si amitti
vita beata potest, beata esse non potest. Quis enim
confidit semper sibi illud stabile et firmum perman-

surum, quod fragile et caducum sit? Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser. Beatus autem esse in maximarum rerum timore nemo potest.
87 Nemo igitur esse beatus potest. Neque enim in aliqua parte, sed in perpetuitate temporis vita beata dici solet, nec appellatur omnino vita, nisi confecta atque absoluta, nec potest quisquam alias beatus esse, alias miser; qui enim existimabit posse se miserum esse, beatus non erit. Nam cum suscepta semel est beata vita, tam permanet quam ipsa illa effectrix beatae vitae sapientia neque exspectat ultimum tempus aetatis, quod Croeso scribit Herodotus praeceptum a Solone. At enim, quem ad modum tute dicebas, negat Epicurus ne diuturnitatem quidem temporis ad beate vivendum aliquid afferre, nec minorem voluptatem percipi in brevitate temporis,
88 quam si illa sit sempiterna. Haec dicuntur inconstantissime. Cum enim summum bonum in voluptate ponat, negat infinito tempore aetatis voluptatem fieri maiorem quam finito atque modico. Qui bonum omne in virtute ponit, is potest dicere perfici beatam vitam perfectione virtutis; negat enim summo bono afferre incrementum diem. Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate? Igitur ne dolorem quidem. An dolor longissimus quisque miserrimus, voluptatem non optabiliorem diuturnitas facit? Quid est igitur, cur ita semper deum appellet Epicurus beatum et aeternum? Dempta enim aeternitate nihilo beatior Iuppiter quam Epicurus; uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. 'At enim hic etiam dolore.' At eum nihili facit. Ait enim se, si uratur,
89 'Quam hoc suave!' dicturum. Qua igitur re ab deo vincitur, si aeternitate non vincitur? In qua quid est boni praeter summam voluptatem, et eam sempiternam? Quid ergo attinet gloriose loqui, nisi con-

stanter loquare? In voluptate corporis (addam, si vis, 'animi', dum ea ipsa, ut vultis, sit ex corpore) situm est vivere beate. Quid? istam voluptatem perpetuam quis potest praestare sapienti? Nam quibus rebus efficiuntur voluptates, eae non sunt in potestate sapientis. Non enim in ipsa sapientia positum est beatum esse, sed in iis rebus, quas sapientia comparat ad voluptatem. Totum autem id externum est, et quod externum, id in casu est. Ita fit beatae vitae domina fortuna, quam Epicurus ait exiguam intervenire sapienti.

Age, inquies, ista parva sunt. Sapientem locu- 28 90
pletat ipsa natura, cuius divitias Epicurus parabiles
esse docuit. Haec bene dicuntur, nec ego repugno,
sed inter sese ipsa pugnant. Negat enim tenuissimo
victu, id est contemptissimis escis et potionibus,
minorem voluptatem percipi quam rebus exquisitissi-
mis ad epulandum. Huic ego, si negaret quicquam
interesse ad beate vivendum, quali uteretur victu,
concederem, laudarem etiam; verum enim diceret,
idque Socratem, qui voluptatem nullo loco numerat,
audio dicentem, cibi condimentum esse famem, po-
tionis sitim. Sed qui ad voluptatem omnia referens
vivit ut Gallonius, loquitur ut Frugi ille Piso, non
audio nec eum, quod sentiat, dicere existimo. Na- 91
turales divitias dixit parabiles esse, quod parvo esset
natura contenta. Certe, nisi voluptatem tanti aesti-
maretis. Non minor, inquit, voluptas percipitur ex
vilissimis rebus quam ex pretiosissimis. Hoc est non
modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Qui
enim voluptatem ipsam contemnunt, iis licet dicere
se acupenserem maenae non anteponere; cui vero in
voluptate summum bonum est, huic omnia sensu, non
ratione sunt iudicanda, eaque dicenda optima, quae
sint suavissima. Verum esto; consequatur summas 92
voluptates non modo parvo, sed per me nihilo, si
potest; sit voluptas non minor in nasturcio illo, quo

vesci Persas esse solitos scribit Xenophon, quam in Syracusanis mensis, quae a Platone graviter vituperantur; sit, inquam, tam facilis, quam vultis, comparatio voluptatis, quid de dolore dicemus? cuius tanta tormenta sunt, ut in iis beata vita, si modo dolor summum malum est, esse non possit. Ipse enim Metrodorus, paene alter Epicurus, beatum esse describit his fere verbis: 'cum corpus bene constitutum sit et sit exploratum ita futurum.' An id exploratum cuiquam potest esse, quo modo se hoc habiturum sit corpus, non dico ad annum, sed ad vesperum? Dolor igitur, id est summum malum, metuetur semper, etiamsi non aderit; iam enim adesse poterit. Qui potest igitur habitare in beata
93 vita summi mali metus? Traditur, inquit, ab Epicuro ratio neglegendi doloris. Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi. Sed quae tandem ista ratio est? Maximus dolor, inquit, brevis est. Primum quid tu dicis breve? deinde dolorem quem maximum? Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest? Vide, ne etiam menses! nisi forte eum dicis, qui, simul atque arripuit, interficit. Quis istum dolorem timet? Illum mallem levares, quo optimum atque humanissimum virum, Cn. Octavium, Marci filium, familiarem meum, confici vidi, nec vero semel nec ad breve tempus, sed et saepe et plane diu. Quos ille, di immortales! cum omnes artus ardere viderentur, cruciatus perferebat! Nec tamen miser esse, quia summum id malum non erat, tantum modo laboriosus videbatur; at miser, si in flagitiosa atque vitiosa vita afflueret voluptatibus.

29
94 Quod autem magnum dolorem brevem, longinquum levem esse dicitis, id non intellego quale sit. Video enim et magnos et eosdem bene longinquos dolores, quorum alia toleratio est verior, qua uti vos non potestis, qui honestatem ipsam per se non amatis. Fortitudinis quaedam praecepta sunt ac paene leges,

quae effeminari virum vetant in dolore. Quam ob rem turpe putandum est, non dico dolere (nam id quidem interdum est necesse), sed saxum illud Lemnium clamore Philocteteo funestare,

Quod éiulatu, quéstu, gemitu, frémitibus
Resonándo mutum flébiles vocés refert.

Huic Epicurus praecentet, si potest, cui

E víperino mórsu venae víscerum
Venéno imbutae taétros cruciatús cient!

Sic Epicurus: 'Philocteta, st! brevis dolor.' At iam decimum annum in spelunca iacet. 'Si longus, levis; dat enim intervalla et relaxat.' Primum non saepe, 95 deinde quae est ista relaxatio, cum et praeteriti doloris memoria recens est et futuri atque impendentis torquet timor? 'Moriatur', inquit. Fortasse id optimum, sed ubi illud: 'Plus semper voluptatis'? Si enim ita est, vide, ne facinus facias, cum mori suadeas. Potius ergo illa dicantur: turpe esse, viri non esse debilitari dolore, frangi, succumbere. Nam ista vestra: 'Si gravis, brevis; si longus, levis' dictata sunt. Virtutis, magnitudinis animi, patientiae, fortitudinis fomentis dolor mitigari solet.

Audi, ne longe abeam, moriens quid dicat Epi- 30 96 curus, ut intellegas facta eius cum dictis discrepare: 'Epicurus Hermarcho S. Cum ageremus', inquit, 'vitae beatum et eundem supremum diem, scribebamus haec. Tanti aderant vesicae et torminum morbi, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere.' Miserum hominem! Si dolor summum malum est, dici aliter non potest. Sed audiamus ipsum: 'Compensabatur', inquit, 'tamen cum his omnibus animi laetitia, quam capiebam memoria rationum inventorumque nostrorum. Sed tu, ut dignum est tua erga me et philosophiam voluntate ab adulescentulo

97 suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos.' Non ego iam Epaminondae, non Leonidae mortem huius morti antepono, quorum alter cum vicisset Lacedaemonios apud Mantineam atque ipse gravi vulnere exanimari se videret, ut primum dispexit, quaesivit, salvusne esset clipeus. Cum salvum esse flentes sui respondissent, rogavit, essentne fusi hostes. Cum id quoque, ut cupiebat, audivisset, evelli iussit eam, qua erat transfixus, hastam. Ita multo sanguine profuso in laetitia et victoria est mortuus. Leonidas autem, rex Lacedaemoniorum, se in Thermopylis trecentosque eos, quos eduxerat Sparta, cum esset proposita aut fuga turpis aut gloriosa mors, opposuit hostibus. Praeclarae mortes sunt imperatoriae; philosophi autem in suis lectulis plerumque moriuntur. Refert tamen, quo modo. *Beatus* sibi videtur esse moriens. Magna laus. 'Compensabatur', inquit, 'cum summis do-
98 loribus laetitia.' Audio equidem philosophi vocem, Epicure. Sed quid tibi dicendum sit, oblitus es. Primum enim, si vera sunt ea, quorum recordatione te gaudere dicis, hoc est, si vera sunt tua scripta et inventa, gaudere non potes. Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas; est autem a te semper dictum nec gaudere quemquam nisi propter corpus nec dolere. 'Praeteritis', inquit, 'gaudeo.' Quibusnam praeteritis? si ad corpus pertinentibus, rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoriam corpore perceptarum voluptatum; sin autem ad animum, falsum est, quod negas animi ullum esse gaudium, quod non referatur ad corpus. Cur deinde Metrodori liberos commendas? quid *ex* isto egregio tuo officio et tanta fide (sic enim existimo) ad corpus refers?

31 99 Huc et illuc, Torquate, vos versetis licet, nihil in hac praeclara epistula scriptum ab Epicuro congruens et conveniens decretis eius reperietis. Ita redarguitur ipse a sese, convincunturque scripta eius probitate ipsius ac moribus. Nam ista commendatio puerorum, memoria

et caritas amicitiae, summorum officiorum in extremo
spiritu conservatio indicat innatam esse homini pro-
bitatem gratuitam, non invitatam voluptatibus nec
praemiorum mercedibus evocatam. Quod enim testi-
monium maius quaerimus, quae honesta et recta sint,
ipsa esse optabilia per sese, cum videamus tanta
officia morientis? Sed ut epistulam laudandam arbi- 100
tror eam, quam modo totidem fere verbis interpre-
tatus sum, quamquam ea cum summa eius philo-
sophia nullo modo congruebat, sic eiusdem testamen-
tum non solum *a* philosophi gravitate, sed etiam ab
ipsius sententia iudico discrepare. Scripsit enim et
multis saepe verbis et breviter aperteque in eo libro,
quem modo nominavi, mortem nihil ad nos per-
tinere. Quod enim dissolutum sit, id esse sine
sensu, quod autem sine sensu sit, id nihil ad
nos pertinere omnino. Hoc ipsum elegantius poni
meliusque potuit. Nam quod ita positum est, quod
dissolutum sit, id esse sine sensu, id eius modi
est, ut non satis plane dicat, quid sit dissolutum.
Sed tamen intellego, quid velit. Quaero autem, quid 101
sit, quod, cum dissolutione, id est morte, sensus
omnis exstinguatur, et cum reliqui nihil sit omnino,
quod pertineat ad nos, tam accurate tamque diligenter
caveat et sanciat, ut Amynomachus et Timocra-
tes, heredes sui, de Hermarchi sententia dent,
quod satis sit ad diem agendum natalem suum
quotannis mense Gamelione, itemque omnibus
mensibus vicesimo die lunae dent ad eorum
epulas, qui una secum philosophati sint, ut et
sui et Metrodori memoria colatur. Haec ego 102
non possum dicere non esse hominis quamvis et belli
et humani, sapientis vero nullo modo, physici prae-
sertim, quem se ille esse vult, putare ullum esse
cuiusquam diem natalem. Quid? idemne potest esse
dies saepius, qui semel fuit? Certe non potest. An
eiusdem modi? Ne id quidem, nisi multa annorum

intercesserint milia, ut omnium siderum eodem, unde profecta sint, fiat ad unum tempus reversio. Nullus est igitur cuiusquam dies natalis. 'At habetur!' Et ego id scilicet nesciebam! Sed ut sit, etiamne post mortem coletur? idque testamento cavebit is, qui nobis quasi oraculum ediderit nihil ad nos pertinere post mortem? Haec non erant eius, qui innumerabilis mundos infinitasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragravisset. Num quid tale Democritus? Ut alios omittam, hunc appello,
103 quem ille unum secutus est. Quodsi dies notandus fuit, eumne potius, quo natus, an eum, quo sapiens factus est? Non potuit, inquies, fieri sapiens, nisi natus esset. Isto modo, ne si avia quidem eius nata non esset. Res tota, Torquate, non doctorum hominum, velle post mortem epulis celebrari memoriam sui nominis. Quos quidem dies quem ad modum agatis et in quantam hominum facetorum urbanitatem incurratis, non dico (nihil opus est litibus); tantum dico, magis fuisse vestrum agere Epicuri diem natalem, quam illius testamento cavere, ut ageretur.

32 104 Sed ut ad propositum (de dolore enim cum diceremus, ad istam epistulam delati sumus), nunc totum illud concludi sic licet: Qui in summo malo est, is tum, cum in eo est, non est beatus; sapiens autem semper beatus est et est aliquando in dolore; non est igitur summum malum dolor. Iam illud quale tandem est, bona praeterita non effluere sapienti, mala meminisse non oportere? Primum in nostrane est potestate, quid meminerimus? Themistocles quidem, cum ei Simonides an quis alius artem memoriae polliceretur, 'Oblivionis', inquit, 'mallem. Nam memini etiam, quae nolo, oblivisci non possum, quae volo.'
105 Magno hic ingenio, sed res se tamen sic habet, ut nimis imperiosi philosophi sit vetare meminisse. Vide, ne ista sint Manliana vestra aut maiora etiam, si imperes, quod facere non possim. Quid, si etiam

iucunda memoria est praeteritorum malorum? ut proverbia non nulla veriora sint quam vestra dogmata. Vulgo enim dicitur: 'Iucundi acti labores', nec male Euripides (concludam, si potero, Latine; Graecum enim hunc versum nostis omnes):

Suavís laborum est praéteritorum mémoria.

Sed ad bona praeterita redeamus. Quae si a vobis talia dicerentur, qualibus C. Marius uti poterat, ut expulsus, egens, in palude demersus, tropaeorum recordatione levaret dolorem suum, audirem et plane probarem. Nec enim absolvi beata vita sapientis neque ad exitum perduci poterit, si prima quaeque bene ab eo consulta atque facta ipsius oblivione obruentur. Sed vobis voluptatum perceptarum recordatio vitam 106
beatam facit, et quidem corpore perceptarum. Nam si quae sunt aliae, falsum est omnis animi voluptates esse e corporis societate. Corporis autem voluptas si etiam praeterita delectat, non intellego, cur Aristoteles Sardanapalli epigramma tantopere derideat, in quo ille rex Syriae glorietur omnis se secum libidinum voluptates abstulisse. Quod enim ne vivus quidem, inquit, diutius sentire poterat, quam dum fruebatur, quo modo id potuit mortuo permanere? Fluit igitur voluptas corporis et prima quaeque avolat saepiusque relinquit causam paenitendi quam recordandi. Itaque beatior Africanus cum patria illo modo loquens:

Desine, Roma, tuos hostes .....

reliquaque praeclare:

Nam tibi moenimenta mei peperere labores.

Laboribus hic praeteritis gaudet, tu iubes voluptatibus, et hic se ad ea revocat, e quibus nihil umquam rettulerit ad corpus, tu totus haeres in corpore.

Illud autem ipsum qui obtineri potest, quod dicitis, 33 107

omnis animi et voluptates et dolores ad corporis voluptates ac dolores pertinere? Nihilne te delectat umquam (video, quicum loquar), te igitur, Torquate, ipsum per se nihil delectat? Omitto dignitatem, honestatem, speciem ipsam virtutum, de quibus ante dictum est, haec leviora ponam: poëma, orationem cum aut scribis aut legis, cum omnium factorum, cum regionum conquiris historiam, signum, tabula, locus amoenus, ludi, venatio, villa Luculli (nam si 'tuam' dicerem, latebram haberes; ad corpus diceres pertinere), sed ea, quae dixi, ad corpusne refers? an est aliquid, quod te sua sponte delectet? Aut pertinacissimus fueris, si perstiteris ad corpus ea, quae dixi, referre, aut deserueris totam Epicuri volup-
108 tatem, si negaveris. Quod vero a te disputatum est maiores esse voluptates et dolores animi quam corporis, quia trium temporum particeps animus sit, corpore autem praesentia solum sentiantur, qui id probari potest, ut is, qui propter me aliquid gaudeat, plus quam ego ipse gaudeat? [Animo voluptas oritur propter voluptatem corporis, et maior est animi voluptas quam corporis. Ita fit, ut gratulator laetior sit quam is, cui gratulatur.] Sed, dum efficere vultis beatum sapientem, cum maximas animo voluptates percipiat omnibusque partibus maiores quam corpore, quid occurrat, non videtis. Animi enim quoque dolores percipiet omnibus partibus maiores quam corporis. Ita miser sit aliquando necesse est is, quem vos beatum semper vultis esse, nec vero id, dum omnia ad voluptatem doloremque referetis, efficietis
109 umquam. Quare aliud aliquod, Torquate, hominis summum bonum reperiendum est, voluptatem bestiis concedamus, quibus vos de summo bono testibus uti soletis. Quid, si etiam bestiae multa faciunt duce sua quaeque natura partim indulgenter vel cum labore, ut in gignendo, in educando, perfacile *ut* appareat aliud quiddam iis propositum, non voluptatem?

partim cursu et peragratione laetantur, congregatione
aliae coetum quodam modo civitatis imitantur; vide- 110
mus in quodam volucrium genere non nulla indicia
pietatis, cognitionem, memoriam, in multis etiam
desideria videmus. Ergo in bestiis erunt secreta a
voluptate humanarum quaedam simulacra virtutum,
in ipsis hominibus virtus nisi voluptatis causa nulla
erit? et homini, qui ceteris animantibus plurimum
praestat, praecipue a natura nihil datum esse dicemus? 34

Nos vero, siquidem in voluptate sunt omnia, longe 111
multumque superamur a bestiis, quibus ipsa terra
fundit ex sese pastus varios atque abundantes nihil
laborantibus, nobis autem aut vix aut ne vix quidem
suppetunt multo labore quaerentibus. Nec tamen ullo
modo summum pecudis bonum et hominis idem mihi
videri potest. Quid enim tanto opus est instrumento
in optimis artibus comparandis? quid tanto concursu
honestissimorum studiorum, tanto virtutum comitatu,
si ea nullam ad aliam rem nisi ad voluptatem con-
quiruntur? Ut, si Xerxes, cum tantis classibus 112
tantisque equestribus et pedestribus copiis Hellesponto
iuncto, Athone perfosso maria ambulavisset, terram
navigasset, si, cum tanto impetu in Graeciam venisset,
causam quis ex eo quaereret tantarum copiarum tanti-
que belli, mel se auferre ex Hymetto voluisse diceret,
certe sine causa videretur tanta conatus, sic nos
sapientem plurimis et gravissimis artibus atque vir-
tutibus instructum et ornatum non, ut illum, maria
pedibus peragrantem, classibus montes, sed omne
caelum totamque cum universo mari terram mente
complexum, voluptatem petere si dicemus, mellis
causa dicemus tanta molitum. Ad altiora quaedam 113
et magnificentiora, mihi crede, Torquate, nati sumus,
nec id ex animi solum partibus, in quibus inest me-
moria rerum innumerabilium, in te quidem infinita,
inest coniectura consequentium non multum a divi-
natione differens, inest moderator cupiditatis pudor,

inest ad humanam societatem iustitiae fida custodia, inest in perpetiendis laboribus adeundisque periculis firma et stabilis doloris mortisque contemptio — ergo haec in animis, tu autem etiam membra ipsa sensusque considera, qui tibi, ut reliquae corporis partes, non comites solum virtutum, sed ministri etiam vide-
114 buntur. Quodsi in ipso corpore multa voluptati praeponenda sunt, ut vires, valetudo, velocitas, pulchritudo, quid tandem in animis censes? in quibus doctissimi illi veteres inesse quiddam caeleste et divinum putaverunt. Quodsi esset in voluptate summum bonum, ut dicitis, optabile esset maxima in voluptate nullo intervallo interiecto dies noctesque versari, cum omnes sensus dulcedine omni quasi perfusi moverentur. Quis est autem dignus nomine hominis, qui unum diem totum velit esse in genere isto voluptatis? Cyrenaici quidem non recusant; vestri haec vere-
115 cundius, illi fortasse constantius. Sed lustremus animo non has maximas artis, quibus qui carebant, inertes a maioribus nominabantur, sed quaero, num existimes, non dico Homerum, Archilochum, Pindarum, sed Phidian, Polyclitum, Zeuxim ad voluptatem artes suas derexisse. Ergo opifex plus sibi proponet ad formarum quam civis excellens ad factorum pulchritudinem? Quae autem est alia causa erroris tanti, tam longe lateque diffusi, nisi quod is, qui voluptatem summum bonum esse decernit, non cum ea parte animi, *in* qua inest ratio atque consilium, sed cum cupiditate, id est cum animi levissima parte, deliberat? Quaero enim de te, si sunt di, ut vos etiam putatis, qui possint esse beati, cum voluptates corpore percipere non possint, aut, si sine eo genere voluptatis beati sint, cur similem animi usum in sapiente esse nolitis.

35
116 Lege laudationes, Torquate, non eorum, qui sunt ab Homero laudati, non Cyri, non Agesilai, non

Aristidi aut Themistocli, non Philippi aut Alexandri, lege nostrorum hominum, lege vestrae familiae; neminem videbis ita laudatum, ut artifex callidus comparandarum voluptatum diceretur. Non elogia monimentorum id significant, velut hoc ad portam: 'Hunc unum plurimae consentiunt gentes populi primarium fuisse virum.' Idne consensisse 117
de Calatino plurimas gentis arbitramur, primarium fuisse populi, quod praestantissimus fuisset in conficiendis voluptatibus? Ergo in iis adulescentibus bonam spem esse dicemus et magnam indolem, quos suis commodis inservituros et, quicquid ipsis expediat, facturos arbitrabimur? Nonne videmus, quanta perturbatio rerum omnium consequatur, quanta confusio? Tollitur beneficium, tollitur gratia, quae sunt vincla concordiae. Nec enim, cum tua causa cui commodes, beneficium illud habendum est, sed faeneratio, nec gratia deberi videtur ei, qui sua causa commodaverit. Maximas vero virtutes iacere omnis necesse est voluptate dominante. Sunt etiam turpitudines plurimae, quae, nisi honestas natura plurimum valeat, cur non cadant in sapientem, non est facile defendere. Ac 118
ne plura complectar (sunt enim innumerabilia), bene laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est. Quod iam a me exspectare noli. Tute introspice in mentem tuam ipse eamque omni cogitatione pertractans percontare ipse te, perpetuisne malis voluptatibus perfruens in ea, quam saepe usurpabas, tranquillitate degere omnem aetatem sine dolore, assumpto etiam illo, quod vos quidem adiungere soletis, sed fieri non potest, sine doloris metu, an, cum de omnibus gentibus optime mererere, cum opem indigentibus salutemque ferres, vel Herculis perpeti aerumnas. Sic enim maiores nostri labores non fugiendos tristissimo tamen verbo aerumnas etiam in deo nominaverunt. Elicerem ex te cogeremque, 119
ut responderes, nisi vererer, ne Herculem ipsum ea,

quae pro salute gentium summo labore gessisset, voluptatis causa gessisse diceres.

Quae cum dixissem, Habeo, inquit Torquatus, ad quos ista referam, et, quamquam aliquid ipse poteram, tamen invenire malo paratiores. — Familiares nostros, credo, Sironem dicis et Philodemum, cum optimos viros, tum homines doctissimos. Recte, inquit, intellegis. Age sane, inquam. Sed erat aequius Triarium aliquid de dissensione nostra iudicare. Eiuro, inquit arridens, iniquum, hac quidem de re; tu enim ista lenius, hic Stoicorum more nos vexat. Tum Triarius: Posthac quidem, inquit, audacius. Nam haec ipsa mihi erunt in promptu, quae modo audivi, nec ante aggrediar, quam te ab istis, quos dicis, instructum videro. Quae cum essent dicta, finem fecimus et ambulandi et disputandi.

M. TULLII CICERONIS

DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM

AD BRUTUM

LIBER TERTIUS.

ARGUMENTUM.

In huius libri exordio Cicero conversa rursus ad Brutum oratione, quoniam voluptas superiore libro satis confutata sit, acriorem paratam esse ait cum Stoicis contentionem, atque eorum disserendi genus, cum ipsum subtile sit vel potius spinosum, tum multo difficilius esse Latine loquentibus, quibus etiam nova verba parienda et nova rebus novis nomina imponenda sint. Nec hoc mirandum esse, quoniam, si aliae etiam artes suis et propriis utantur verbis, multo id magis philosophiae concedendum sit, et, si Graecis philosophis licuerit de rebus non pervagatis verbis quoque inusitatis uti,

magis in Latina lingua hoc licere debere, atque etiam elaborandum esse, ut in ipsis Graecorum artibus Latinorum verborum copia Graecae respondeat (cap. 1—2). Deinde Cicero exponit sermonem sibi aliquando de Stoicorum de summo bono sententia incidisse cum M. Catone in villa Tusculana Luculli (cap. 3). Nam cum Cato minus sibi probari significasset, quod Cicero non ad Stoicos, sed ad Academicos et Peripateticos se inclinavisset, Cicero autem inter hos et Stoicos verborum, non rerum certamen esse dixisset, et Stoicos, si verborum splendore persequi vellent, in Pyrrhonis et Aristonis vitia incidere, ut rerum selectionem et ipsam virtutem tollerent, Catonem, ut Ciceronem non recte iudicare ostenderet, totam Zenonis Stoicorumque sententiam explicare adgressum esse (cap. 3—4). Ea explicatio huius modi est: Omne animal, simul atque natum est, se conservare studet et suum statum, quaeque eius status conservantia sunt, diligit; in his rebus, quas natura primas appetit, voluptas non est, est integritas corporis eiusque partium, rerum cognitiones artesque (cap. 5). Cum igitur aliae res aestimabiles sint, quod aut secundum naturam sunt aut tale quid efficiunt, aliae inaestimabiles, quae illis contrariae sunt, illae autem sumendae, hae reiciendae sint, primum est officium se conservare, deinde seligere ea, quae secundum naturam sint, et reicere contraria; cum autem hoc constanter et naturae convenienter fit, tum demum intellegi incipit, quid sit bonum, et hoc ipsum adesse. Nam hac ipsa convenientia honestum continetur, quod et summum et unum bonum est et solum propter se expetendum; prima autem naturae non propter se expetenda sunt, et tamen omnia officia ab iis proficiscuntur (cap. 6). Appetitio animi non ad quodvis vitae genus, sed ad quandam formam vivendi data est, itemque ratio, ut ad perfectam rationem, quae sapientia et virtus est, perveniatur. Sapientiae ultimum est non aliquid extra se efficere, sed ipsa actio, et, quod recte factum est, id omnes virtutis numeros in se continet. Virtus autem teneri non potest, nisi statuatur nihil esse, quod intersit aut differat aliud ab alio (quo bonum aut malum sit), praeter honesta et turpia. Itaque sapientes omnes semper beati sunt (cap. 7). Quod autem totam disciplinam continet, quod honestum sit, id esse solum bonum, id brevibus quibusdam et acutis Stoicorum rationibus concluditur, quae ex eo ducuntur, quod bonum laudabile est et beata vita gloriatione digna, et quod fortis vir aliter esse non potest (cap. 8). Nec tamen probandi sunt illi philosophi, qui sic summum bonum in animo posuerunt, ut nullam rerum differentiam esse dicerent; nam in selectione earum rerum, quae sunt secundum naturam, et contrariarum reiectione prudentia et virtus posita est. Itaque

summum bonum est vivere scientiam adhibentem earum rerum, quae natura eveniant, seligentem, quae secundum naturam, et quae contra naturam sint, reicientem. Actiones autem honestae ipsa susceptione, non effectu, laudabiles sunt (cap. 9). Bonum Diogenes commodissime definiit, id quod esset natura absolutum. Ad boni notionem pervenitur, cum animus collatione rationis ascendit ab iis rebus, quae sunt secundum naturam. Bonum autem a ceteris rebus, quae aestumabiles sunt, non gradu, sed genere differt et suam habet propriam aestimationem. Perturbationibus animi, quae opinione commoventur, non natura, sapiens semper vacat (cap. 10). Omne, quod honestum sit, propter se expetendum esse, quod turpe, fugiendum facillime intellegitur ex communi hominum iudicio et sensu, qui in agendo apparet (cap. 11). — Hic ex Ciceronis persona brevis interponitur de nomine vitii digressio. — Inter Stoicos et Peripateticos rerum, non verborum controversia est; nam in Peripateticorum doctrina effici non potest, ut sapiens semper beatus sit, et eorum sententia alius alio beatior est, Stoici crescere beatam vitam negant posse; nam omnis commodorum accessio, quae ad virtutem adici potest, eius splendore obscuratur (cap. 12 — 14 pr.). Recta ratio non crescit, itaque vita beata nihilo magis expetenda est, si longa est, quam si brevis (cap. 14). Nec alius alio sapientior est, nec alius alio magis peccat. Sed etsi nec virtutes nec vitia crescunt, utrumque tamen eorum funditur quodam modo et dilatatur (cap. 14 extr.). Divitias Diogenes putat ad voluptatem et valetudinem non solum duces esse, sed eas continere, in artibus et in virtute non eandem vim habere (cap. 15). Deinde explicatur a Stoicis differentia rerum; nam cum ad beate misereve vivendum nihil quidquam valeat praeter honestum et turpe, tamen inter ceteras res aliquid interest, ut alia sint aestimabilia, alia inaestimabilia, alia neutrum, et alia *προηγμένα* (praeposita), alia *ἀποπροηγμένα* (reiecta). Definitur autem *προηγμένον*, quod sit indifferens cum aestimatione mediocri (cap. 15—16). Bona sic dividuntur, ut alia sint *τελικά*, id est ad finem pertinentia, alia *ποιητικά*, id est efficientia; et pertinens autem et efficiens sapientia est. Quae autem praeposita dicuntur, partim per se ipsa praeposita sunt, partim, quod aliquid efficiunt, partim utrumque; horum generum in utro bona fama ponenda sit, Stoici dissentiunt (cap. 16 — 17). Officium, hoc est, quod ita factum est, ut eius facti probabilis ratio reddi possit, nec in bonis ponitur nec in malis; id versatur in eorum, quae sumenda sunt, aliis sumendis, aliis reiciendis (cap. 17 — 18). Itaque his mediis etiam excessus e vita et in vita mansio moderanda est, ut interdum sapienti e vita discedendum sit, cum sit beatissimus, stulto manendum

quamvis sit miser, dum modo pluribus naturalibus fruatur (cap. 18). Liberi a parentibus natura amantur, atque hinc profecta et latius progressa societas omnes homines complectitur. Mundus quasi communis urbs et civitas deorum et hominum est, cuius cum unus quisque nostrum pars sit, communis utilitas nostrae anteponenda est (cap. 19). Natura ad civilem communitatem coniuncti et consociati sumus, quod ni ita esset, nec iustitiae nec bonitati locus esset. Huic consentaneum est, ut etiam sapiens rem publicam administret. Ad hanc hominum societatem conservandam pertinet intellegi emolumenta hominum et detrimenta communia esse et paria; commoda autem et incommoda communia sunt, paria non sunt (cap. 20—21). Amicitia, tum iustitia ceteraeque virtutes per se, non utilitatis causa expetuntur. Inter virtutes autem etiam dialectica et physica numerantur (cap. 21—22). His expositis Cato personam sapientis, qualis a Stoicis describitur, semper beati, fortunati, divitis, regis inducit et exornat (c. 22).

Voluptatem quidem, Brute, si ipsa pro se loqua- 1 1
tur nec tam pertinaces habeat patronos, concessuram
arbitror convictam superiore libro dignitati. Etenim
sit impudens, si virtuti diutius repugnet, aut si ho-
nestis iucunda anteponat aut pluris esse contendat
dulcedinem corporis ex eave natam laetitiam quam
gravitatem animi atque constantiam. Quare illam
quidem dimittamus et suis se finibus tenere iubeamus,
ne blanditiis eius illecebrisque impediatur disputandi
severitas. Quaerendum est enim, ubi sit illud sum- 2
mum bonum, quod reperire volumus, quoniam et
voluptas ab eo remota est, et eadem fere contra eos
dici possunt, qui vacuitatem doloris finem bonorum
esse voluerunt; nec vero ullum probetur *oportet* sum-
mum bonum, quod virtute careat, qua nihil possit
esse praestantius. Itaque quamquam in eo sermone,
qui cum Torquato est habitus, non remissi fuimus,
tamen haec acrior est cum Stoicis parata contentio.
Quae enim de voluptate dicuntur, ea nec acutissime
nec abscondite disseruntur; neque enim, qui defen-
dunt eam, versuti in disserendo sunt nec, qui contra
dicunt, causam difficilem repellunt. Ipse etiam dicit 3

Epicurus ne argumentandum quidem esse de voluptate, quod sit positum iudicium eius in sensibus, ut commoneri nos satis sit, nihil attineat doceri. Quare illa nobis simplex fuit in utramque partem disputatio. Nec enim in Torquati sermone quicquam implicatum aut tortuosum fuit, nostraque, ut mihi videtur, dilucida oratio. Stoicorum autem non ignoras quam sit subtile, vel spinosum potius, disserendi genus, idque cum Graecis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda sunt imponendaque nova rebus novis nomina. Quod quidem nemo mediocriter doctus mirabitur cogitans in omni arte, cuius usus vulgaris communisque non sit, multam novitatem nominum esse, cum constituantur earum rerum vocabula, quae in quaque
4 arte versentur. Itaque et dialectici et physici verbis utuntur iis, quae ipsi Graeciae nota non sint, geometrae vero et musici, grammatici etiam more quodam loquuntur suo. Ipsae rhetorum artes, quae sunt totae forenses atque populares, verbis tamen in docendo quasi privatis utuntur ac suis.

2 Atque ut omittam has artis elegantes et ingenuas, ne opifices quidem tueri sua artificia possent, nisi vocabulis uterentur nobis incognitis, usitatis sibi. Quin etiam agri cultura, quae abhorret ab omni politiore elegantia, tamen eas res, in quibus versatur, nominibus notavit novis. Quo magis hoc philosopho faciendum est. Ars est enim philosophia vitae, de qua disserens arripere verba de foro non potest.
5 Quamquam ex omnibus philosophis Stoici plurima novaverunt, Zenoque, eorum princeps, non tam rerum inventor fuit quam verborum novorum. Quodsi in ea lingua, quam plerique uberiorem putant, concessum est, ut doctissimi homines de rebus non pervagatis inusitatis verbis uterentur, quanto id nobis magis est concedendum, qui ea nunc primum audemus attingere? Et quoniam saepe diximus, et quidem cum aliqua querela non Graecorum modo, sed eorum etiam, qui

se Graecos magis quam nostros haberi volunt, nos non modo non vinci a Graecis verborum copia, sed esse in ea etiam superiores, elaborandum est, ut hoc non in nostris solum artibus, sed etiam in illorum ipsorum assequamur. Quamquam ea verba, quibus instituto veterum utimur pro Latinis, ut ipsa philosophia, ut rhetorica, dialectica, grammatica, geometria, musica, quamquam Latine ea dici poterant, tamen, quoniam usu percepta sunt, nostra ducamus.
Atque haec quidem de rerum nominibus. De ipsis 6
rebus autem saepenumero, Brute, vereor ne reprehendar, cum haec ad te scribam, qui cum in philosophia, tum in optimo genere philosophiae tantum processeris. Quod si facerem quasi te erudiens, iure reprehenderer. Sed ab eo plurimum absum neque, ut ea cognoscas, quae tibi notissima sunt, ad te mitto, sed quia facillime in nomine tuo acquiesco, et quia te habeo aequissimum eorum studiorum, quae mihi communia tecum sunt, existimatorem et iudicem. Attendes igitur, ut soles, diligenter eamque controversiam diiudicabis, quae mihi fuit cum avunculo tuo, divino ac singulari viro. Nam in Tusculano 7
cum essem vellemque e bibliotheca pueri Luculli quibusdam libris uti, veni in eius villam, ut eos ipse, ut solebam, depromerem. Quo cum venissem, M. Catonem, quem ibi esse nescieram, vidi in bibliotheca sedentem, multis circumfusum Stoicorum libris. Erat enim, ut scis, in eo aviditas legendi, nec satiari poterat, quippe qui ne reprensionem quidem vulgi inanem reformidans in ipsa curia soleret legere saepe, dum senatus cogeretur, nihil operae rei publicae detrahens. Quo magis tum in summo otio maximaque copia quasi helluari libris, si hoc verbo in tam clara re utendum est, videbatur. Quod cum accidisset, 8
ut alter alterum necopinato videremus, surrexit statim. Deinde prima illa, quae in congressu solemus: Quid tu, inquit, huc? a villa enim, credo, et: Si ibi te

esse scissem, ad te ipse venissem. Heri, inquam, ludis commissis ex urbe profectus veni ad vesperum. Causa autem fuit huc veniendi, ut quosdam hinc libros promerem. Et quidem, Cato, hanc totam copiam iam Lucullo nostro notam esse oportebit; nam his libris eum malo quam reliquo ornatu villae delectari. Est enim mihi magnae curae (quamquam hoc quidem proprium tuum munus est), ut ita erudiatur, ut et patri et Caepioni nostro et tibi tam propinquo respondeat. Laboro autem non sine causa; nam et avi eius memoria moveor (nec enim ignoras, quanti fecerim Caepionem, qui, ut opinio mea fert, in principibus iam esset, si viveret), et Lucullus mihi versatur ante oculos, vir cum omnibus excellens, tum mecum et amicitia et omni voluntate sententia-
9 que coniunctus. Praeclare, inquit, facis, cum et eorum memoriam tenes, quorum uterque tibi testamento liberos suos commendavit, et puerum diligis. Quod autem meum munus dicis, non equidem recuso, sed te adiungo socium. Addo etiam illud, multa iam mihi dare signa puerum et pudoris et ingenii, sed aetatem vides. Video equidem, inquam, sed tamen iam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior. — Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Sed residamus, inquit, si placet. Itaque fecimus.

3 10 Tum ille: Tu autem cum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris? Commentarios quosdam, inquam, Aristotelios, quos hic sciebam esse, veni ut auferrem, quos legerem, dum essem otiosus; quod quidem nobis non saepe contingit. Quam vellem, inquit, te ad Stoicos inclinavisses! Erat enim, si cuiusquam, certe tuum nihil praeter virtutem in bonis ducere. Vide, ne magis, inquam, tuum fuerit, cum re idem tibi, quod mihi, videretur, non nova te rebus nomina imponere. Ratio enim nostra consentit, pugnat

oratio. Minime vero, inquit ille, consentit. Quicquid enim praeter id, quod honestum sit, expetendum esse dixeris in bonisque numeraveris, et honestum ipsum quasi virtutis lumen exstinxeris et virtutem penitus everteris. Dicuntur ista, Cato, magnifice, inquam, 11
sed videsne verborum gloriam tibi cum Pyrrhone et cum Aristone, qui omnia exaequant, esse communem? de quibus cupio scire quid sentias. Egone quaeris, inquit, quid sentiam? quos bonos viros, fortes, iustos, moderatos aut audivimus in re publica fuisse aut ipsi vidimus, qui sine ulla doctrina naturam ipsam secuti multa laudabilia fecerunt, eos melius a natura institutos fuisse, quam institui potuissent a philosophia, si ullam aliam probavissent praeter eam, quae nihil aliud in bonis haberet nisi honestum, nihil nisi turpe in malis; ceterae philosophorum disciplinae, omnino alia magis alia, sed tamen omnes, quae rem ullam virtutis expertem aut in bonis aut in malis numerent, eas non modo nihil adiuvare arbitror neque afferre, quo meliores simus, sed ipsam depravare naturam. Nam nisi hoc obtineatur, id solum bonum esse, quod honestum sit, nullo modo probari possit beatam vitam virtute effici. Quod si ita sit, cur opera philosophiae sit danda, nescio. Si enim sapiens aliquis miser esse possit, ne ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno aestimandam putem.

Quae adhuc, Cato, a te dicta sunt, eadem, in- 4 12
quam, dicere posses, si sequerere Pyrrhonem aut Aristonem. Nec enim ignoras iis istud honestum non summum modo, sed etiam, ut tu vis, solum bonum videri. Quod si ita est, sequitur id ipsum, quod te velle video, omnes semper beatos esse sapientes. Hosne igitur laudas et hanc eorum, inquam, sententiam sequi nos censes oportere? Minime vero istorum quidem, inquit. Cum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum, quae secundum naturam sint, habere dilectum, qui omnia sic exaequaverunt, ut in utram-

que partem ita paria redderent, uti nulla selectione
13 uterentur, hi virtutem ipsam sustulerunt. Istud quidem, inquam, optime dicis, sed quaero, nonne tibi faciendum idem sit nihil dicenti bonum, quod non rectum honestumque sit, reliquarum rerum discrimen omne tollenti. Si quidem, inquit, tollerem, sed relin-
14 quo. Quonam modo? inquam. Si una virtus, unum istud, quod honestum appellas, rectum, laudabile, decorum (erit enim notius, quale sit, pluribus notatum vocabulis idem declarantibus), id igitur, inquam, si solum est bonum, quid habebis praeterea, quod sequare? aut, si nihil malum, nisi quod turpe, inhonestum, indecorum, pravum, flagitiosum, foedum (ut hoc quoque pluribus nominibus insigne faciamus), quid praeterea dices esse fugiendum? Non ignoranti tibi, inquit, quid sim dicturus, sed aliquid, ut ego suspicor, ex mea brevi responsione arripere cupienti non respondebo ad singula, explicabo potius, quoniam otiosi sumus, nisi alienum putas, totam Zenonis Stoicorumque sententiam. Minime id quidem, inquam, alienum, multumque ad ea, quae quaerimus, explicatio
15 tua ista profecerit. Experiamur igitur, inquit, etsi habet haec Stoicorum ratio difficilius quiddam et obscurius. Nam cum in Graeco sermone haec ipsa quondam rerum nomina novarum . . . . non videbantur, quae nunc consuetudo diuturna trivit, quid censes in Latino fore? Facillimum id quidem est, inquam. Si enim Zenoni licuit, cum rem aliquam invenisset inusitatam, inauditum quoque ei rei nomen imponere, cur non liceat Catoni? Nec tamen exprimi verbum e verbo necesse erit, ut interpretes indiserti solent, cum sit verbum, quod idem declaret, magis usitatum. Equidem soleo etiam, quod uno Graeci, si aliter non possum, idem pluribus verbis exponere. Et tamen puto concedi nobis oportere, ut Graeco verbo utamur, si quando minus occurret Latinum, ne hoc e p h i p p i i s et a c r a t o p h o r i s potius

quam proëgmenis et apoproëgmenis concedatur; quamquam haec quidem praeposita recte et reiecta dicere licebit. Bene facis, inquit, quod me adiuvas, 16
et istis quidem, quae modo dixisti, utar potius Latinis, in ceteris subvenies, si me haerentem videbis. Sedulo, inquam, faciam. Sed 'fortuna fortis'; quare conare, quaeso. Quid enim possumus hoc agere divinius?

Placet his, inquit, quorum ratio mihi probatur, 5
simulatque natum sit animal (hinc enim est ordiendum), ipsum sibi conciliari et commendari ad se conservandum et ad suum statum eaque, quae conservantia sunt eius status, diligenda, alienari autem ab interitu iisque rebus, quae interitum videantur afferre. Id ita esse sic probant, quod ante, quam voluptas aut dolor attigerit, salutaria appetant parvi aspernenturque contraria, quod non fieret, nisi statum suum diligerent, interitum timerent. Fieri autem non posset, ut appeterent aliquid, nisi sensum haberent sui eoque se diligerent. Ex quo intellegi debet principium ductum esse a se diligendo. In principiis 17
autem naturalibus plerique Stoici non putant voluptatem esse ponendam. Quibus ego vehementer assentior, ne, si voluptatem natura posuisse in iis rebus videatur, quae primae appetuntur, multa turpia sequantur. Satis esse autem argumenti videtur, quam ob rem illa, quae prima sunt adscita natura, diligamus, quod est nemo, quin, cum utrumvis liceat, aptas malit et integras omnis partis corporis quam, eodem usu, imminutas aut detortas habere. Rerum autem cognitiones, quas vel comprehensiones vel perceptiones vel, si haec verba aut minus placent aut minus intelleguntur, καταλήψεις appellemus licet, eas igitur ipsas propter se adsciscendas arbitramur, quod habeant quiddam in se quasi complexum et continens veritatem. Id autem *in* parvis intellegi potest, quos delectari videamus, etiamsi eorum nihil

18 intersit, si quid ratione per se ipsi invenerint. Artis etiam ipsas propter se assumendas putamus, cum quia sit in iis aliquid dignum assumptione, tum quod constent ex cognitionibus et contineant quiddam in se ratione constitutum et via. A falsa autem assensione magis nos alienatos esse quam a ceteris rebus, quae sint contra naturam, arbitrantur. Iam membrorum, id est partium corporis, alia videntur propter eorum usum a natura esse donata, ut manus, crura, pedes, ut ea, quae sunt intus in corpore, quorum utilitas quanta sit, a medicis etiam disputatur, alia autem nullam ob utilitatem quasi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni, plumae versicolores colum-
19 bis, viris mammae atque barba. Haec dicuntur fortasse ieiunius; sunt enim quasi prima elementa naturae, quibus ubertas orationis adhiberi vix potest, nec equidem eam cogito consectari. Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt. Ita fit cum gravior, tum etiam splendidior oratio. Est, ut dicis, inquam. Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur. Istius modi autem res dicere ornate velle puerile est, plane autem et perspicue expedire posse docti et intellegentis viri.

6
20 Progrediamur igitur, quoniam, inquit, ab his principiis naturae discessimus, quibus congruere debent, quae sequuntur. Sequitur autem haec prima divisio: Aestimabile esse dicunt (sic enim, ut opinor, appellemus) id, quod aut ipsum secundum naturam sit aut tale quid efficiat, ut selectione dignum propterea sit, quod aliquod pondus habeat dignum aestimatione, quam illi *ἀξίαν* vocant, contraque inaestimabile, quod sit superiori contrarium. Initiis igitur ita constitutis, ut ea, quae secundum naturam sunt, ipsa propter se sumenda sint contrariaque item reicienda, primum est officium (id enim appello *καθῆκον*), ut se conservet in naturae statu, deinceps ut ea teneat, quae

secundum naturam sint, pellatque contraria; qua inventa selectione et item reiectione sequitur deinceps cum officio selectio, deinde ea perpetua, tum ad extremum constans consentaneaque naturae, in qua primum inesse incipit et intellegi, quid sit, quod vere bonum possit dici. Prima est enim conciliatio 21
hominis ad ea, quae sunt secundum naturam. Simul autem cepit intellegentiam vel notionem potius, quam appellant ἔννοιαν illi, viditque rerum agendarum ordinem et, ut ita dicam, concordiam, multo eam pluris aestimavit quam omnia illa, quae prima dilexerat, atque ita cognitione et ratione collegit, ut statueret in eo collocatum summum illud hominis per se laudandum et expetendum bonum, quod cum positum sit in eo, quod ὁμολογίαν Stoici, nos appellemus convenientiam, si placet, — cum igitur in eo sit id bonum, quo omnia referenda sunt, honeste facta ipsumque honestum, quod solum in bonis ducitur, quamquam post oritur, tamen id solum vi sua et dignitate expetendum est; eorum autem, quae sunt prima naturae, propter se nihil est expetendum. Cum 22
vero illa, quae officia esse dixi, proficiscantur ab initiis naturae, necesse est ea ad haec referri, ut recte dici possit omnia officia eo referri, ut adipiscamur principia naturae, nec tamen ut hoc sit bonorum ultimum, propterea quod non inest in primis naturae conciliationibus honesta actio; consequens enim est et post oritur, ut dixi. Est tamen ea secundum naturam multoque nos ad se expetendam magis hortatur quam superiora omnia. Sed ex hoc primum error tollendus est, ne quis sequi existimet, ut duo sint ultima bonorum. Ut enim, si cui propositum sit conliniare hastam aliquo aut sagittam, sicut nos ultimum in bonis dicimus, sic illi facere omnia, quae possit, ut conliniet: huic in eius modi similitudine omnia sint facienda, ut conliniet, et tamen, ut omnia faciat, quo propositum assequatur, sit hoc quasi

ultimum, quale nos summum in vita bonum dicimus, illud autem, ut feriat, quasi seligendum, non expetendum.

7 23 Cum autem omnia officia a principiis naturae proficiscantur, ab isdem necesse est proficisci ipsam sapientiam. Sed quem ad modum saepe fit, ut is, qui commendatus sit alicui, pluris eum faciat, cui commendatus, quam illum, a quo sit, sic minime mirum est primo nos sapientiae commendari ab initiis naturae, post autem ipsam sapientiam nobis cariorem fieri, quam illa sint, a quibus ad hanc venerimus. Atque ut membra nobis ita data sunt, ut ad quandam rationem vivendi data esse appareant, sic appetitio animi, quae *ὁρμή* Graece vocatur, non ad quodvis genus vitae, sed ad quandam formam vivendi

24 videtur data, itemque et ratio et perfecta ratio. Ut enim histrioni actio, saltatori motus non quivis, sed certus quidam est datus, sic vita agenda est certo genere quodam, non quolibet; quod genus conveniens consentaneumque dicimus. Nec enim gubernationi aut medicinae similem sapientiam esse arbitramur, sed actioni illi potius, quam modo dixi, et saltationi, ut in ipsa insit, non foris petatur extremum, id est artis effectio. Et tamen est etiam alia cum his ipsis artibus sapientiae dissimilitudo, propterea quod, in illis quae recte facta sunt, non continent tamen omnes partes, e quibus constant; quae autem nos aut recta aut recte facta dicamus, si placet, illi autem appellant *κατορθώματα*, omnes numeros virtutis continent. Sola enim sapientia in se tota conversa est, quod

25 idem in ceteris artibus non fit. Inscite autem medicinae et gubernationis ultimum cum ultimo sapientiae comparatur. Sapientia enim et animi magnitudinem complectitur et iustitiam, et ut omnia, quae homini accidant, infra se esse iudicet, quod idem ceteris artibus non contingit. Tenere autem virtutes eas ipsas, quarum modo feci mentionem, nemo poterit, nisi

statuerit nihil esse, quod intersit aut differat aliud
ab alio, praeter honesta et turpia.

Videamus nunc, quam sint praeclare illa his, quae 26
iam posui, consequentia. Cum enim hoc sit extre-
mum (sentis enim, credo, me iam diu, quod τέλος
Graeci dicunt, id dicere tum extremum, tum ulti-
mum, tum summum; licebit etiam finem pro ex-
tremo aut ultimo dicere), cum igitur hoc sit extre-
mum, congruenter naturae convenienterque vivere,
necessario sequitur omnes sapientes semper feliciter,
absolute, fortunate vivere, nulla re impediri, nulla
prohiberi, nulla egere. Quod autem continet non
magis eam disciplinam, de qua loquor, quam vitam
fortunasque nostras, id est ut, quod honestum sit,
id solum bonum iudicemus, potest id quidem fuse et
copiose et omnibus electissimis verbis gravissimisque
sententiis rhetorice et augeri et ornari, sed con-
sectaria me Stoicorum brevia et acuta delectant.
Concluduntur igitur eorum argumenta sic: Quod est 8 27
bonum, omne laudabile est; quod autem laudabile
est, omne est honestum; bonum igitur quod est,
honestum est. Satisne hoc conclusum videtur? Certe;
quod enim efficiebatur ex iis duobus, quae erant
sumpta, in eo vides esse conclusum. Duorum autem,
e quibus effecta conclusio est, contra superius dici
solet non omne bonum esse laudabile. Nam quod
laudabile sit, honestum esse conceditur. Illud autem
perabsurdum, bonum esse aliquid, quod non expeten-
dum sit, aut expetendum, quod non placens, aut, si
id, non etiam diligendum; ergo et probandum; ita
etiam laudabile; id autem honestum. Ita fit, ut,
quod bonum sit, id etiam honestum sit. Deinde 28
quaero, quis aut de misera vita possit gloriari aut
de non beata. De sola igitur beata. Ex quo efficitur
gloriatione, ut ita dicam, dignam esse beatam vitam,
quod non possit nisi honestae vitae iure contingere.
Ita fit, ut honesta vita beata vita sit. Et quoniam

is, cui contingit ut iure laudetur, habet insigne quiddam ad decus et ad gloriam, ut ob ea, quae tanta sint, beatus dici iure possit, idem de vita talis viri rectissime dicetur. Ita, si beata vita honestate cernitur, quod honestum est, id bonum solum habendum
29 est. Quid vero? negarine ullo modo possit *numquam* quemquam stabili et firmo et magno animo, quem fortem virum dicimus, effici posse, nisi constitutum sit non esse malum dolorem? Ut enim, qui mortem in malis ponit, non potest eam non timere, sic nemo ulla in re potest id, quod malum esse decreverit, non curare idque contemnere. Quo posito et omnium assensu approbato illud assumitur, eum, qui magno sit animo atque forti, omnia, quae cadere in hominem possint, despicere ac pro nihilo putare. Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Atque iste vir altus et excellens, magno animo, vere fortis, infra se omnia humana ducens, is, inquam, quem efficere volumus, quem quaerimus, certe et confidere sibi debet ac suae vitae et actae et consequenti et bene de sese iudicare statuens nihil posse mali incidere sapienti. Ex quo intellegitur idem illud, solum bonum esse, quod honestum sit, idque esse beate vivere: honeste, id est cum virtute, vivere.

9
30 Nec vero ignoro varias philosophorum fuisse sententias, eorum dico, qui summum bonum, quod ultimum appello, in animo ponerent. Quae quamquam vitiose quidam secuti sunt, tamen non modo iis tribus, qui virtutem a summo bono segregaverunt, cum aut voluptatem aut vacuitatem doloris aut prima naturae in summis bonis ponerent, sed etiam alteris tribus, qui mancam fore putaverunt sine aliqua accessione virtutem ob eamque rem trium earum rerum, quas supra dixi, singuli singulas addiderunt, — his tamen omnibus eos antepono, cuicuimodi sunt, qui summum
31 bonum in animo atque in virtute posuerunt. Sed sunt tamen perabsurdi et ii, qui cum scientia vivere

ultimum bonorum, et qui nullam rerum differentiam esse dixerunt, atque ita sapientem beatum fore, nihil aliud alii momento ullo anteponentem, *et qui* ut quidam Academici constituisse dicuntur extremum bonorum et summum munus esse sapientis obsistere visis assensusque suos firme sustinere. His singulis copiose responderi solet, sed, quae perspicua sunt, longa esse non debent. Quid autem apertius quam, si selectio nulla sit ab iis rebus, quae contra naturam sint, earum rerum, quae sint secundum naturam, tollatur omnis ea, quae quaeratur laudeturque, prudentia? Circumscriptis igitur iis sententiis, quas posui, et iis, si quae similes earum sunt, relinquitur, ut summum bonum sit vivere scientiam adhibentem earum rerum, quae natura eveniant, seligentem, quae secundum naturam, et, quae contra naturam sint, reicientem, id est convenienter congruenterque naturae vivere. Sed in ceteris artibus cum dicitur artificiose, 32 posterum quodam modo et consequens putandum est, quod illi ἐπιγεννηματικόν appellant; cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Quicquid enim a sapiente proficiscitur, id continuo debet expletum esse omnibus suis partibus; in eo enim positum est id, quod dicimus esse expetendum. Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana depeculari, quae sunt in effectu, sic timere, sic maerere, sic in libidine esse peccatum est etiam sine effectu. Verum ut haec non in posteris et in consequentibus, sed in primis continuo peccata sunt, sic ea, quae proficiscuntur a virtute, susceptione prima, non perfectione recta sunt iudicanda.

Bonum autem, quod in hoc sermone totiens usur- 10 33 patum est, id etiam definitione explicatur. Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt et tamen eodem spectant. Ego assentior Diogeni, qui bonum definierit id, quod esset natura absolutum. Id autem sequens illud etiam, quod prodesset (ὠφέλημα enim

sic appellemus), motum aut statum esse dixit e natura absoluto. Cumque rerum notiones in animis fiant, si aut usu aliquid cognitum sit aut coniunctione aut similitudine aut collatione rationis, hoc quarto, quod extremum posui, boni notitia facta est. Cum enim ab iis rebus, quae sunt secundum naturam, ascendit animus collatione rationis, tum ad notionem boni
34 pervenit. Hoc autem ipsum bonum non accessione neque crescendo aut cum ceteris comparando, sed propria vi sua et sentimus et appellamus bonum. Ut enim mel, etsi dulcissimum est, suo tamen proprio genere saporis, non comparatione cum aliis dulce esse sentitur, sic bonum hoc, de quo agimus, est illud quidem plurimi aestimandum, sed ea aestimatio genere valet, non magnitudine. Nam cum aestimatio, quae *ἀξία* dicitur, neque in bonis numerata sit nec rursus in malis, quantumcumque eo addideris, in suo genere manebit. Alia est igitur propria aestimatio virtutis,
35 quae genere, non crescendo valet. Nec vero perturbationes animorum, quae vitam insipientium miseram acerbamque reddunt, — quas Graeci *πάϑη* appellant, poteram ego verbum ipsum interpretans morbos appellare, sed non conveniret ad omnia. Quis enim misericordiam aut ipsam iracundiam morbum solet dicere? at illi dicunt *πάϑος*. Sit igitur perturbatio, quae nomine ipso vitiosa declarari videtur [nec eae perturbationes vi aliqua naturali moventur]. Omnesque eae sunt genere quattuor, partibus plures, aegritudo, formido, libido, quamque Stoici communi nomine corporis et animi *ἡδονήν* appellant, ego malo laetitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac iudicia levitatis. Itaque his sapiens semper vacabit.

11 36 Omne autem, quod honestum sit, id esse propter se expetendum, commune nobis est cum multorum aliorum philosophorum sententiis. Praeter enim tres

disciplinas, quae virtutem a summo bono excludunt, ceteris omnibus philosophis haec est tuenda sententia, maxime tamen Stoicis, qui nihil aliud in bonorum numero nisi honestum esse voluerunt. Sed haec quidem est perfacilis et perexpedita defensio. Quis est enim, aut quis umquam fuit aut avaritia tam ardenti aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, quam adipisci scelere quovis velit, non multis partibus malit ad sese, etiam omni impunitate proposita, sine facinore quam illo modo pervenire? Quam vero 37
utilitatem aut quem fructum petentes scire cupimus illa, quae occulta nobis sunt, quo modo moveantur, quibusque de causis ea versentur in caelo? Quis autem tam agrestibus institutis vivit, aut quis contra studia naturae tam vehementer obduruit, ut a rebus cognitione dignis abhorreat easque sine voluptate aut utilitate aliqua non requirat et pro nihilo putet? aut quis est, qui Maximorum aut Africanorum aut eius, quem tu in ore semper habes, proavi mei, ceterorumque virorum fortium atque omni virtute praestantium facta, dicta, consilia cognoscens nulla animo afficiatur voluptate? Quis autem honesta in familia institutus 38
et educatus ingenue non ipsa turpitudine, etiamsi eum laesura non sit, offenditur? quis animo aequo videt eum, quem impure ac flagitiose putet vivere? quis non odit sordidos, vanos, leves, futtiles? Quid autem dici poterit, si turpitudinem non ipsam per se fugiendam esse statuemus, quo minus homines tenebras et solitudinem nacti nullo dedecore se abstineant, nisi eos per se foeditate sua turpitudo ipsa deterreat? Innumerabilia dici possunt in hanc sententiam, sed non necesse est. Nihil est enim, de quo minus dubitari possit, quam et honesta expetenda per se et eodem modo turpia per se esse fugienda.
Constituto autem illo, de quo ante diximus, quod 39
honestum esset, id esse solum bonum, intellegi necesse est pluris id, quod honestum sit, aestimandum esse

quam illa media, quae ex eo comparentur. Stultitiam autem et timiditatem et iniustitiam et intemperantiam cum dicimus esse fugienda propter eas res, quae ex ipsis eveniant, non ita dicimus, ut cum illo, quod positum est, solum id esse malum, quod turpe sit, haec pugnare videatur oratio, propterea quod ea non ad corporis incommodum referuntur, sed ad turpes actiones, quae oriuntur e vitiis. Quas enim *κακίας* Graeci appellant, vitia malo quam malitias nominare.

12 40 Ne tu, inquam, Cato, verbis illustribus et id, quod vis, declarantibus! Itaque mihi videris Latine docere philosophiam et ei quasi civitatem dare; quae quidem adhuc peregrinari Romae videbatur nec offerre sese nostris sermonibus, et ista maxime propter limatam quandam et rerum et verborum tenuitatem. Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; nullis enim partitionibus, nullis definitionibus utuntur ipsique dicunt ea se modo probare, quibus natura tacita assentiatur. Itaque in rebus minime obscuris non multus est apud eos disserendi labor. Quare attendo te studiose et, quaecumque rebus iis, de quibus hic sermo est, nomina imponis, memoriae mando. Mihi enim erit isdem istis fortasse iam utendum. Virtutibus igitur rectissime mihi videris et ad consuetudinem nostrae orationis vitia posuisse contraria. Quod enim vituperabile est per se ipsum, id eo ipso vitium nominatum puto, vel etiam a vitio dictum vituperari. Sin *κακίαν* malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret. Nunc omni virtuti vitium contrario no-
41 mine opponitur. Tum ille: His igitur ita positis, inquit, sequitur magna contentio, quam tractatam a Peripateticis mollius — (est enim eorum consuetudo dicendi non satis acuta propter ignorationem dialecticae) Carneades tuus egregia quadam exercitatione in dialecticis summaque eloquentia rem in summum

discrimen adduxit, propterea quod pugnare non destitit in omni hac quaestione, quae de bonis et malis appelletur, non esse rerum Stoicis cum Peripateticis controversiam, sed nominum. Mihi autem nihil tam perspicuum videtur, quam has sententias eorum philosophorum re inter se magis quam verbis dissidere; maiorem multo inter Stoicos et Peripateticos rerum esse aio discrepantiam quam verborum, quippe cum Peripatetici omnia, quae ipsi bona appellant, pertinere dicant ad beate vivendum, nostri non ex omni, quod aestimatione aliqua dignum sit, compleri vitam beatam putent.

An vero certius quicquam potest esse quam 13 42 illorum ratione, qui dolorem in malis ponunt, non posse sapientem beatum esse, cum eculeo torqueatur? Eorum autem, qui dolorem in malis non habent, ratio certe cogit, ut in omnibus tormentis conservetur beata vita sapienti. Etenim si dolores eosdem tolerabilius patiuntur, qui excipiunt eos pro patria, quam qui leviore de causa, opinio facit, non natura, vim doloris aut maiorem aut minorem. Ne illud quidem 43 est consentaneum, ut, si, cum tria genera bonorum sint, quae sententia est Peripateticorum, eo beatior quisque sit, quo sit corporis aut externis bonis plenior, ut hoc idem approbandum sit nobis, ut, qui plura habeat ea, quae in corpore magni aestimantur, sit beatior. Illi enim corporis commodis compleri vitam beatam putant, nostri nihil minus. Nam cum ita placeat, ne eorum quidem bonorum, quae nos bona vere appellemus, frequentia beatiorem vitam fieri aut magis expetendam aut pluris aestimandam, certe minus ad beatam vitam pertinet multitudo corporis commodorum. Etenim, si et sapere expetendum sit 44 et valere, coniunctum utrumque magis expetendum sit quam sapere solum, neque tamen, si utrumque sit aestimatione dignum, pluris sit coniunctum quam sapere ipsum separatim. Nam qui valetudinem aesti-

matione aliqua dignam iudicamus neque eam tamen in bonis ponimus, iidem censemus nullam esse tantam aestimationem, ut ea virtuti anteponatur. Quod idem Peripatetici non tenent; quibus dicendum est, quae et honesta actio sit et sine dolore, eam magis esse expetendam, quam si esset eadem actio cum dolore. Nobis aliter videtur; recte secusne, postea; sed potestne rerum maior esse dissensio?

14 45 Ut enim obscuratur et offunditur luce solis lumen lucernae, et ut interit *in* magnitudine maris Aegaei stilla mellis, et ut in divitiis Croesi teruncii accessio et gradus unus in ea via, quae est hinc in Indiam, sic, cum sit is bonorum finis, quem Stoici dicunt, omnis ista rerum corporearum aestimatio splendore virtutis et magnitudine obscuretur et obruatur atque intereat necesse est. Et quem ad modum oportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit maior productione temporis (habent enim suum modum, quae oportuna dicuntur), sic recta effectio (κατόρθωσιν enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα), recta igitur effectio, item convenientia, denique ipsum bonum, quod in eo positum est, ut naturae consentiat,
46 crescendi accessionem nullam habet. Ut enim oportunitas illa, sic haec, de quibus dixi, non fiunt temporis productione maiora, ob eamque causam Stoicis non videtur optabilior nec magis expetenda beata vita, si sit longa, quam si brevis, utunturque simili: Ut, si cothurni laus illa esset, ad pedem apte convenire, neque multi cothurni paucis anteponerentur nec maiores minoribus, sic, quorum omne bonum convenientia atque oportunitate finitur, *ea* nec plura paucioribus nec longinquiora brevioribus anteponen-
47 tur. Nec vero satis acute dicunt: Si bona valetudo pluris aestimanda sit longa quam brevis, sapientiae quoque usus longissimus quisque sit plurimi. Non intellegunt valetudinis aestimationem spatio iudicari, virtutis oportunitate, ut videantur, qui illud dicant,

iidem hoc esse dicturi, bonam mortem et bonum partum meliorem longum esse quam brevem. Non vident alia brevitate pluris aestimari, alia diuturnitate. Itaque consentaneum est his, quae dicta sunt, ratione 48 illorum, qui illum bonorum finem, quod appellamus extremum, quod ultimum, crescere putent posse — isdem placere esse alium alio etiam sapientiorem, itemque alium magis alio vel peccare vel recte facere, quod nobis non licet dicere, qui crescere bonorum finem non putamus. Ut enim, qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non longe absunt a summo, ut iam iamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo, nec catulus ille, qui iam appropinquat ut videat, plus cernit quam is, qui modo est natus, item, qui processit aliquantum ad virtutis habitum, nihilo minus in miseria est quam ille, qui nihil processit.

Haec mirabilia videri intellego, sed cum certe su- 15 periora firma ac vera sint, his autem ea consentanea et consequentia, ne de horum quidem est veritate dubitandum. Sed quamquam negant nec virtutes nec vitia crescere, tamen utrumque eorum fundi quodam modo et quasi dilatari putant. Divitias autem Dio- 49 genes censet non eam modo vim habere, ut quasi duces sint ad voluptatem et ad valetudinem bonam, sed etiam uti ea contineant, non idem facere eas in virtute neque in ceteris artibus, ad quas esse dux pecunia potest, continere autem non potest; itaque si voluptas aut si bona valetudo sit in bonis, divitias quoque in bonis esse ponendas, at, si sapientia bonum sit, non sequi, ut etiam divitias bonum esse dicamus. Neque ab ulla re, quae non sit in bonis, id, quod sit in bonis, contineri potest, ob eamque causam, quia cognitiones comprensionesque rerum, e quibus efficiuntur artes, appetitionem movent, cum divitiae non sint in bonis, nulla ars divitiis contineri potest. Quod si de artibus concedamus, virtutis tamen non 50

sit eadem ratio, propterea quod haec plurimae commentationis et exercitationis indigeat, quod idem in artibus non sit, et quod virtus stabilitatem, firmitatem, constantiam totius vitae complectatur, nec haec eadem in artibus esse videamus.

Deinceps explicatur differentia rerum, quam si non ullam esse diceremus, confunderetur omnis vita, ut ab Aristone, neque ullum sapientiae munus aut opus inveniretur, cum inter res eas, quae ad vitam degendam pertinerent, nihil omnino interesset, neque ullum dilectum adhiberi oporteret. Itaque cum esset satis constitutum id solum esse bonum, quod esset honestum, et id malum solum, quod turpe, tum inter illa, quae nihil valerent ad beate misereve vivendum, aliquid tamen, quod differret, esse voluerunt, ut essent eorum alia aestimabilia, alia contra, alia neutrum.
51 Quae autem aestimanda essent, eorum in aliis satis esse causae, quam ob rem quibusdam anteponerentur, ut in valetudine, ut in integritate sensuum, ut in doloris vacuitate, ut gloriae, divitiarum, similium rerum, alia autem non esse eius modi, itemque eorum, quae nulla aestimatione digna essent, partim satis habere causae, quam ob rem reicerentur, ut dolorem, morbum, sensuum amissionem, paupertatem, ignominiam, similia horum, partim non item. Hinc est illud exortum, quod Zeno *προηγμένον*, contraque quod *ἀποπροηγμένον* nominavit, cum uteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac novis, quod nobis in hac inopi lingua non conceditur; quamquam tu hanc copiosiorem etiam soles dicere. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intellegatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere.

16 **52** Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem (id est enim *προηγμένον*), sed eos, qui in aliquo honore sunt, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit, ad

regium principatum, sic in vita non ea, quae primo
loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent,
προηγμένα, id est producta, nominentur; quae vel
ita appellemus (id erit verbum e verbo) vel pro-
mota et remota vel, ut dudum diximus, prae-
posita vel praecipua, et illa reiecta. Re enim
intellecta in verborum usu faciles esse debemus.
Quoniam autem omne, quod est bonum, primum 53
locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse
nec malum hoc, quod praepositum vel praecipuum
nominamus. Idque ita definimus: quod sit indifferens
cum aestimatione mediocri; quod enim illi *ἀδιάφορον*
dicunt, id mihi ita occurrit, ut indifferens dicerem.
Neque enim illud fieri poterat ullo modo, ut nihil
relinqueretur in mediis, quod aut secundum naturam
esset aut contra, nec, cum id relinqueretur, nihil in
his poni, quod satis aestimabile esset, nec hoc posito
non aliqua esse praeposita. Recte igitur haec facta 54
distinctio est, atque etiam ab iis, quo facilius res
perspici possit, hoc simile ponitur: Ut enim, inquiunt,
si hoc fingamus esse quasi finem et ultimum, ita
iacere talum, ut rectus assistat, qui ita talus erit
iactus, ut cadat rectus, praepositum quiddam habebit
ad finem, qui aliter, contra, neque tamen illa prae-
positio tali ad eum, quem dixi, finem pertinebit, sic
ea, quae sunt praeposita, referuntur illa quidem ad
finem, sed ad eius vim naturamque nihil pertinent.
Sequitur illa divisio, ut bonorum alia sint ad illud 55
ultimum pertinentia (sic enim appello, quae *τελικά*
dicuntur; nam hoc ipsum instituamus, ut placuit,
pluribus verbis dicere, quod uno non poterimus, ut
res intellegatur), alia autem efficientia, quae Graeci
ποιητικά, alia utrumque. De pertinentibus nihil est
bonum praeter actiones honestas, de efficientibus nihil
praeter amicum, sed et pertinentem et efficientem
sapientiam volunt esse. Nam quia sapientia est con-
veniens actio, est *ex* illo pertinenti genere, quod dixi;

quod autem honestas actiones affert et efficit, efficiens dici potest.

17 56 Haec, quae praeposita dicimus, partim sunt per se ipsa praeposita, partim quod aliquid efficiunt, partim utrumque, per se, ut quidam habitus oris et vultus, ut status, ut motus, in quibus sunt et praeponenda quaedam et reicienda; alia ob eam rem praeposita dicentur, quod ex se aliquid efficiant, ut pecunia, alia autem ob utramque rem, ut integri sensus, ut bona
57 valetudo. De bona autem fama (quam enim appellant εὐδοξίαν, aptius est *bonam famam* hoc loco appellare quam gloriam) Chrysippus quidem et Diogenes detracta utilitate ne digitum quidem eius causa porrigendum esse dicebant; quibus ego vehementer assentior. Qui autem post eos fuerunt, cum Carneadem sustinere non possent, hanc, quam dixi, bonam famam ipsam propter se praepositam et sumendam esse dixerunt, esseque hominis ingenui et liberaliter educati velle bene audire a parentibus, a propinquis, a bonis etiam viris, idque propter rem ipsam, non propter usum, dicuntque, ut liberis consultum velimus, etiamsi postumi futuri sint, propter ipsos, sic futurae post mortem famae tamen esse propter rem,
58 etiam detracto usu, consulendum. Sed cum, quod honestum sit, id solum bonum esse dicamus, consentaneum tamen est fungi officio, cum id officium nec in bonis ponamus nec in malis. Est enim aliquid in his rebus probabile, et quidem ita, ut eius ratio reddi possit, ergo ut etiam probabiliter acti ratio reddi possit. Est autem *officium*, quod ita factum est, ut eius facti probabilis ratio reddi possit. Ex quo intellegitur officium medium quiddam esse, quod neque in bonis ponatur neque in contrariis. Quoniamque in iis rebus, quae neque in virtutibus sunt neque in vitiis, est tamen quiddam, quod usui possit esse, tollendum id non est. Est autem eius generis actio quoque quaedam, et quidem talis, ut ratio postulet

agere aliquid et facere eorum; quod autem ratione actum est, id officium appellamus; est igitur officium eius generis, quod nec in bonis ponatur nec in contrariis.

Atque perspicuum etiam illud est, in istis rebus 18 59
mediis aliquid agere sapientem. Iudicat igitur, cum agit, officium illud esse. Quodquoniam numquam fallitur in iudicando, erit in mediis rebus officium. Quod efficitur hac etiam conclusione rationis: Quoniam enim videmus esse quiddam, quod recte factum appellemus, id autem est perfectum officium, erit etiam inchoatum, ut, si iuste depositum reddere in recte factis sit, in officiis ponatur depositum reddere; illo enim addito 'iuste' fit recte factum, per se autem hoc ipsum reddere in officio ponitur. Quoniamque non dubium est, quin in iis, quae media dicamus, sit aliud sumendum, aliud reiciendum, quicquid ita fit aut dicitur, omne officio continetur. Ex quo intellegitur, quoniam se ipsi omnes natura diligant, tam insipientem quam sapientem sumpturum, quae secundum naturam sint, reiecturumque contraria. Ita est quoddam commune officium sapientis et insipientis, ex quo efficitur versari in iis, quae media dicamus. Sed cum ab his omnia proficiscantur officia, non sine 60
causa dicitur ad ea referri omnes nostras cogitationes, in his et excessum e vita et in vita mansionem. In quo enim plura sunt, quae secundum naturam sunt, huius officium est in vita manere; in quo autem aut sunt plura contraria aut fore videntur, huius officium est de vita excedere. E quo apparet et sapientis esse aliquando officium excedere e vita, cum beatus sit, et stulti manere in vita, cum sit miser. Nam bonum 61
illud et malum, quod saepe iam dictum est, postea consequitur; prima autem illa naturae, sive secunda sive contraria, sub iudicium sapientis et dilectum cadunt, estque illa subiecta quasi materia sapientiae. Itaque et manendi in vita et migrandi ratio omnis

iis rebus, quas supra dixi, metienda. Nam neque. . . . virtute retinetur in vita, nec iis, qui sine virtute sunt, mors est oppetenda. Et saepe officium est sapientis desciscere a vita, cum sit beatissimus, si id oportune facere possit. Sic enim censent, oportunitatis esse beate vivere, quod est convenienter naturae vivere. Itaque a sapientia praecipitur, se ipsam, si usus sit, sapiens ut relinquat. Quam ob rem cum vitiorum ista vis non sit, ut causam afferant mortis voluntariae, perspicuum est etiam stultorum, qui iidem miseri sint, officium esse manere in vita, si sint in maiore parte rerum earum, quas secundum naturam esse dicimus. Et quoniam excedens e vita et manens aeque miser est, nec diuturnitas magis ei vitam fugiendam facit, non sine causa dicitur iis, qui pluribus naturalibus frui possint, esse in vita manendum.

19
62 Pertinere autem ad rem arbitrantur intellegi natura fieri, ut liberi a parentibus amentur; a quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur. Quod primum intellegi debet figura membrisque corporum, quae ipsa declarant procreandi a natura habitam esse rationem. Neque vero haec inter se congruere possent, ut natura et procreari vellet et diligi procreatos non curaret. Atque etiam in bestiis vis naturae perspici potest; quarum in fetu et in educatione laborem cum cernimus, naturae ipsius vocem videmur audire. Quare *ut* perspicuum est natura nos a dolore abhorrere, sic apparet a natura ipsa, ut eos, quos genuerimus, amemus, im-
63 pelli. Ex hoc nascitur, ut etiam communis hominum inter homines naturalis sit commendatio, ut oporteat hominem ab homine ob id ipsum, quod homo sit, non alienum videri. Ut enim in membris alia sunt tamquam sibi nata, ut oculi, ut aures, alia etiam ceterorum membrorum usum adiuvant, ut crura, ut manus, sic immanes quaedam bestiae sibi solum

natae sunt, at illa, quae in concha patula pina dicitur, isque, qui enat e concha, qui, quod eam custodit, pinoteres vocatur in eandemque cum se recepit, includitur, ut videatur monuisse, ut caveret, itemque formicae, apes, ciconiae aliorum etiam causa quaedam faciunt. Multo haec coniunctius homines. Itaque natura sumus apti ad coetus, concilia, civitates. Mun- 64
dum autem censent regi numine deorum, eumque esse quasi communem urbem et civitatem hominum et deorum, et unum quemque nostrum eius mundi esse partem; ex quo illud natura consequi, ut communem utilitatem nostrae anteponamus. Ut enim leges omnium salutem singulorum saluti anteponunt, sic vir bonus et sapiens et legibus parens et civilis officii non ignarus utilitati omnium plus quam unius alicuius aut suae consulit. Nec magis est vituperandus proditor patriae quam communis utilitatis aut salutis desertor propter suam utilitatem aut salutem. Ex quo fit, ut laudandus is sit, qui mortem oppetat pro re publica, quod deceat cariorem nobis esse patriam quam nosmet ipsos. Quoniamque illa vox inhumana et scelerata ducitur eorum, qui negant se recusare, quo minus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur (quod vulgari quodam versu Graeco pronuntiari solet), certe verum est etiam iis, qui aliquando futuri sint, esse propter ipsos consulendum. 20
Ex hac animorum affectione testamenta commen- 65
dationesque morientium natae sunt. Quodque nemo in summa solitudine vitam agere velit ne cum infinita quidem voluptatum abundantia, facile intellegitur nos ad coniunctionem congregationemque hominum et ad naturalem communitatem esse natos. Impellimur autem natura, ut prodesse velimus quam plurimis in primisque docendo rationibusque prudentiae tradendis.
Itaque non facile est invenire, qui, quod sciat ipse, 66
non tradat alteri; ita non solum ad discendum propensi sumus, verum etiam ad docendum. Atque ut

tauris natura datum est, ut pro vitulis contra leones summa vi impetuque contendant, sic ii, qui valent opibus atque id facere possunt, ut de Hercule et de Libero accepimus, ad servandum genus hominum natura incitantur. Atque etiam Iovem cum Optimum et Maximum dicimus cumque eundem Salutarem, Hospitalem, Statorem, hoc intellegi volumus, salutem hominum in eius esse tutela. Minime autem convenit, cum ipsi inter nos viles neglectique simus, postulare, ut dis immortalibus cari simus et ab iis diligamur. Quem ad modum igitur membris utimur prius, quam didicimus, cuius ea causa utilitatis habeamus, sic inter nos natura ad civilem communitatem coniuncti et consociati sumus. Quod ni ita se haberet, nec
67 iustitiae ullus esset nec bonitati locus. Sed quo modo hominum inter homines iuris esse vincula putant, sic homini nihil iuris esse cum bestiis. Praeclare enim Chrysippus, cetera nata esse hominum causa et deorum, eos autem communitatis et societatis suae, ut bestiis homines uti ad utilitatem suam possent sine iniuria; quoniamque ea natura esset hominis, ut ei cum genere humano quasi civile ius intercederet, qui id conservaret, eum iustum, qui migraret, iniustum fore. Sed quem ad modum, theatrum cum commune sit, recte tamen dici potest eius esse eum locum, quem quisque occuparit, sic in urbe mundove communi non adversatur ius, quo minus suum quidque cuiusque sit.
68 Cum autem ad tuendos conservandosque homines hominem natum esse videamus, consentaneum est huic naturae, ut sapiens velit gerere et administrare rem publicam atque, ut e natura vivat, uxorem adiungere et velle ex ea liberos. Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur. Cynicorum autem rationem atque vitam alii cadere in sapientem dicunt, si qui eius modi forte casus inciderit, ut id faciendum sit, alii nullo modo.

21
69 Ut vero conservetur omnis homini erga hominem

societas, coniunctio, caritas, et emolumenta et detrimenta, quae *ὠφελήματα* et *βλάμματα* appellant, communia esse voluerunt; quorum altera prosunt, nocent altera. Neque solum ea communia, verum etiam paria esse dixerunt. Incommoda autem et commoda (ita enim *εὐχρηστήματα* et *δυσχρηστήματα* appello) communia esse voluerunt, paria noluerunt. Illa enim, quae prosunt aut quae nocent, aut bona sunt aut mala, quae sint paria necesse est; commoda autem et incommoda in eo genere sunt, quae praeposita et reiecta dicimus; ea possunt paria non esse. Sed emolumenta communia esse dicuntur, recte autem facta et peccata non habentur communia. Amicitiam **70** autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Quamquam autem in amicitia alii dicant aeque caram esse sapienti rationem amici ac suam, alii autem sibi cuique cariorem suam, tamen hi quoque posteriores fatentur alienum esse a iustitia, ad quam nati esse videamur, detrahere quid de aliquo, quod sibi assumat. Minime vero probatur huic disciplinae, de qua loquor, aut iustitiam aut amicitiam propter utilitates adscisci aut probari. Eaedem enim utilitates poterunt eas labefactare atque pervertere. Etenim nec iustitia nec amicitia esse omnino poterunt, nisi ipsae per se expetuntur. Ius autem, quod ita **71** dici appellarique possit, id esse natura, alienumque esse a sapiente non modo iniuriam cui facere, verum etiam nocere. Nec vero rectum est cum amicis aut bene meritis consociare aut coniungere iniuriam, gravissimeque et verissime defenditur numquam aequitatem ab utilitate posse seiungi, et, quicquid aequum iustumque esset, id etiam honestum vicissimque, quicquid esset honestum, id iustum etiam atque aequum fore. Ad easque virtutes, de quibus dispu- **72** tatum est, dialecticam etiam adiungunt et physicam, easque ambas virtutum nomine appellant, alteram, quod habeat rationem, ne cui falso assentiamur neve

umquam captiosa probabilitate fallamur, eaque, quae de bonis et malis didicerimus, ut tenere tuerique possimus. Nam sine hac arte quemvis arbitrantur a vero abduci fallique posse. Recte igitur, si omnibus in rebus temeritas ignoratioque vitiosa est, ars ea, quae tollit haec, virtus nominata est.

22 73 Physicae quoque non sine causa tributus idem est honos, propterea quod, qui convenienter naturae victurus sit, ei proficiscendum est ab omni mundo atque ab eius procuratione. Nec vero potest quisquam de bonis et malis vere iudicare nisi omni cognita ratione naturae et vitae etiam deorum, et utrum conveniat necne natura hominis cum universa. Quaeque sunt vetera praecepta sapientium, qui iubent t e m p o r i p a r e r e et s e q u i d e u m et s e n o s c e r e et n i h i l n i m i s, haec sine physicis quam vim habeant (et habent maximam), videre nemo potest. Atque etiam ad iustitiam colendam, ad tuendas amicitias et reliquas caritates quid natura valeat, haec una cognitio potest tradere. Nec vero pietas adversus deos, nec quanta iis gratia debeatur, sine explicatione naturae
74 intellegi potest. Sed iam sentio me esse longius provectum, quam proposita ratio postularet. Verum admirabilis compositio disciplinae incredibilisque me rerum traxit ordo; quem, per deos immortales! nonne miraris? Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil discriptius, aut in operibus manu factis tam compositum tamque compactum et coagmentatum inveniri potest? quid posterius priori non convenit? quid sequitur, quod non respondeat superiori? quid non sic aliud ex alio nectitur, ut, si ullam litteram moveris, labent omnia? Nec tamen quicquam est, quod moveri possit.

75 Quam gravis vero, quam magnifica, quam constans conficitur persona sapientis! qui, cum ratio docuerit, quod honestum esset, id esse solum bonum, semper sit necesse est beatus vereque omnia ista

nomina possideat, quae irrideri ab imperitis solent. Rectius enim appellabitur rex quam Tarquinius, qui nec se nec suos regere potuit, rectius magister populi (is enim est dictator) quam Sulla, qui trium pestiferorum vitiorum, luxuriae, avaritiae, crudelitatis, magister fuit, rectius dives quam Crassus, qui nisi eguisset, numquam Euphraten nulla belli causa transire voluisset; recte eius omnia dicentur, qui scit uti solus omnibus, recte etiam pulcher appellabitur (animi enim liniamenta sunt pulchriora quam corporis), recte solus liber nec dominationi cuiusquam parens nec oboediens cupiditati, recte invictus, cuius etiamsi 76
corpus constringatur, animo tamen vincula inici nulla possint, nec exspectet ullum tempus aetatis, ut tum denique iudicetur, beatusne fuerit, cum extremum vitae diem morte confecerit, quod ille unus e septem sapientibus non sapienter Croesum monuit. Nam si beatus umquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro exstructum rogum pertulisset. Quod si ita est, ut neque quisquam nisi bonus vir et omnes boni beati sint, quid philosophia magis colendum aut quid est virtute divinius?

M. TULLII CICERONIS

DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM

AD BRUTUM

LIBER QUARTUS.

ARGUMENTUM.

Initio libri Cicero, ut ostendat nullam causam fuisse Zenoni, cur a veteribus Academicis et Peripateticis desciscens novam disciplinam conderet, exponit, quo modo illi philosophiam constitutam habuerint, e cuius tribus partibus ethicam

primum differt (cap. 2) tantum dicens, locum de re publica et rhetoricam a Zenone neglecta esse, quae illi diligentissime excoluerint (cap. 3). Nec in dialecticis veteres a Stoicis vinci, quin artem argumentorum inveniendorum ab his prorsus omissam esse (cap. 4). Physica illorum Stoicos fere in maximis rebus retinuisse et minus copiose esse persecutos (cap. 5). Summum autem bonum, quod contineat philosophiam, veteres, planissime Polemonem, dixisse esse secundum naturam vivere, quod cum varias haberet interpretationes, illis eam placuisse, ut esset, omnibus aut maximis rebus iis, quae secundum naturam essent, fruentem vivere, eumque fuisse Xenocratis et Aristotelis finem (cap. 6). Cum enim homo ex animo et corpore constaret, et animi et corporis rationem eos habuisse, sed ita, ut animum infinita quadam laude corpori praeponerent, animi autem bona virtutes esse, quarum semina a natura data essent (cap. 7). Itaque Zenonem nihil attulisse novi nisi inania quaedam verborum discrimina (cap. 8), quibus in urbem, in forum, in curiam aditus non sit; ibi ipsos Stoicos communi more loqui (cap. 9). Iam Cicero propius ad ea, quae a Catone dicta erant, accedere conatur illis, quae communia Stoicis sunt cum antiquis, quasi concessis utens. Quoniam igitur hanc primam habeamus a natura appetitionem, ut nosmet ipsos conservemus, ex animo autem et corpore constemus, ex his nos oportere ait finem summi boni constituere, ut sit eorum, quae sint secundum naturam, quam plurima et quam maxima adipisci (cap. 10). Stoicos ab iisdem initiis profectos corpus et externa commoda deseruisse, cum tamen homo sit animal animo excellens, non solus animus (cap. 11). Nec prorsus obscurari illa externa, ut Stoici dicant, etsi non magnum momentum faciant, et, etiamsi obscurentur, esse tamen in summa (cap. 12). Nam summam aliquam faciendam esse omnium, quae secundum naturam sint. Praeterea omnium naturarum summum bonum simile esse debere. In ceteris autem animalibus id, quod extremum sit, ex tota eorum constitutione effici. Idem igitur in homine fieri debere. Itaque Stoicis, si causam suam obtinere velint, dicendum esse non omne animal primum se totum diligere et conservare velle, sed id tantum, quod in quoque optimum sit, quod fieri non posse (cap. 13). Hominem talem sapientiae perficiendum esse, qualem a natura acceperit, accepisse autem eum totum, ex animo et corpore; neutrum neglegendum esse. Perfectionem hominis maxime laudari in eo, quod in homine optimum sit, id est in virtute, sed priora, a quibus ad haec venerit, deseri non oportere; Stoicos cum ad summum bonum pervenire velint, naturalis appetitionis oblivisci (cap. 14). Virtus tantum abesse ut constitui non possit, si quidquam extra eam ad

beate vivendum pertineat, ut introduci omnino non possit virtus, nisi omnia, quae legat quaeque reiciat, ad finem referat. Conservandam esse primam naturae institutionem et totam hominis naturam tuendam (cap. 15). Itaque omnes errare, qui in una virtute finem ponant, quaeque Stoici de virtute dicant, ea iis communia esse cum Pyrrhone et Aristone, quos non probent (cap. 16). Male autem Stoicos, cum ad summum bonum ita pervenerint, ut a natura discedant, reverti ad naturam, ut inde agendi principia quaerant; nam omnia, quae appetantur, inesse debere in summo bono, nec officii rationem hominem impellere ad naturalia appetenda, sed ab iis et actionem et appetitionem commoveri (cap. 17). Deinde Cicero ostendit in consectariis Stoicorum, quibus efficere velint omne bonum, quia laudabile sit, esse honestum, ceterisque ea ad concludendum sumi, quae non concedantur (cap. 18). Acutis Stoicorum conclusiunculis verba corrigi, non mores emendari. Quod Stoici constantia totius doctrinae tanto opere glorientur, intellegi debere, cum falsa consequantur, initia illa, e quibus haec consequantur, ipsa falsa esse. Paradoxa initio magnifica visa esse, mox splendorem amisisse (cap. 19). Ipsum Zenonem ea sic interpretando mollire, ut aliis verbis idem dicat, quod veteres; sed si sententia eadem sit, non dubitari posse, quin illi verbis commodius utantur (cap. 20), itaque de sententiis videndum esse. Ab illis igitur beatam vitam constitui ex omnibus commodis, sed ita, ut longe ceteris virtus antecellat, nec plus corporis et externis bonis ab iis tribuatur quam a Zenone, qui ea bona non appellet (cap. 21). Itaque de re nullam esse dissensionem, Zenonem verborum magnificentia esse delectatum, a quo veteres illos Catonem iure reposcere posse (cap. 22); neque enim nisi inaniam verborum differentiam interesse. Refutat deinde Cicero simile, quo Cato docuerat omnes insipientes aeque esse miseros; levationem enim vitiorum fieri ostendit (cap. 23 et 24). Et quod virtus crescere non posse dicatur, et ideo omnia vitia aequalia esse, potius ex inaequalitate vitiorum concludi debere virtutem crescere (cap. 24). In has omnes angustias Stoicos incidere propter gloriosam ostentationem. Nam tolli ista ratione officia et vitae actionem, ut ab Aristone; sed Aristonem simplicius agere, Stoicos versute inducere aliis nominibus eandem differentiam, quam veteres tenuerint (cap. 25). Proëgmena illa et apoproëgmena eodem loco haberi, quo ab Aristotele et ceteris Platonis alumnis bona corporis et externa (cap. 26). Paradoxa, si quis propius aspexerit, nihil habere admirabile. Similia, quibus omnia peccata paria esse demonstretur, dissimilia esse (cap. 27). Omnino Stoicos maxime eo vitio premi, quod duas contrarias sententias obtinere velint (cap. 28).

1 1 Quae cum dixisset, finem ille. Ego autem: Ne tu, inquam, Cato, ista exposuisti, ut tam multa, memoriter, ut tam obscura, dilucide. Itaque aut omittamus contra omnino velle aliquid aut spatium sumamus ad cogitandum; tam enim diligenter, etiamsi minus vere (nam nondum id quidem audeo dicere), sed tamen accurate non modo fundatam, verum etiam exstructam disciplinam non est facile perdiscere. Tum ille: Ain tandem? inquit, cum ego te hac nova lege videam eodem die accusatori respondere et tribus horis perorare, in hac me causa tempus dilaturum putas? quae tamen a te agetur non melior, quam illae sunt, quas interdum obtines. Quare istam quoque aggredere, tractatam praesertim et ab aliis et a
2 te ipso saepe, ut tibi deesse non possit oratio. Tum ego: Non mehercule, inquam, soleo temere contra Stoicos, non quo illis admodum assentiar, sed pudore impedior; ita multa dicunt, quae vix intellegam. Obscura, inquit, quaedam esse confiteor, nec tamen ab illis ita dicuntur de industria, sed inest in rebus ipsis obscuritas. Cur igitur easdem res, inquam, Peripateticis dicentibus verbum nullum est, quod non intellegatur? Easdemne res? inquit, an parum disserui non verbis Stoicos a Peripateticis, sed universa re et tota sententia dissidere? Atqui, inquam, Cato, si istud obtinueris, traducas me ad te totum licebit. Putabam equidem satis, inquit, me dixisse. Quare ad ea primum, si videtur; sin aliud quid voles, postea. Immo istud quidem, inquam, quo loco quidque . . . . nisi iniquum postulo, arbitratu meo. Ut placet, inquit. Etsi enim illud erat aptius, aequum cuique concedere.

2 3 Existimo igitur, inquam, Cato, veteres illos Platonis auditores, Speusippum, Aristotelem, Xenocratem, deinde eorum, Polemonem, Theophrastum, satis et copiose et eleganter habuisse constitutam disciplinam, ut non esset causa Zenoni, cum Polemonem audisset, cur et ab eo ipso et a superioribus dissideret; quorum

fuit haec institutio, in qua animadvertas velim quid mutandum putes nec exspectes, dum ad omnia dicam, quae a te dicta sunt; universa enim illorum ratione cum tota vestra confligendum puto. Qui cum viderent 4
ita nos esse natos, ut et communiter ad eas virtutes apti essemus, quae notae illustresque sunt, iustitiam dico, temperantiam, ceteras generis eiusdem (quae omnes similes artium reliquarum materia tantum ad meliorem partem et tractatione differunt), easque ipsas virtutes viderent nos magnificentius appetere et ardentius, habere etiam insitam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiae natosque esse ad congregationem hominum et ad societatem communitatemque generis humani, eaque in maximis ingeniis maxime elucere, totam philosophiam tris in partis diviserunt, quam partitionem a Zenone esse retentam videmus. Quarum 5
cum una sit, qua mores conformari putantur, differo eam partem, quae quasi stirps est huius quaestionis. Qui sit enim finis bonorum, mox, hoc loco tantum dico, a veteribus Peripateticis Academicisque, qui re consentientes vocabulis differebant, eum locum, quem civilem recte appellaturi videmur, Graeci *πολιτικόν*, graviter et copiose esse tractatum.

Quam multa illi de re publica scripserunt, quam 3
multa de legibus! quam multa non solum praecepta in artibus, sed etiam exempla in orationibus bene dicendi reliquerunt! Primum enim ipsa illa, quae subtiliter disserenda erant, polite apteque dixerunt tum definientes, tum partientes, ut vestri etiam, sed vos squalidius, illorum vides quam niteat oratio. Deinde 6
ea, quae requirebant orationem ornatam et gravem, quam magnifice sunt dicta ab illis, quam splendide! de iustitia, de temperantia, de fortitudine, de amicitia, de aetate degenda, de philosophia, de capessenda re publica, hominum *nec* spinas vellentium, ut Stoici, nec ossa nudantium, sed eorum, qui grandia ornate vellent, enucleate minora dicere. Itaque quae sunt

eorum consolationes, quae cohortationes, quae etiam monita et consilia scripta ad summos viros! Erat enim apud eos, ut est rerum ipsarum natura, sic dicendi exercitatio duplex. Nam, quicquid quaeritur, id habet aut generis ipsius sine personis temporibusque aut iis adiunctis facti aut iuris aut nominis controversiam. Ergo in utroque exercebantur, eaque disciplina effecit tantam illorum utroque in genere
7 dicendi copiam. Totum genus hoc Zeno, et qui ab eo sunt, aut non potuerunt *tueri* aut noluerunt, certe reliquerunt. Quamquam scripsit artem rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut, si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. Itaque vides, quo modo loquantur. Nova verba fingunt, deserunt usitata. At quanta conantur! — Mundum hunc omnem oppidum esse nostrum. — Vides, quantam rem agat, ut, Circeiis qui habitet, totum hunc mundum suum municipium esse existimet. — Incendit igitur eos, qui audiunt. — Quid? ille incendat? restinguet citius, si ardentem acceperit. Ista ipsa, quae tu breviter: regem, dictatorem, divitem solum esse sapientem, a te quidem apte ac rotunde; quippe; habes enim a rhetoribus; illorum vero ista ipsa quam exilia de virtutis vi! quam tantam volunt esse, ut beatum per se efficere possit. Pungunt quasi aculeis interrogatiunculis angustis, quibus etiam qui assentiuntur, nihil commutantur animo et iidem abeunt, qui venerant; res enim fortasse verae, certe graves, non ita tractantur, ut debent, sed aliquanto minutius.

4
8 Sequitur disserendi ratio cognitioque naturae; nam de summo bono mox, ut dixi, videbimus et ad id explicandum disputationem omnem conferemus. In his igitur partibus duabus nihil erat, quod Zeno commutare gestiret. Res enim se praeclare habebat, et quidem in utraque parte. Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? qui et definierunt plurima et definiendi

artes reliquerunt, quodque est definitioni adiunctum, ut res in partes dividatur, id et fit ab illis et, quem ad modum fieri oporteat, traditur; item de contrariis, a quibus ad genera formasque generum venerunt. Iam argumenti ratione conclusi caput esse faciunt ea, quae perspicua dicunt, deinde ordinem sequuntur, tum, quid verum sit in singulis, extrema conclusio est. Quanta autem ab illis varietas argumentorum ratione 9
concludentium eorumque cum captiosis interrogationibus dissimilitudo! Quid, quod pluribus locis quasi denuntiant, ut neque sensuum fidem sine ratione nec rationis *sine* sensibus exquiramus, atque ut eorum alterum ab altero *ne* separemus? Quid? ea, quae dialectici nunc tradunt et docent, nonne ab illis instituta sunt [inventa sunt]? De quibus etsi a Chrysippo maxime est elaboratum, tamen a Zenone minus multo quam ab antiquis; ab hoc autem quaedam non melius quam veteres, quaedam omnino relicta. Cum- 10
que duae sint artes, quibus perfecte ratio et oratio compleatur, una inveniendi, altera disserendi, hanc posteriorem et Stoici et Peripatetici, priorem autem illi egregie tradiderunt, hi omnino ne attigerunt quidem. Nam e quibus locis quasi thesauris argumenta depromerentur, vestri ne suspicati quidem sunt, superiores autem artificio et via tradiderunt. Quae quidem ars efficit, ne necesse sit isdem de rebus semper quasi dictata decantare neque a commentariolis suis discedere. Nam qui sciet, ubi quidque positum sit, quaque eo veniat, is, etiamsi quid obrutum erit, poterit eruere semperque esse in disputando suus. Quodetsi ingeniis magnis praediti quidam dicendi copiam sine ratione consequuntur, ars tamen est dux certior quam natura. Aliud est enim poëtarum more verba fundere, aliud ea, quae dicas, ratione et arte distinguere.

Similia dici possunt de explicatione naturae, qua 5 11
et hi utuntur et vestri, neque vero ob duas modo

causas, quo modo Epicuro videtur, ut pellatur mortis et religionis metus, sed etiam modestiam quandam cognitio rerum caelestium affert iis, qui videant, quanta sit etiam apud deos moderatio, quantus ordo, et magnitudinem animi deorum opera et facta cernentibus, iustitiam etiam, cum cognitum habeas, quod sit summi rectoris ac domini numen, quod consilium, quae voluntas; cuius ad naturam apta ratio vera illa
12 et summa lex a philosophis dicitur. Inest in eadem explicatione naturae insatiabilis quaedam e cognoscendis rebus voluptas, in qua una confectis rebus necessariis vacui negotiis honeste ac liberaliter possimus vivere. Ergo in hac ratione tota de maximis fere rebus Stoici illos secuti sunt, ut et deos esse et quattuor ex rebus omnia constare dicerent. Cum autem quaereretur res admodum difficilis, num quinta quaedam natura videretur esse, ex qua ratio et intellegentia oriretur, in quo etiam de animis, cuius generis essent, quaereretur, Zeno id dixit esse ignem, non nulla deinde aliter, sed ea pauca; de maxima autem re eodem modo, divina mente atque natura mundum universum atque eius maximas partis administrari. Materiam vero rerum et copiam apud hos
13 exilem, apud illos uberrimam reperiemus. Quam multa ab iis conquisita et collecta sunt de omnium animantium genere, ortu, membris, aetatibus! quam multa de rebus iis, quae gignuntur e terra! quam multae quamque de variis rebus et causae, cur quidque fiat, et demonstrationes, quem ad modum quidque fiat! qua ex omni copia plurima et certissima argumenta sumuntur ad cuiusque rei naturam explicandam. Ergo adhuc, quantum equidem intellego, causa non videtur fuisse mutandi nominis. Non enim, si omnia non sequebatur, idcirco non erat ortus illinc. Equidem etiam Epicurum, in physicis quidem, Democriteum puto. Pauca mutat, vel plura sane; at cum de plurimis eadem dicit, tum certe de maximis.

Quod idem cum vestri faciant, non satis magnam tribuunt inventoribus gratiam.

Sed haec hactenus. Nunc videamus, quaeso, de 6 14
summo bono, quod continet philosophiam, quid tandem attulerit, quam ob rem ab inventoribus tamquam a parentibus dissentiret. Hoc igitur loco, quamquam a te, Cato, diligenter est explicatum, finis hic bonorum et quis a Stoicis et quem ad modum diceretur, tamen ego quoque exponam, ut perspiciamus, si potuerimus, quidnam a Zenone novi sit allatum. Cum enim superiores, e quibus planissime Polemo, secundum naturam vivere summum bonum esse dixissent, his verbis tria significari Stoici dicunt, unum eius modi, vivere adhibentem scientiam earum rerum, quae natura evenirent; hunc ipsum Zenonis aiunt esse finem declarantem illud, quod a te dictum est, convenienter naturae vivere; alterum significari idem, ut 15
si diceretur, officio media omnia aut pleraque servantem vivere. Hoc sic expositum dissimile est superiori. Illud enim rectum est (quod *κατόρθωμα* dicebas) contingitque sapienti soli, hoc autem inchoati cuiusdam officii est, non perfecti, quod cadere in non nullos insipientes potest. Tertium autem, omnibus aut maximis rebus iis, quae secundum naturam sint, fruentem vivere. Hoc non est positum in nostra actione; completur enim et ex eo genere vitae, quod virtute fruitur, et ex iis rebus, quae sunt secundum naturam neque sunt in nostra potestate. Sed hoc summum bonum, quod tertia significatione intellegitur, eaque vita, quae ex summo bono degitur, quia coniuncta ei virtus est, in sapientem solum cadit, isque finis bonorum, ut ab ipsis Stoicis scriptum videmus, a Xenocrate atque ab Aristotele constitutus est. Itaque ab iis constitutio illa prima naturae, a qua tu quoque ordiebare, his prope verbis exponitur:

Omnis natura vult esse conservatrix sui, ut et 7 16
salva sit et in genere conservetur suo. Ad hanc rem

aiunt artis quoque requisitas, quae naturam adiuvarent; in quibus ea numeretur in primis, quae est vivendi ars, ut tueatur, quod a natura datum sit, quod desit, acquirat. Iidemque diviserunt naturam hominis in animum et corpus. Cumque eorum utrumque per se expetendum esse dixissent, virtutes quoque utriusque eorum per se expetendas esse dicebant, *et* cum animum infinita quadam laude anteponerent corpori, virtutes quoque animi bonis corporis ante-
17 ponebant. Sed cum sapientiam totius hominis custodem et procuratricem esse vellent, quae esset naturae comes et adiutrix, hoc sapientiae munus esse dicebant, ut, *cum* eum tueretur, qui constaret ex animo et corpore, in utroque iuvaret eum ac contineret. Atque ita re simpliciter primo collocata reliqua subtilius persequentes corporis bona facilem quandam rationem habere censebant; de animi bonis accuratius exquirebant in primisque reperiebant esse in iis iustitiae semina primique ex omnibus philosophis natura tributum esse docuerunt, ut ii, qui procreati essent, a procreatoribus amarentur, et, id quod temporum ordine antiquius est, ut coniugia virorum et uxorum natura coniuncta esse dicerent, qua ex stirpe orirentur amicitiae cognationum. Atque ab his initiis profecti omnium virtutum et originem et progressionem persecuti sunt. Ex quo magnitudo quoque animi exsistebat, qua facile posset repugnari obsistique fortunae, quod maximae res essent in potestate sapientis. Varietates autem iniuriasque fortunae facile veterum philosophorum praeceptis instituta vita superabat.
18 Principiis autem a natura datis amplitudines quaedam bonorum excitabantur, partim profectae a contemplatione rerum occultarum, quod erat insitus menti cognitionis amor, e quo etiam rationis explicandae disserendique cupiditas consequebatur, quodque hoc solum animal natum est pudoris ac verecundiae particeps appetensque convictum hominum ac societatem

animadvertensque in omnibus rebus, quas ageret aut diceret, ut ne quid ab eo fieret nisi honeste ac decore, his initiis *et*, ut ante dixi, seminibus a natura datis temperantia, modestia, iustitia et omnis honestas perfecte absoluta est.

Habes, inquam, Cato, formam eorum, de quibus 8 19
loquor, philosophorum. Qua exposita scire cupio, quae causa sit, cur Zeno ab hac antiqua constitutione desciverit, quidnam horum ab eo non sit probatum; quodne omnem naturam conservatricem sui dixerint, an quod omne animal ipsum sibi commendatum, ut se salvum in suo genere incolumeque vellet, an *quod*, cum omnium artium finis is esset, quem natura maxime quaereret, idem statui debere de totius arte vitae, an quod, cum ex animo constaremus et corpore, et haec ipsa et eorum virtutes per se esse sumendas; an vero displicuit ea, quae tributa est animi virtutibus tanta praestantia? an, quae de prudentia, de cognitione rerum, de coniunctione generis humani, quaeque ab isdem de temperantia, de modestia, de magnitudine animi, de omni honestate dicuntur? Fatebuntur Stoici haec omnia dicta esse praeclare, neque eam causam Zenoni desciscendi fuisse. Alia 20
quaedam dicent, credo, magna antiquorum esse peccata, quae ille veri investigandi cupidus nullo modo ferre potuerit. Quid enim perversius, quid intolerabilius, quid stultius quam bonam valetudinem, quam dolorum omnium vacuitatem, quam integritatem oculorum reliquorumque sensuum ponere in bonis potius, quam dicerent nihil omnino inter eas res iisque contrarias interesse? ea enim omnia, qui illi bona dicerent, praeposita esse, non bona, itemque illa, quae in corpore excellerent, stulte antiquos dixisse per se esse expetenda, sumenda potius quam expetenda; ea denique omni vita, quae in virtute una consisteret, illam vitam, quae etiam ceteris rebus, quae essent secundum naturam, abundaret, magis expetendam non esse.

sed magis sumendam; cumque ipsa virtus efficiat ita beatam vitam, ut beatior esse non possit, tamen quaedam deesse sapientibus tum, cum sint beatissimi; itaque eos id agere, ut a se dolores, morbos, debilitates repellant.

9 21 O magnam vim ingenii causamque iustam, cur nova exsisteret disciplina! Perge porro. Sequuntur enim ea, quae tu scientissime complexus es, omnium insipientiam, iniustitiam, alia vitia similia esse, omniaque peccata esse paria, eosque, qui natura doctrinaque longe ad virtutem processissent, nisi eam plane consecuti essent, summe esse miseros, neque inter eorum vitam et improbissimorum quicquam omnino interesse, ut Plato, tantus ille vir, si sapiens non fuerit, nihilo melius quam quivis improbissimus nec beatius vixerit. Haec videlicet est correctio philosophiae veteris et emendatio, quae omnino aditum nullum habere potest in urbem, in forum, in curiam. Quis enim ferre posset ita loquentem eum, qui se auctorem vitae graviter et sapienter agendae profiteretur, nomina rerum commutantem, cumque idem sentiret quod omnes, quibus rebus eandem vim tribueret, alia nomina imponentem, verba modo mutan-
22 tem, de opinionibus nihil detrahentem? Patronusne causae in epilogo pro reo dicens negaret esse malum exsilium, publicationem bonorum? haec reicienda esse, non fugienda? nec misericordem iudicem esse oportere? In contione autem si loqueretur, si Hannibal ad portas venisset murumque iaculo traiecisset, negaret esse in malis capi, venire, interfici, patriam amittere? An senatus, cum triumphum Africano decerneret, 'quod eius virtute' aut 'felicitate' posset dicere, si neque virtus in ullo nisi in sapiente nec felicitas vere dici potest? Quae est igitur ista philosophia, quae communi more in foro loquitur, in libellis suo? praesertim cum, quod illi suis verbis significent, in eo
23 nihil novetur, eaedem res maneant alio modo. Quid

enim interest, divitias, opes, valetudinem bona dicas anne praeposita, cum ille, qui ista bona dicit, nihilo plus iis tribuat quam tu, qui eadem illa praeposita nominas? Itaque homo in primis ingenuus et gravis, dignus illa familiaritate Scipionis et Laelii, Panaetius, cum ad Q. Tuberonem de dolore patiendo scriberet, quod esse caput debebat, si probari posset, nusquam posuit, non esse malum dolorem, sed quid esset et quale, quantumque in eo esset alieni, deinde quae ratio esset perferendi; cuius quidem, quoniam Stoicus fuit, sententia condemnata mihi videtur esse inanitas ista verborum.

Sed ut propius ad ea, Cato, accedam, quae a te 10 24
dicta sunt, pressius agamus eaque, quae modo dixisti, cum iis conferamus, quae tuis antepono. Quae sunt igitur communia vobis cum antiquis, iis sic utamur quasi concessis; quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Mihi vero, inquit, placet agi subtilius et, ut ipse dixisti, pressius. Quae enim adhuc protulisti, popularia sunt, ego autem a te elegantiora desidero. A mene tu? inquam; sed tamen enitar et, si minus multa mihi occurrent, non fugiam ista popularia. Sed positum sit primum nosmet ipsos 25
commendatos esse nobis primamque ex natura hanc habere appetitionem, ut conservemus nosmet ipsos. Hoc convenit; sequitur illud, ut animadvertamus, qui simus ipsi, ut nos, quales oportet esse, servemus. Sumus igitur homines; ex animo constamus et corpore, quae sunt cuiusdam modi; nosque oportet, ut prima appetitio naturalis postulat, haec diligere constituereque ex his finem illum summi boni atque ultimi; quem, si prima vera sunt, ita constitui necesse est, earum rerum, quae sint secundum naturam, quam plurima et quam maxima adipisci. Hunc igitur finem 26
illi tenuerunt; quodque ego pluribus verbis, illi brevius, secundum naturam vivere, hoc iis bonorum videbatur extremum.

11 Age nunc isti doceant, vel tu potius (quis enim
ista melius?), quonam modo ab isdem principiis pro-
fecti efficiatis, ut honeste vivere (id est enim vel e
virtute vel naturae congruenter vivere) summum bonum
sit, et quonam modo aut quo loco corpus subito de-
serueritis omniaque ea, quae, secundum naturam cum
sint, absint a nostra potestate, ipsum denique officium.
Quaero igitur, quo modo hae tantae commendationes
a natura profectae subito a sapientia relictae sint.
27 Quodsi non hominis summum bonum quaereremus,
sed cuiusdam animantis, is autem esset nihil nisi
animus (liceat enim fingere aliquid eius modi, quo
verum facilius reperiamus), tamen illi animo non
esset hic vester finis. Desideraret enim valetudinem,
vacuitatem doloris, appeteret etiam conservationem
sui earumque rerum custodiam finemque sibi con-
stitueret secundum naturam vivere, quod est, ut dixi,
habere ea, quae secundum naturam sint, vel omnia
28 vel plurima et maxima. Cuiuscumque enim modi
animal constitueris, necesse est, etiamsi id sine cor-
pore sit, ut fingimus, tamen esse in animo quaedam
similia eorum, quae sunt in corpore, ut nullo modo,
nisi ut exposui, constitui possit finis bonorum. Chry-
sippus autem exponens differentias animantium ait
alias earum corpore excellere, alias autem animo,
non nullas valere utraque re; deinde disputat, quod
cuiusque generis animantium statui deceat extremum.
Cum autem hominem in eo genere posuisset, ut ei
tribueret animi excellentiam, summum bonum id con-
stituit, non ut excellere animus, sed ut nihil esse
12 praeter animum videretur. Uno autem modo in vir-
tute sola summum bonum recte poneretur, si quod
esset animal, quod totum ex mente constaret, id ipsum
tamen sic, ut ea mens nihil haberet in se, quod
29 esset secundum naturam, ut valetudo est. Sed id ne
cogitari quidem potest quale sit, ut non repugnet
ipsum sibi.

Sin dicunt obscurari quaedam nec apparere, quia valde parva sint, nos quoque concedimus; quod dicit Epicurus etiam de voluptate, quae minimae sint voluptates, eas obscurari saepe et obrui. Sed non sunt in eo genere tantae commoditates corporis tamque productae temporibus tamque multae. Itaque in quibus propter eorum exiguitatem obscuratio consequitur, saepe accidit, ut nihil interesse nostra fateamur, sint illa necne sint, ut in sole, quod a te dicebatur, lucernam adhibere nihil interest aut teruncium adicere Croesi pecuniae. Quibus autem in rebus tanta ob- 30
scuratio non fit, fieri tamen potest, ut id ipsum, quod interest, non sit magnum. Ut ei, qui iucunde vixerit annos decem, si aeque vita iucunda menstrua addatur, quia momentum aliquod habeat ad iucundum accessio, bonum sit; si autem id non concedatur, non continuo vita beata tollitur. Bona autem corporis huic sunt, quod posterius posui, similiora. Habent enim accessionem dignam, in qua elaboretur, ut mihi in hoc Stoici iocari videantur interdum, cum ita dicant, si ad illam vitam, quae cum virtute degatur, ampulla aut strigilis accedat, sumpturum sapientem eam vitam potius, quo haec adiecta sint, nec beatiorem tamen ob eam causam fore. Hoc simile tandem est? non 31
risu potius quam oratione eiciendum? Ampulla enim sit necne sit, quis non iure optimo irrideatur, si laboret? At vero pravitate membrorum et cruciatu dolorum si quis quem levet, magnam ineat gratiam, nec si ille sapiens ad tortoris eculeum a tyranno ire cogatur, similem habeat vultum et si ampullam perdidisset, sed ut magnum et difficile certamen iniens, cum sibi cum capitali adversario, dolore, depugnandum videret, excitaret omnes rationes fortitudinis ac patientiae, quarum praesidio iniret difficile illud, ut dixi, magnumque proelium. Deinde non quaerimus, quid obscuretur aut intereat, quia sit admodum parvum, sed quid tale sit, ut expleat summam. Una

voluptas e multis obscuratur in illa vita voluptaria, sed tamen ea, quamvis parva sit, pars est eius vitae, quae posita est in voluptate. Nummus in Croesi divitiis obscuratur, pars est tamen divitiarum. Quare obscurentur etiam haec, quae secundum naturam esse dicimus, in vita beata; sint modo partes vitae beatae.

13 32 Atqui si, ut convenire debet inter nos, est quaedam appetitio naturalis ea, quae secundum naturam sunt, appetens, eorum omnium est aliqua summa facienda. Quo constituto, tum licebit otiose ista quaerere, de magnitudine rerum, de excellentia, quanta in quoque sit ad beate vivendum, de istis ipsis obscurationibus, quae propter exiguitatem vix aut ne vix quidem appareant. Quid, de quo nulla dissensio est? Nemo enim est, qui aliter dixerit, quin omnium naturarum simile esset id, ad quod omnia referrentur, quod est ultimum rerum appetendarum. Omnis enim est natura diligens sui. Quae est enim, quae se umquam deserat aut partem aliquam sui aut eius partis habitum aut vim aut ullius earum rerum, quae secundum naturam sunt, aut motum aut statum? Quae autem natura suae primae institutionis oblita est? Nulla profecto *est*, quin suam vim retineat a primo
33 ad extremum. Quo modo igitur evenit, ut hominis natura sola esset, quae hominem relinqueret, quae oblivisceretur corporis, quae summum bonum non in toto homine, sed in parte hominis poneret? Quo modo autem, quod ipsi etiam fatentur constatque inter omnis, conservabitur, ut simile sit omnium naturarum illud ultimum, de quo quaeritur? Tum enim esset simile, si in ceteris quoque naturis id cuique esset ultimum, quod in quaque excelleret. Tale enim visum
34 est ultimum Stoicorum. Quid dubitas igitur mutare principia naturae? Quid enim dicis omne animal, simul atque sit ortum, applicatum esse ad se diligendum esseque in se conservando occupatum? quin potius ita dicis, omne animal applicatum esse ad id,

quod in eo sit optimum, et in eius unius occupatum esse custodia, reliquasque naturas nihil aliud agere, nisi ut id conservent, quod in quaque optimum sit? Quo modo autem optimum, si bonum praeterea nullum est? Sin autem reliqua appetenda sunt, cur, quod est ultimum rerum appetendarum, id non aut ex omnium earum aut ex plurimarum et maximarum appetitione concluditur? Ut Phidias potest a primo instituere signum idque perficere, potest ab alio inchoatum accipere et absolvere, huic similis est sapientia; non enim ipsa genuit hominem, sed accepit a natura inchoatum. Hanc ergo intuens debet institutum illud quasi signum absolvere. Qualem igitur **35** hominem natura inchoavit? et quod est munus, quod opus sapientiae? quid est, quod ab ea absolvi et perfici debeat? Si nihil in eo, quod perficiendum est, praeter motum ingenii quendam, id est rationem, necesse est huic ultimum esse ex virtute agere; rationis enim perfectio est virtus; si nihil nisi corpus, summa erunt illa: valetudo, vacuitas doloris, pulchritudo, cetera. Nunc de hominis summo bono quaeritur; quid igitur dubitamus in tota eius natura 14 36 quaerere quid sit effectum? Cum enim constet inter omnes omne officium munusque sapientiae in hominis cultu esse occupatum, alii (ne me existimes contra Stoicos solum dicere) eas sententias afferunt, ut summum bonum in eo genere ponant, quod sit extra nostram potestatem, tamquam de inanimo aliquo loquantur, alii contra, quasi corpus nullum sit hominis, ita praeter animum nihil curant, cum praesertim ipse quoque animus non inane nescio quid sit (neque enim id possum intellegere), sed in quodam genere corporis, ut ne is quidem virtute una contentus sit, sed appetat vacuitatem doloris. Quam ob rem utrique idem faciunt, ut si laevam partem neglegerent, dexteram tuerentur, aut ipsius animi, ut fecit Erillus, cognitionem amplexarentur, actionem relinquerent.

Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum
eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia;
at vero illa perfecta atque plena eorum, qui cum de
hominis summo bono quaererent, nullam in eo neque
animi neque corporis partem vacuam tutela relique-
37 runt. Vos autem, Cato, quia virtus, ut omnes fatemur,
altissimum locum in homine et maxime excellentem
tenet, et quod eos, qui sapientes sunt, absolutos et
perfectos putamus, aciem animorum nostrorum vir-
tutis splendore praestringitis. In omni enim animante
est summum aliquid atque optimum, ut in equis, in
canibus, quibus tamen et dolore vacare opus est et
valere; sic igitur in homine perfectio ista in eo po-
tissimum, quod est optimum, id est in virtute, lau-
datur. Itaque mihi non satis videmini considerare,
quod iter sit naturae quaeque progressio. Non enim,
quod facit in frugibus, ut, cum ad spicam perduxerit
ab herba, relinquat et pro nihilo habeat herbam,
idem facit in homine, cum eum ad rationis habitum
perduxit. Semper enim ita assumit aliquid, ut ea,
38 quae prima dederit, non deserat. Itaque sensibus
rationem adiunxit et ratione effecta sensus non reli-
quit. Ut si cultura vitium, cuius hoc munus est, ut
efficiat, ut vitis cum omnibus partibus suis quam
optime se habeat —, sed sic intellegamus (licet enim,
ut vos quoque soletis, fingere aliquid docendi causa):
si igitur illa cultura vitium in vite insit ipsa, cetera,
credo, velit, quae ad colendam vitem attinebunt, sicut
antea, se autem omnibus vitis partibus praeferat sta-
tuatque nihil esse melius in vite quam se, similiter
sensus, cum accessit ad naturam, tuetur illam quidem,
sed etiam se tuetur; cum autem assumpta est ratio,
tanto in dominatu locatur, ut omnia illa prima na-
39 turae huius tutelae subiciantur. Itaque non discedit
ab eorum curatione, quibus praeposita vitam omnem
debet gubernare, ut mirari satis istorum inconstan-
tiam non possim. Naturalem enim appetitionem,

quam vocant ὁρμήν, itemque officium, ipsam etiam virtutem volunt esse earum rerum, quae secundum naturam sunt. Cum autem ad summum bonum volunt pervenire, transiliunt omnia et duo nobis opera pro uno relinquunt, ut alia sumamus, alia expetamus, potius quam uno fine utrumque concluderent.

15 40 At enim [nam] dicitis virtutem non posse constitui, si ea, quae extra virtutem sint, ad beate vivendum pertineant. Quod totum contra est. Introduci enim virtus nullo modo potest, nisi omnia, quae leget quaeque reiciet, unam referentur ad summam. Nam si † omnino nos neglegemus, in Aristonea vitia incidemus et peccata obliviscemurque, quae virtuti ipsi principia dederimus; sin ea non neglegemus neque tamen ad finem summi boni referemus, non multum ab Erilli levitate aberrabimus. Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Facit enim ille duo seiuncta ultima bonorum, quae ut essent vera, coniungi debuerunt; nunc ita separantur, ut diiuncta sint, quo nihil potest esse perversius. 41 Itaque contra est, ac dicitis; nam constitui virtus nullo modo potest, nisi ea, quae sunt prima naturae, ut ad summam pertinentia tenebit. Quaesita enim virtus est, non quae relinqueret naturam, sed quae tueretur. At illa, ut vobis placet, partem quandam tuetur, reliquam deserit. Atque ipsa hominis institutio si loqueretur, hoc diceret, primos suos quasi coeptus appetendi fuisse, ut se conservaret in ea natura, in qua ortus esset. Nondum autem explanatum satis erat, quid maxime natura vellet. Explanetur igitur. Quid ergo aliud intellegetur, nisi uti ne quae pars naturae neglegatur? In qua si nihil est praeter rationem, sit in una virtute finis bonorum; sin est etiam corpus, ista explanatio naturae nempe hoc effecerit, ut ea, quae ante explanationem tenebamus, relinquamus. Ergo id est convenienter naturae vivere, a natura discedere. 42 Ut quidam philosophi, cum a sensibus profecti maiora

quaedam et diviniora vidissent, sensus reliquerunt, sic isti, cum ex appetitione rerum virtutis pulchritudinem aspexissent, omnia, quae praeter virtutem ipsam viderant, abiecerunt obliti naturam omnem appetendarum rerum ita late patere, ut a principiis permanaret ad fines, neque intellegunt se rerum illarum pulchrarum atque admirabilium fundamenta subducere.

16 43 Itaque mihi videntur omnes quidem illi errasse, qui finem bonorum esse dixerunt honeste vivere, sed alius alio magis, Pyrrho scilicet maxime, qui virtute constituta nihil omnino, quod appetendum sit, relinquat, deinde Aristo, qui nihil relinquere non est ausus, introduxit autem, quibus commotus sapiens appeteret aliquid, quodcumque in mentem incideret, et quodcumque tamquam occurreret. Is hoc melior quam Pyrrho, quod aliquod genus appetendi dedit, deterior quam ceteri, quod penitus a natura recessit. Stoici autem, quod finem bonorum in una virtute ponunt, similes sunt illorum; quod autem principium officii quaerunt, melius quam Pyrrho; quod ea non occurrentia fingunt, vincunt Aristonem; quod autem ea, quae ad naturam accommodata et per se assumenda esse dicunt, non adiungunt ad finem bonorum, desciscunt a natura et quodam modo sunt non dissimiles Aristonis. Ille enim occurrentia nescio quae comminiscebatur; hi autem ponunt illi quidem prima naturae, sed ea seiungunt a finibus et summa bonorum; quae cum praeponunt, ut sit aliqua rerum selectio, naturam videntur sequi; cum autem negant ea quicquam ad beatam vitam pertinere,
44 rursus naturam relinquunt. Atque adhuc ea dixi, causa cur Zenoni non fuisset, quam ob rem a superiorum auctoritate discederet; nunc reliqua videamus, nisi aut ad haec, Cato, dicere aliquid vis aut nos iam longiores sumus. Neutrum vero, inquit ille. Nam et a te perfici istam disputationem volo, nec tua mihi oratio longa videri potest. Optime, inquam.

Quid enim mihi potest esse optatius quam cum Catone, omnium virtutum auctore, de virtutibus disputare? Sed primum illud vide, gravissimam illam vestram 45
sententiam, quae familiam ducit, honestum quod sit, id esse solum bonum honesteque vivere bonorum finem, communem fore vobis cum omnibus, qui in una virtute constituunt finem bonorum, quodque dicitis, informari non posse virtutem, si quicquam, nisi quod honestum sit, numeretur, idem dicetur ab illis, quos modo nominavi. Mihi autem aequius videbatur Zenonem cum Polemone disceptantem, a quo, quae essent principia naturae, acceperat, a communibus initiis progredientem videre, ubi primum insisteret, et unde causa controversiae nasceretur, non stantem cum iis, qui ne dicerent quidem sua summa bona esse a natura profecta, uti isdem argumentis, quibus illi uterentur, isdemque sententiis.

Minime vero illud probo, quod, cum docuistis, ut 17 46
vobis videmini, solum bonum esse, quod honestum sit, tum rursum dicitis initia proponi necesse esse apta et accommodata naturae, quorum ex selectione virtus possit exsistere. Non enim in selectione virtus ponenda erat, ut id ipsum, quod erat bonorum ultimum, aliud aliquid acquireret. Nam omnia, quae sumenda quaeque legenda aut optanda sunt, inesse debent in summa bonorum, ut is, qui eam adeptus sit, nihil praeterea desideret. Videsne, ut, quibus summa est in voluptate, perspicuum sit, quid iis faciendum sit aut non faciendum? ut nemo dubitet, eorum omnia officia quo spectare, quid sequi, quid fugere debeant? Sit hoc ultimum bonorum, quod nunc a me defenditur; apparet statim, quae sint officia, quae actiones. Vobis autem, quibus nihil est aliud propositum nisi rectum atque honestum, unde officii, unde agendi principium nascatur, non reperietis. Hoc igitur quaerentes omnes, et ii, qui, quodcumque 47
in mentem veniat, aut quodcumque occurrat, se sequi

dicent, et vos ad naturam revertemini. Quibus natura iure responderit non esse verum aliunde finem beate vivendi, a se principia rei gerendae peti; esse enim unam rationem, qua et principia rerum agendarum et ultima bonorum continerentur, atque ut Aristonis esset explosa sententia dicentis nihil differre aliud ab alio, nec esse res ullas praeter virtutes et vitia, inter quas quicquam omnino interesset, sic errare Zenonem, qui nulla in re nisi in virtute aut vitio propensionem ne minimi quidem momenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret et, cum ad beatam vitam nullum momentum cetera haberent, ad appetitionem tamen rerum esse in iis momenta diceret; quasi vero haec appetitio non ad summi boni adeptionem per-
48 tineret! Quid autem minus consentaneum est quam quod aiunt, cognito summo bono reverti se ad naturam, ut ex ea petant agendi principium, id est officii? Non enim actionis aut officii ratio impellit ad ea, quae secundum naturam sunt, appetenda, sed ab iis et appetitio et actio commovetur.

18 Nunc venio ad illa tua brevia, quae consectaria esse dicebas, et primum illud, quo nihil potest brevius: Bonum omne laudabile, laudabile autem omne honestum, bonum igitur omne honestum. O plumbeum pugionem! Quis enim tibi primum illud concesserit? (quo quidem concesso nihil opus est secundo; si enim omne bonum laudabile est, omne honestum
49 est) quis igitur tibi istud dabit praeter Pyrrhonem, Aristonem eorumve similes? quos tu non probas. Aristoteles, Xenocrates, tota illa familia non dabit, quippe qui valetudinem, vires, divitias, gloriam, multa alia bona esse dicant, laudabilia non dicant. Et hi quidem ita non sola virtute finem bonorum contineri putant, ut rebus tamen omnibus virtutem anteponant; quid censes eos esse facturos, qui omnino virtutem a bonorum fine segregaverunt, Epicurum, Hieronymum, illos etiam, si qui Carneadeum finem tueri

volunt? Iam aut Callipho aut Diodorus quo modo 50 poterunt tibi istud concedere, qui ad honestatem aliud adiungunt, quod ex eodem genere non sit? Placet igitur tibi, Cato, cum res sumpseris non concessas, ex illis efficere, quod velis? Iam ille sorites, quo nihil putatis esse vitiosius: quod bonum sit, id esse optabile, quod optabile, id expetendum, quod expetendum, id laudabile, dein reliqui gradus. Sed ego in hoc resisto; eodem enim modo tibi nemo dabit, quod expetendum sit, id esse laudabile. Illud vero minime consectarium, sed in primis hebes, illorum scilicet, non tuum, gloriatione dignam esse beatam vitam, quod non possit sine honestate contingere, ut iure quisquam glorietur. Dabit hoc Zenoni Polemo, 51 etiam magister eius et tota illa gens et reliqui, qui virtutem omnibus rebus multo anteponentes adiungunt ei tamen aliquid summo in bono finiendo. Si enim virtus digna est gloriatione, ut est, tantumque praestat reliquis rebus, ut dici vix possit, et beatus esse poterit virtute una praeditus, carens ceteris, nec tamen illud tibi concedet, praeter virtutem nihil in bonis esse ducendum. Illi autem, quibus summum bonum sine virtute est, non dabunt fortasse vitam beatam habere, in quo possit iure gloriari, etsi illi quidem etiam voluptates faciunt interdum gloriosas.

Vides igitur te aut ea sumere, quae non con- 19 52 cedantur, aut ea, quae etiam concessa te nihil iuvent. Equidem in omnibus istis conclusionibus hoc putarem philosophia nobisque dignum, et maxime, cum summum bonum quaereremus, vitam nostram, consilia, voluntates, non verba corrigi. Quis enim potest istis, quae te, ut ais, delectant, brevibus et acutis auditis de sententia decedere? Nam cum exspectant et avent audire, cur dolor malum non sit, dicunt illi asperum esse dolere, molestum, odiosum, contra naturam, difficile toleratu, sed, quia nulla sit in dolore nec fraus nec improbitas nec malitia nec culpa nec tur-

pitudo, non esse illud malum. Haec qui audierit, ut
ridere non curet, discedet tamen nihilo firmior ad
53 dolorem ferendum, quam venerat. Tu autem negas
fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum
putet. Cur fortior sit, si illud, quod tute concedis,
asperum et vix ferendum putabit? Ex rebus enim
timiditas, non ex vocabulis nascitur. Et ais, si una
littera commota sit, fore tota ut labet disciplina.
Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas
commovere? Ut enim sit apud illos, id quod est a
te laudatum, ordo rerum conservatus et omnia inter
se apta et conexa (sic enim aiebas), tamen persequi
non debemus, si a falsis principiis profecta congruunt
54 ipsa sibi et a proposito non aberrant. In prima igi-
tur constitutione Zeno tuus a natura recessit, cumque
summum bonum posuisset in ingenii praestantia, quam
virtutem vocamus, nec quicquam aliud esse bonum
dixisset, nisi quod esset honestum, nec virtutem posse
constare, si in ceteris rebus esset quicquam, quod
aliud alio melius esset aut peius, his propositis tenuit
prorsus consequentia. Recte dicis; negare non possum.
Sed ita falsa sunt ea, quae consequuntur, ut illa, e
55 quibus haec nata sunt, vera esse non possint. Docent
enim nos, ut scis, dialectici, si ea, quae rem aliquam
sequantur, falsa sint, falsam illam ipsam esse, quam
sequantur. Ita fit illa conclusio non solum vera, sed
ita perspicua, ut dialectici ne rationem quidem reddi
putent oportere: Si illud, hoc; non autem hoc; igitur
ne illud quidem. Sic consequentibus vestris sublatis
prima tolluntur. Quae sequuntur igitur? Omnes, qui
non sint sapientes, aeque miseros esse, sapientes omnes
summe beatos, recte facta omnia aequalia, omnia
peccata paria; quae cum magnifice primo dici vide-
rentur, considerata minus probabantur. Sensus enim
cuiusque et natura rerum atque ipsa veritas clamabat
quodam modo non posse adduci, ut inter eas res,
quas Zeno exaequaret, nihil interesset.

Postea tuus ille Poenulus (scis enim Citieos, 20 56
clientes tuos, e Phoenica profectos), homo igitur
acutus, causam non obtinens repugnante natura verba
versare coepit et primum rebus iis, quas nos bonas
dicimus, concessit, ut haberentur aestimabiles et ad
naturam accommodatae, faterique coepit sapienti,
hoc est summe beato, commodius tamen esse, si ea
quoque habeat, quae bona non audet appellare, na-
turae accommodata esse concedit, negatque Platonem,
si sapiens non sit, eadem esse in causa, qua tyrannum
Dionysium; huic mori optimum esse propter despera-
tionem sapientiae, illi propter spem vivere; peccata
autem partim esse tolerabilia, partim nullo modo,
propterea quod alia peccata plures, alia pauciores
quasi numeros officii praeterirent; iam insipientes
alios ita esse, ut nullo modo ad sapientiam possent
pervenire, alios, qui possent, si id egissent, sapientiam
consequi. Hic loquebatur aliter atque omnes, sentie- 57
bat idem, quod ceteri. Nec vero minoris aestimanda
ducebat ea, quae ipse bona negaret esse, quam illi,
qui ea bona esse dicebant. Quid igitur voluit sibi,
qui illa mutaverit? Saltem aliquid de pondere de-
traxisset et paulo minoris aestimavisset ea quam
Peripatetici, ut sentire quoque aliud, non solum dicere
videretur. Quid? de ipsa beata vita, ad quam omnia
referuntur, quae dicitis? Negatis eam esse, quae ex-
pleta sit iis rebus omnibus, quas natura desideret,
totamque eam in una virtute ponitis; cumque omnis
controversia aut de re soleat aut de nomine esse,
utraque earum nascitur, si aut res ignoratur aut
erratur in nomine. Quorum si neutrum est, opera
danda est, ut verbis utamur quam usitatissimis et
quam maxime aptis, id est rem declarantibus. Num 58
igitur dubium est, quin, si in re ipsa nihil peccatur
a superioribus, verbis illi commodius utantur? Vide-
amus igitur sententias eorum, tum ad verba redeamus.

Dicunt appetitionem animi moveri, cum aliquid 21

ei secundum naturam esse videatur, omniaque, quae secundum naturam sint, aestimatione aliqua digna, eaque pro eo, quantum in quoque sit ponderis, esse aestimanda, quaeque secundum naturam sint, partim nihil habere in sese eius appetitionis, de qua saepe iam diximus, quae nec honesta nec laudabilia dicantur, partim, quae voluptatem habeant in omni animante, sed in homine rationem etiam; ex ea quae sint apta, ea honesta, ea pulchra, ea laudabilia, illa autem superiora naturalia nominantur, quae coniuncta cum honestis vitam beatam perficiunt et absolvunt.
59 Omnium autem eorum commodorum, quibus non illi plus tribuunt, qui illa bona esse dicunt, quam Zeno, qui negat, longe praestantissimum esse, quod honestum esset atque laudabile; sed si duo honesta proposita sint, alterum cum valetudine, alterum cum morbo, non esse dubium, ad utrum eorum natura nos ipsa deductura sit; sed tamen tantam vim esse honestatis, tantumque eam rebus omnibus praestare et excellere, ut nullis nec suppliciis nec praemiis demoveri possit ex eo, quod rectum esse decreverit; omniaque, quae dura, difficilia, adversa videantur, ea virtutibus iis, quibus a natura essemus ornati, obteri posse; non † faciles illas quidem nec contemnendas (quid enim esset in virtute tantum?), sed ut hoc iudicaremus, non esse in iis partem maximam positam beate aut
60 secus vivendi. Ad summam ea, quae Zeno aestimanda et sumenda et apta naturae esse dixit, eadem illi bona appellant, vitam autem beatam illi eam, quae constaret ex iis rebus, quas dixi, aut plurimis aut gravissimis. Zeno autem, quod suam, quod propriam speciem habeat, cur appetendum sit, id solum bonum appellat, beatam autem vitam eam solam, quae cum virtute degatur.

22 Si de re disceptari oportet, nulla mihi tecum, Cato, potest esse dissensio. Nihil est enim, de quo aliter tu sentias atque ego, modo commutatis verbis

ipsas res conferamus. Nec hoc ille non vidit, sed
verborum magnificentia est et gloria delectatus; qui
si ea, quae dicit, ita sentiret, ut verba significant,
quid inter eum et vel Pyrrhonem vel Aristonem in-
teresset? sin autem eos non probabat, quid attinuit
cum iis, quibuscum re concinebat, verbis discrepare?
Quid, si reviviscant Platonis illi, et deinceps qui 61
eorum auditores fuerunt, et tecum ita loquantur?
'Nos cum te, M. Cato, studiosissimum philosophiae,
iustissimum virum, optimum iudicem, religiosissimum
testem, audiremus, admirati sumus, quid esset, cur
nobis Stoicos anteferres, qui de rebus bonis et malis
sentirent ea, quae ab hoc Polemone Zeno cognoverat,
nominibus uterentur iis, quae prima specie admira-
tionem, re explicata risum moverent. Tu autem, si
tibi illa probabantur, cur non propriis verbis illa
tenebas? sin te auctoritas commovebat, nobisne omni-
bus et Platoni ipsi nescio quem illum anteponebas?
praesertim cum in re publica princeps esse velles ad
eamque tuendam cum summa tua dignitate maxime
a nobis ornari atque instrui posses. *A* nobis enim
ista quaesita, a nobis descripta, notata, praecepta
sunt, omniumque rerum publicarum rectionis genera,
status, mutationes, leges etiam et instituta ac mores
civitatum perscripsimus. Eloquentiae vero, quae et
principibus maximo ornamento est, et qua te audimus
valere plurimum, quantum tibi ex monumentis nostris
addidisses!' Ea cum dixissent, quid tandem talibus
viris responderes? Rogarem te, inquit, ut diceres 62
pro me tu idem, qui illis orationem dictavisses, vel
potius paulum loci mihi, ut iis responderem, dares,
nisi et te audire nunc mallem et istis tamen alio
tempore responsurus essem, tum scilicet, cum tibi. —

Atque, si verum respondere velles, Cato, haec 23
erant dicenda, non eos tibi non probatos, tantis in-
geniis homines tantaque auctoritate, sed te animad-
vertisse, quas res illi propter antiquitatem parum

vidissent, eas a Stoicis esse perspectas, eisdemque de rebus hos cum acutius disseruisse, tum sensisse gravius et fortius, quippe qui primum valetudinem bonam expetendam negent esse, eligendam dicant, nec quia bonum sit valere, sed quia sit non nihilo aestimandum (neque tamen pluris illis videtur, qui illud non dubitant bonum dicere); hoc vero te ferre non potuisse, quod antiqui illi quasi barbati, ut nos de nostris solemus dicere, crediderint, eius, qui honeste viveret, si idem etiam bene valeret, bene audiret, copiosus esset, optabiliorem fore vitam melioremque et magis expetendam quam illius, qui aeque vir bonus 'multis modis' esset, ut Ennii Alcmaeo,

....círcumventus mórbo, exsilio ạtque ínopia.

63 Illi igitur antiqui non tam acute optabiliorem illam vitam putant, praestantiorem, beatiorem, Stoici autem tantum modo praeponendam in seligendo, non quo beatior ea vita sit, sed quod ad naturam accommodatior, et, qui sapientes non sint, omnes aeque miseros esse. Stoici hoc videlicet viderunt, illos autem id fugerat superiores, homines sceleribus et parricidiis inquinatos nihilo miseriores esse quam eos, qui cum caste et integre viverent, nondum perfectam illam
64 sapientiam essent consecuti. Atque hoc loco similitudines eas, quibus illi uti solent, dissimillimas proferebas. Quis enim ignorat, si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam aquam iam appropinquent, sed nihilo magis respirare posse quam eos, qui sint in profundo? Nihil igitur adiuvat procedere et progredi in virtute, quo minus miserrimus sit, ante quam ad eam pervenerit, quoniam in aqua nihil adiuvat, et, quoniam catuli, qui iam dispecturi sunt, caeci aeque et ii, qui modo nati, Platonem quoque necesse est, quoniam nondum videbat sapientiam, aeque caecum animo ac Phalarim fuisse.

Ista similia non sunt, Cato, in quibus quamvis 24 65
multum processeris, tamen illud in eadem causa est,
a quo abesse velis, donec evaseris. Nec enim ille
respirat, ante quam emersit, et catuli aeque caeci,
prius quam dispexerunt, ac si ita futuri semper essent.
Illa sunt similia: Hebes acies est cuipiam oculorum,
corpore alius languescit; hi curatione adhibita levan-
tur in dies, valet alter plus cotidie, alter videt. His
similes sunt omnes, qui virtuti student; levantur vitiis,
levantur erroribus, nisi forte censes Ti. Gracchum
patrem *non* beatiorem fuisse quam filium, cum alter
stabilire rem publicam studuerit, alter evertere. Nec
tamen ille erat sapiens (quis enim hoc aut quando
aut ubi aut unde?); sed quia studebat laudi et digni-
tati, multum in virtute processerat. Confer[am] avum 66
tuum Drusum cum C. Graccho, eius fere aequali;
quae hic rei publicae vulnera imponebat, eadem ille
sanabat. Si nihil est, quod tam miseros faciat quam
impietas et scelus, ut iam omnes insipientes sint
miseri, quod profecto sunt, non est tamen aeque
miser, qui patriae consulit, et is, qui illam exstinctam
cupit. Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui
habent ad virtutem progressionis aliquantum. Vestri 67
autem progressionem ad virtutem fieri aiunt, leva-
tionem vitiorum fieri negant. At quo utantur homines
acuti argumento ad probandum, operae pretium est
considerare. Quarum, inquit, artium summae crescere
possunt, earum etiam contrariorum summa poterit
augeri; ad virtutis autem summam accedere nihil
potest; ne vitia quidem igitur crescere poterunt, quae
sunt virtutum contraria. Utrum igitur tandem per-
spicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tollun-
tur? Atqui hoc perspicuum est, vitia alia aliis esse
maiora, illud dubium, ad id, quod summum bonum
dicitis, ecquaenam fieri possit accessio. Vos autem
cum perspicuis dubia debeatis illustrare, dubiis per-
spicua conamini tollere. Itaque eadem ratione, qua 68

sum paulo ante usus, haerebitis. Si enim propterea vitia alia aliis maiora non sunt, quia ne ad finem quidem bonorum eum, quem vos facitis, quicquam potest accedere, quoniam perspicuum est vitia non esse omnium paria, finis bonorum vobis mutandus est. Teneamus enim illud necesse est, cum consequens aliquod falsum sit, illud, cuius id consequens sit, non posse esse verum.

25 Quae est igitur causa istarum angustiarum? Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Cum enim, quod honestum sit, id solum bonum esse confirmatur, tollitur cura valetudinis, diligentia rei familiaris, administratio rei publicae, ordo gerendorum negotiorum, officia vitae, ipsum denique illud honestum, in quo uno vultis esse omnia, deserendum est. Quae diligentissime contra Aristonem dicuntur a Chrysippo. Ex ea difficultate illae 'fallaciloquae', ut ait
69 Attius, 'malitiae' natae sunt. Quod enim sapientia, pedem ubi poneret, non habebat sublatis officiis omnibus, officia autem tollebantur dilectu omni et discrimine remoto, quae esse *non* poterant rebus omnibus sic exaequatis, ut inter eas nihil interesset, ex his angustiis ista evaserunt deteriora quam Aristonis. Illa tamen simplicia, vestra versuta. Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valetudo; neget. Quid? quae contraria sunt his, malane? Nihilo magis. Zenonem roges; respondeat totidem verbis. Admirantes quaeramus ab utroque, quonam modo vitam agere possimus, si nihil interesse nostra putemus, valeamus aegrine simus, vacemus an cruciemur dolore, frigus, famem propulsare possimus necne possimus. Vives, inquit Aristo, magnifice atque praeclare, quod erit cumque visum, ages, numquam angere, numquam cupies, numquam
70 timebis. Quid Zeno? Portenta haec esse dicit, neque ea ratione ullo modo posse vivi; se dicere inter honestum et turpe nimium quantum, nescio quid

immensum, inter ceteras res nihil omnino interesse. Idem adhuc; audi reliqua et risum contine, si potes: 71
Media illa, inquit, inter quae nihil interest, tamen eius modi sunt, ut eorum alia eligenda sint, alia reicienda, alia omnino neglegenda, hoc est, ut eorum alia velis, alia nolis, alia non cures. — At modo dixeras nihil in istis esse, quod interesset. — Et nunc idem dico, inquiet, sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse.

Quis istud, quaeso, nesciebat? Verum audiamus. 26 72
— Ista, inquit, quae dixisti, valere, locupletem esse, non dolere, *bona* non dico, sed dicam Graece *προηγμένα*, Latine autem *producta* (sed *praeposita* aut *praecipua* malo, sit tolerabilius et mollius); illa autem, morbum, egestatem, dolorem, non appello *mala*, sed, si libet, *reiectanea*. Itaque illa non dico me *expetere*, sed *legere*, nec *optare*, sed *sumere*, contraria autem non *fugere*, sed quasi *secernere*. Quid ait Aristoteles reliquique Platonis alumni? Se omnia, quae secundum naturam sint, *bona* appellare, quae autem contra, *mala*. Videsne igitur Zenonem tuum cum Aristone verbis concinere, re dissidere, cum Aristotele et illis re consentire, verbis discrepare? Cur igitur, cum de re conveniat, non malumus usitate loqui? aut doceat paratiorem me ad contemnendam pecuniam fore, si illam in rebus praepositis quam si in bonis duxero, fortioremque in patiendo dolore, si eum asperum et difficilem perpessu, si contra naturam esse quam si malum dixero. Facete M. Piso, familiaris noster, et alia 73
multa et hoc modo Stoicos irridebat: Quid enim? aiebat, bonum negas esse divitias, praepositum esse dicis; quid adiuvas? avaritiamne minuis? quo modo? Si verbum sequimur, primum longius verbum 'praepositum' quam 'bonum'. — Nihil ad rem! — Ne sit sane; at certe gravius. Nam bonum ex quo appellatum sit, nescio, praepositum ex eo credo, quod

praeponatur aliis. Id mihi magnum videtur. Itaque dicebat plus tribui divitiis a Zenone, qui eas in praepositis poneret, quam ab Aristotele, qui bonum esse divitias fateretur, sed neque magnum bonum et prae rectis honestisque contemnendum ac despiciendum nec magnopere expetendum, omninoque de istis omnibus verbis a Zenone mutatis ita disputabat, et, quae bona negarentur esse ab eo et quae mala, illa laetioribus nominibus appellari ab eo quam a nobis, haec tristioribus. Piso igitur hoc modo, vir optimus tuique, ut scis, amantissimus. Nos paucis ad haec additis finem faciamus aliquando; longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt.

27 **74** Nam ex eisdem verborum praestigiis et regna nata vobis sunt et imperia et divitiae, et tantae quidem, ut omnia, quae ubique sint, sapientis esse dicatis. Solum praeterea formosum, solum liberum, solum civem; *stultos* omnia contraria, quos etiam insanos esse vultis. Haec *παράδοξα* illi, nos admirabilia dicamus. Quid autem habent admirationis, cum prope accesseris? Conferam tecum, quam cuique verbo rem subicias; nulla erit controversia. Omnia peccata paria dicitis. Non ego tecum iam ita iocabor, ut isdem his de rebus, cum L. Murenam te accusante defenderem. Apud imperitos tum illa dicta sunt, aliquid etiam coronae datum; nunc agendum est sub-
75 tilius. Peccata paria. — Quonam modo? — Quia nec honesto quicquam honestius nec turpi turpius. — Perge porro; nam de isto magna dissensio est. Illa argumenta propria videamus, cur omnia sint paria peccata. — Ut, inquit, in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta nervis sit, ut concentum servare possit, omnes aeque incontentae sint, sic peccata, quia discrepant, aeque discrepant; paria sunt igitur. — Hic ambiguo ludimur. Aeque enim contingit omnibus fidibus, ut incontentae sint, illud non continuo, ut aeque incontentae. Collatio igitur ista te

nihil iuvat. Nec enim, omnes avaritias si aeque ava-
ritias esse dixerimus, sequetur, ut etiam aequas esse
dicamus. Ecce aliud simile dissimile. Ut enim, in- 76
quit, gubernator aeque peccat, si palearum navem
evertit et si auri, item aeque peccat, qui parentem
et qui servum iniuria verberat. — Hoc non videre,
cuius generis onus navis vehat, id ad gubernatoris
artem nihil pertinere! itaque aurum paleamne portet,
ad bene aut ad male gubernandum nihil interesse!
At quid inter parentem et servulum intersit, intellegi
et potest et debet. Ergo in gubernando nihil, in
officio plurimum interest, quo in genere peccetur. Et
si in ipsa gubernatione neglegentia est navis eversa,
maius est peccatum in auro quam in palea. Omnibus
enim artibus volumus attributam esse eam, quae
communis appellatur prudentia, quam omnes, qui
cuique artificio praesunt, debent habere. Ita ne hoc
quidem modo paria peccata sunt.

Urguent tamen et nihil remittunt. Quoniam, in- 28 77
quiunt, omne peccatum imbecillitatis et inconstantiae
est, haec autem vitia in omnibus stultis aeque magna
sunt, necesse est paria esse peccata. Quasi vero aut
concedatur in omnibus stultis aeque magna esse vitia,
et eadem imbecillitate et inconstantia L. Tubulum
fuisse, qua illum, cuius is condemnatus est rogatione,
P. Scaevolam, et quasi nihil inter res quoque ipsas,
in quibus peccatur, intersit, ut, quo hae maiores
minoresve sint, eo, quae peccentur in his rebus, aut
maiora sint aut minora! Itaque (iam enim conclu- 78
datur oratio) hoc uno vitio maxime mihi premi viden-
tur tui Stoici, quod se posse putant duas contrarias
sententias obtinere. Quid enim est tam repugnans
quam eundem dicere, quod honestum sit, solum id
bonum esse, qui dicat appetitionem rerum ad viven-
dum accommodatarum a natura profectam? Ita cum
ea volunt retinere, quae superiori sententiae con-
veniunt, in Aristonem incidunt; cum id fugiunt, re

eadem defendunt, quae Peripatetici, verba tenent mordicus. Quae rursus dum sibi evelli ex ordine nolunt, horridiores evadunt, asperiores, duriores et
79 oratione et moribus. Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panaetius nec acerbitatem sententiarum nec disserendi spinas probavit fuitque in altero genere mitior, in altero illustrior semperque habuit in ore Platonem, Aristotelem, Xenocratem, Theophrastum, Dicaearchum, ut ipsius scripta declarant. Quos quidem tibi studiose et diligenter
80 tractandos magnopere censeo. Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; verum hoc idem faciamus saepe. Nos vero, inquit ille; nam quid possumus facere melius? et hanc quidem primam exigam a te operam, ut audias me, quae a te dicta sunt, refellentem. Sed memento te, quae nos sentiamus, omnia probare, nisi quod verbis aliter utamur, mihi autem vestrorum nihil probari. Scrupulum, inquam, abeunti; sed videbimus. Quae cum essent dicta, discessimus.

M. TULLII CICERONIS

DE FINIBUS BONORUM ET MALORUM

AD BRUTUM

LIBER QUINTUS.

ARGUMENTUM.

In prooemio libri Cicero narrat, cum ipse et Q. frater et M. Pupius Piso et T. Pomponius Atticus et L. Cicero, frater ipsius patruelis, Athenis Antiochum audivissent et ambulationem postmeridianam in Academia conficerent, sermone ducto primum a commemoranda vi locorum ad clarorum virorum memoriam in animis renovandam, mentionem incidisse veteris

et recentioris Academicorum disciplinae, cum Piso L. Ciceronem ad veterem, in qua etiam Peripatetici essent, persequendam hortaretur. Tum rogatum a se Pisonem, ut veteris Academiae et Peripateticorum sententiam de finibus bonorum explicaret, huius modi orationem esse exorsum (cap. 1—3): Peripateticorum disciplina in tres partes, ut fere ceterae, dividitur, physicam, dialecticam, ethicam. Haec tertia pars ab illis non solum ad privatae vitae rationem, sed etiam ad rerum publicarum rectionem relata est et ab Aristotele et Theophrasto copiose explicata (cap. 4). Hi de fine bonorum in ipsa summa et secum et inter se consentiunt, sed cum de beata vita quaeratur, in eo variari inter eos non numquam videtur, maxime propter Theophrasti librum de beata vita, in quo multum fortunae datur. Itaque tenendus est maxime ipse Aristoteles et eius filii Nicomachi libri de moribus, adhibendus tamen Theophrastus; nam ceteri aliquantum deflexerunt. Veterum autem sententiam Antiochus diligentissime persequitur (cap. 5). De summo bono, quo constituto in philosophia omnia constituta sunt, quoniam magna dissensio est, adhibenda est divisio Carneadis, qui, quot fuissent et quot esse omnino possent de summo bono sententiae, vidit. Id enim, quod ars vivendi adsequi vult, aptum et accommodatum naturae esse debet et tale, ut ipsum per se appetitum animi adliciat. Quaeritur igitur, quid id sit (cap. 6). Naturae appetitus amplectitur aut voluptatem aut vacuitatem doloris aut ea, quae prima secundum naturam nominantur; aut igitur unum ex his tribus ipsum summum bonum haberi potest aut facere omnia unius ex his tribus adipiscendi causa, ut sex sint simplices de summo bono sententiae (cap. 7). Iunctae et duplices sententiae tres fuerunt, cum ad virtutem aut voluptas aut vacuitas doloris aut prima naturae adiungerentur. Atque haec postrema, quae Academicorum et Peripateticorum est, ceteris facile semotis, quae tamen disputatio hoc loco exponi nequit, sola remanet, eaque quo modo oriatur et confirmetur, deinceps explicandum est (cap. 8). Omne animal se ipsum diligit et appetit naturae accommodata. Ita finis exsistit secundum naturam vivere sic adfectum, ut optime adfici possit. Sed cum alia sit aliorum animalium natura, homini summum bonum est vivere ex hominis natura undique perfecta et nihil requirente (cap. 9). Omnes autem se diligere, etiam qui se odisse putentur, facile intellegitur; nam ipsa sibi irascendi causa ex sui caritate nascitur (cap. 10). Nec ea vis diligendi ad aliam quampiam rem refertur, sed ad se ipsum; quanta autem sit, ex mortis timore apparet (cap. 11). Videndum est igitur, quae sit hominis natura. Ea et in corpore proprii aliquid habet (cap. 12) et in animo virtutes quaerit, quarum

aliae non voluntariae sunt, quas ingeniosi habent, aliae voluntariae, quae ad mores pertinent, magnae et verae. Quoniam autem ea maxime expetenda sunt ex nostris, quae plurimum habent dignitatis, animi virtus corporis virtuti anteponitur, animique virtutes non voluntarias vincunt voluntariae (cap. 13). Nam et in bestiis simile aliquid virtutis inest, et earum rerum, quae gignuntur e terra, perfectio quaedam est non dissimilis animantium; sed si ad haec ratio, qualis in homine est, accesserit, ea primo loco erit, illa tamen, quae antea erant, manebunt et tuenda erunt. Ita summum hominis bonum cumulatur ex integritate corporis et ex mentis ratione perfecta (cap. 14). Sed prima illa commendatio, quae a natura nostri facta est nobis, incerta et obscura est; quid natura velit, sensim intellegi incipit et in pueris scintillae virtutum apparent (cap. 15). Progrediendum est longius et videndum penitus, quid natura postulet Quoniamque animi is appetitus a principio fuit, ut corpus animumque quam perfectissima natura haberemus, si id consecuti sumus, in eo quasi ultimo consistitur. In corporis commodis sitne voluptas, nihil ad hanc quaestionem (cap. 16). Hactenus disputatio ducta est a prima commendatione naturae, qua nos diligimus; sed etiam, quia cuiusque partis naturae et in corpore et in animo sua quaeque vis est, idcirco in iis nostra sponte movemur. Et primum corporis et statum quendam et motum et figuram et bonam valetudinem expetimus ipsa propter se, quod tale corpus maxime e natura est (cap. 17). In animo autem excellit et multis modis cum in pueris, tum in viris eminet scientiae cupiditas, quae satiari nequit (cap. 18—19). Huic adiunctum est studium semper aliquid agendi, quo homines impulsi aut privatis negotiis occupantur aut rem publicam capessunt aut in illa ipsa doctrina et scientia quaerenda laborem collocant (cap. 20). Ergo ad agendum nati sumus; actiones virtutes sunt, quarum initia parva sunt et ita a natura inchoata, ut ipsi persequi longius debeamus (cap. 21). Atque haec honesta suapte natura esse expetenda indicant et puerorum et magis etiam adultorum hominum iudicia et studia (cap. 22). In omni autem honesto nihil est tam illustre, nec quod tam late pateat, quam iustitia; sed omnes virtutes ita confusae et coniunctae sunt, ut separari nisi philosophorum ratione non possint. Et quoniam inest in virtute cura quaedam quasi foras spectans, ex quo fit ut amici, propinqui, cives, omnes denique homines propter se expetendi sint, duo genera sunt propter se expetendorum, unum in ipsis nobis, quae sunt animi et corporis, alterum extrinsecus, ut amici, parentes, liberi. Sed hoc alterum genus non continetur fine bonorum (cap. 23), et tamen omnia ad eum referuntur; nam externa

tuemur iis officiis, quae oriuntur virtutibus. Virtutis praestantiam qui non vident, ii tamen gloria moventur, quae habet similitudinem honestatis. Ex virtute et corporis bonis cumulatur et absolvitur extremum et summum bonum, sed tamen tantum ceteris virtus praestat, ut, qui eam habeant, semper sint beati (cap. 24). Ex hac plena et perfecta explicatione summi boni alii philosophi particulas quasdam adripuerunt, Stoici omnia ad se mutatis nominibus transtulerunt (cap. 25). Ad finem perducta Pisonis disputatione M. Cicero vereri se dicit, ut virtus beatam vitam efficere possit, si, ut Peripatetici putent, alia bona et mala sint praeter honestatem et turpitudinem. Piso illud non minus in Peripatetica disciplina effici iudicat quam apud Stoicos, a quibus aspera et reicienda appellentur, quae a Peripateticis mala (cap. 26). Ciceroni Stoici constantiores videntur nec beato quisquam beatior esse posse (cap. 27 et 28). Itaque Piso novo sumpto exordio postquam omnem philosophiam in vita beata comparanda versari ostendit, Stoicos negat novis nominibus inconstantiam effugisse, si qua fuerit apud veteres (cap. 29), sed Peripateticos sibi constare; neque enim eos illa, quae bona corporis et externa appellent, pluris aestimare, quam Stoici commoda aestiment, et, ut ceterae res ex praecipua parte appellentur, sic fieri in beatae vitae aestimatione et appellatione (cap. 30). Sapientem plus boni habere, cum virtutem habeat, nec tamen omnibus malis semper liberum esse (cap. 31—32).

Sermo habitus fingitur (anno a. Chr. n. 79), quo tempore Cicero post defensionem Sex. Roscii se valetudinis et studiorum causa in Graeciam contulerat et Athenis sex menses cum Antiocho fuit studiumque philosophiae a prima adulescentia cultum hoc auctore et doctore renovavit (Brut. 91. 315, de nat. d. I 3. 6, Plut. vit. Cic. 4).

Cum audissem Antiochum, Brute, ut solebam, 1
cum M. Pisone in eo gymnasio, quod Ptolomaeum 1
vocatur, unaque nobiscum Q. frater et T. Pomponius Luciusque Cicero, frater noster cognatione patruelis, amore germanus, constituimus inter nos, ut ambulationem postmeridianam conficeremus in Academia, maxime quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. Itaque ad tempus ad Pisonem omnes. Inde vario sermone sex illa a Dipylo stadia confecimus. Cum autem venissemus in Academiae non sine causa nobilitata spatia, solitudo erat ea, quam

2 volueramus. Tum Piso: Naturane nobis hoc, inquit, datum dicam an errore quodam, ut, cum ea loca videamus, in quibus memoria dignos viros acceperimus multum esse versatos, magis moveamur, quam si quando eorum ipsorum aut facta audiamus aut scriptum aliquod legamus? Velut ego nunc moveor. Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hic disputare solitum; cuius etiam illi propinqui hortuli non memoriam solum mihi afferunt, sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius illa ipsa sessio fuit, quam videmus. Equidem etiam curiam nostram (Hostiliam dico, non hanc novam, quae minor mihi esse videtur, posteaquam est maior) solebam intuens Scipionem, Catonem, Laelium, nostrum vero in primis avum cogitare; tanta vis admonitionis inest in locis; ut non sine
3 causa ex iis memoriae ducta sit disciplina. Tum Quintus: Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Nam me ipsum huc modo venientem convertebat ad sese Coloneus ille locus, cuius incola Sophocles ob oculos versabatur, quem scis quam admirer quamque eo delecter. Me quidem ad altiorem memoriam Oedipodis huc venientis et illo mollissimo carmine, quaenam essent haec ipsa loca, requirentis species quaedam commovit, inaniter scilicet, sed commovit tamen. Tum Pomponius: At ego, quem vos ut deditum Epicuro insectari soletis, sum multum equidem cum Phaedro, quem unice diligo, ut scitis, in Epicuri hortis, quos modo praeteribamus, sed veteris proverbii admonitu vivorum memini, nec tamen Epicuri licet oblivisci, si cupiam, cuius imaginem non modo in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis et in anulis habent.

2
4 Hic ego: Pomponius quidem, inquam, noster iocari videtur, et fortasse suo iure. Ita enim se Athenis collocavit, ut sit paene unus ex Atticis, ut id etiam

cognomen videatur habiturus. Ego autem tibi, Piso, assentior usu hoc venire, ut acrius aliquanto et attentius de claris viris locorum admonitu cogitemus. Scis enim me quodam tempore Metapontum venisse tecum neque ad hospitem ante devertisse, quam Pythagorae ipsum illum locum, ubi vitam ediderat, sedemque viderim. Hoc autem tempore, etsi multa in omni parte Athenarum sunt in ipsis locis indicia summorum virorum, tamen ego illa moveor exhedra; modo enim fuit Carneadis; quem videre videor (est enim nota imago), a sedeque ipsa tanta ingenii magnitudine orbata desiderari illam vocem puto. Tum 5
Piso: Quoniam igitur aliquid omnes, quid Lucius noster? inquit, an eum locum libenter invisit, ubi Demosthenes et Aeschines inter se decertare soliti sunt? Suo enim unus quisque studio maxime ducitur. Et ille, cum erubuisset: Noli, inquit, ex me quaerere, qui in Phalericum etiam descenderim, quo in loco ad fluctum aiunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum assuesceret voce vincere. Modo etiam paulum ad dexteram de via declinavi, ut ad Pericli sepulcrum accederem. Quamquam id quidem infinitum est in hac urbe; quacumque enim ingredimur, in aliqua historia vestigium ponimus. Tum Piso: Atqui, 6
Cicero, inquit, ista studia, si ad imitandos summos viros spectant, ingeniosorum sunt; sin tantum modo ad indicia veteris memoriae cognoscenda, curiosorum. Te autem hortamur omnes, currentem quidem, ut spero, ut eos, quos novisse vis, imitari etiam velis. Hic ego: Etsi facit hic quidem, inquam, Piso, ut vides, ea, quae praecipis, tamen mihi grata hortatio tua est. Tum ille amicissime, ut solebat: Nos vero, inquit, omnes omnia ad huius adulescentiam conferamus, in primisque ut aliquid suorum studiorum philosophiae quoque impertiat, vel ut te imitetur, quem amat, vel ut illud ipsum, quod studet, facere possit ornatius. Sed utrum hortandus es nobis, Luci,

inquit, an etiam tua sponte propensus es? Mihi quidem Antiochum, quem audis, satis belle videris attendere. Tum ille timide vel potius verecunde: Facio, inquit, equidem, sed audistine modo de Carneade? rapior illuc, revocat autem Antiochus, nec est praeterea, quem audiamus.

3 7 Tum Piso: Etsi hoc, inquit, fortasse non poterit sic abire, cum hic adsit (me autem dicebat), tamen audebo te ab hac Academia nova ad illam veterem vocare, in qua, ut dicere Antiochum audiebas, non ii soli numerantur, qui Academici vocantur, Speusippus, Xenocrates, Polemo, Crantor ceterique, sed etiam Peripatetici veteres, quorum princeps Aristoteles, quem excepto Platone haud scio an recte dixerim principem philosophorum. Ad eos igitur converte te, quaeso. Ex eorum enim scriptis et institutis cum omnis doctrina liberalis, omnis historia, omnis sermo elegans sumi potest, tum varietas est tanta artium, ut nemo sine eo instrumento ad ullam rem illustriorem satis ornatus possit accedere. Ab his oratores, ab his imperatores ac rerum publicarum principes exstiterunt. Ut ad minora veniam, mathematici, poëtae, musici, medici denique ex hac tamquam omnium
8 artificum officina profecti sunt. Atque ego: Scis me, inquam, istud idem sentire, Piso, sed a te oportune facta mentio est. Studet enim meus audire Cicero, quaenam sit istius veteris, quam commemoras, Academiae de finibus bonorum Peripateticorumque sententia. Censemus autem facillime te id explanare posse, quod et Staseam Neapolitanum multos annos habueris apud te et complures iam menses Athenis haec ipsa te ex Antiocho videamus exquirere. Et ille ridens: Age, age, inquit, (satis enim scite me nostri sermonis principium esse voluisti) exponamus adulescenti, si quae forte possumus. Dat enim id nobis solitudo, quod si qui deus diceret, numquam putarem me in Academia tamquam philosophum disputaturum.

Sed ne, dum huic obsequor, vobis molestus sim. Mihi, inquam, qui te id ipsum rogavi? Tum, Quintus et Pomponius cum idem se velle dixissent, Piso exorsus est. Cuius oratio attende, quaeso, Brute, satisne videatur Antiochi complexa esse sententiam, quam tibi, qui fratrem eius Aristum frequenter audieris, maxime probatam existimo.

Sic est igitur locutus: Quantus ornatus in Peri- 4 9
pateticorum disciplina sit, satis est a me, ut brevissime potuit, paulo ante dictum. Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, disserendi altera, vivendi tertia. Natura sic ab iis investigata est, ut nulla pars caelo, mari, terra, ut poëtice loquar, praetermissa sit; quin etiam, cum de rerum initiis omnique mundo locuti essent, ut multa non modo probabili argumentatione, sed etiam necessaria mathematicorum ratione concluderent, maximam materiam ex rebus per se investigatis ad rerum occultarum cognitionem attulerunt. Perse- 10
cutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras, Theophrastus autem stirpium naturas omniumque fere rerum, quae e terra gignerentur, causas atque rationes; qua ex cognitione facilior facta est investigatio rerum occultissimarum. Disserendique ab isdem non dialectice solum, sed etiam oratorie praecepta sunt tradita, ab Aristoteleque principe de singulis rebus in utramque partem dicendi exercitatio est instituta, ut non contra omnia semper, sicut Arcesilas, diceret, et tamen ut in omnibus rebus, quicquid ex utraque parte dici posset, exprimeret. Cum autem 11
tertia pars bene vivendi praecepta quaereret, ea quoque est ab isdem non solum ad privatae vitae rationem, sed etiam ad rerum publicarum rectionem relata. Omnium fere civitatum non Graeciae solum, sed etiam barbariae ab Aristotele mores, instituta, disciplinas, a Theophrasto leges etiam cognovimus. Cumque uterque eorum docuisset, qualem in re publica

principem *esse* conveniret, pluribus praeterea conscripsisset, qui esset optimus rei publicae status, hoc amplius Theophrastus: quae essent in re publica rerum inclinationes et momenta temporum, quibus esset moderandum, utcumque res postularet. Vitae autem degendae ratio maxime illis quidem placuit quieta, in contemplatione et cognitione posita rerum, quae quia deorum vitae erat simillima, sapiente visa est dignissima. Atque his de rebus et splendida est eorum et illustris oratio.

5
12 De summo autem bono quia duo genera librorum sunt, unum populariter scriptum, quod ἐξωτερικόν appellabant, alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt, non semper idem dicere videntur, nec in summa tamen ipsa aut varietas est ulla apud hos quidem, quos nominavi, aut inter ipsos dissensio. Sed cum beata vita quaeratur idque sit unum, quod philosophia spectare et sequi debeat, sitne ea tota sita in potestate sapientis an possit aut labefactari aut eripi rebus adversis, in eo non numquam variari inter eos et dubitari videtur. Quod maxime efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunae datur. Quod si ita se habeat, non possit beatam vitam praestare sapientia. Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat. Quare teneamus Aristotelem et eius filium Nicomachum, cuius accurate scripti de moribus libri dicuntur illi quidem esse Aristoteli, sed non video, cur non potuerit patri similis esse filius. Theophrastum tamen adhibeamus ad pleraque, dum modo plus in virtute teneamus,
13 quam ille tenuit, firmitatis et roboris. Simus igitur contenti his. Namque horum posteri meliores illi quidem mea sententia quam reliquarum philosophi disciplinarum, sed ita degenerant, ut ipsi ex se nati esse videantur. Primum Theophrasti, Strato, physicum se voluit; in quo etsi est magnus, tamen nova

pleraque et perpauca de moribus. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ieiunior. Concinnus deinde et elegans huius, Aristo, sed ea, quae desideratur a magno philosopho, gravitas, in eo non fuit; scripta sane et multa et polita, sed nescio quo pacto auctoritatem oratio non habet. Praetereo multos, in his 14 doctum hominem et suavem, Hieronymum, quem iam cur Peripateticum appellem, nescio. Summum enim bonum exposuit vacuitatem doloris; qui autem de summo bono dissentit, de tota philosophiae ratione dissentit. Critolaus imitari voluit antiquos, et quidem est gravitate proximus, et redundat oratio, ac tamen *ne* is quidem in patriis institutis manet. Diodorus, eius auditor, adiungit ad honestatem vacuitatem doloris. Hic quoque suus est de summoque bono dissentiens dici vere Peripateticus non potest. Antiquorum autem sententiam Antiochus noster mihi videtur persequi diligentissime, quam eandem Aristoteli fuisse et Polemonis docet.

Facit igitur Lucius noster prudenter, qui audire 6 15 de summo bono potissimum velit; hoc enim constituto in philosophia constituta sunt omnia. Nam ceteris in rebus sive praetermissum sive ignoratum est quippiam, non plus incommodi est, quam quanti quaeque earum rerum est, in quibus neglectum est aliquid; summum autem bonum si ignoretur, vivendi rationem ignorari necesse est; ex quo tantus error consequitur, ut, quem in portum se recipiant, scire non possint. Cognitis autem rerum finibus, cum intellegitur, quid sit et bonorum extremum et malorum, inventa vitae via est conformatioque omnium officiorum, *inventum* igitur, quo quidque referatur; ex quo, 16 id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest. Quod quoniam in quo sit magna dissensio est, Carneadia nobis adhibenda divisio est, qua noster Antiochus libenter uti solet. Ille igitur vidit, non modo quot fuissent adhuc philosophorum

de summo bono, sed quot omnino esse possent sententiae. Negabat igitur ullam esse artem, quae ipsa a se proficisceretur; etenim semper illud extra est, quod arte comprehenditur. Nihil opus est exemplis hoc facere longius; est enim perspicuum nullam artem ipsam in se versari, sed esse aliud artem ipsam, aliud, quod propositum sit arti. Quoniam igitur, ut medicina valetudinis, navigationis gubernatio, sic vivendi ars est prudentia, necesse est eam quoque ab
17 aliqua re esse constitutam et profectam. Constitit autem fere inter omnes id, in quo prudentia versaretur et quod assequi vellet, aptum et accommodatum naturae esse oportere et tale, ut ipsum per se invitaret et alliceret appetitum animi, quem ὁρμήν Graeci vocant. Quid autem sit, quod ita moveat itaque a natura in primo ortu appetatur, non constat, deque eo est inter philosophos, cum summum bonum exquiritur, omnis dissensio. Totius enim quaestionis eius, quae habetur de finibus bonorum et malorum, cum quaeritur in his, quid sit extremum, quid ultimum, fons reperiendus est, in quo sint prima invitamenta naturae; quo invento omnis ab eo quasi capite de summo bono et malo disputatio ducitur.

7 Voluptatis alii primum appetitum putant et primam depulsionem doloris; vacuitatem doloris alii censent primum ascitam et primum declinatum do-
18 lorem; ab iis alii, quae prima secundum naturam nominant, proficiscuntur, in quibus numerant incolumitatem conservationemque omnium partium, valetudinem, sensus integros, doloris vacuitatem, viris, pulchritudinem, cetera generis eiusdem, quorum similia sunt prima in animis quasi virtutum igniculi et semina. Ex his tribus cum unum aliquid sit, quo primum natura moveatur vel ad appetendum vel ad repellendum, nec quicquam omnino praeter haec tria possit esse, necesse est omnino officium aut fugiendi aut sequendi ad eorum aliquid referri, ut illa pru-

dentia, quam artem vitae esse diximus, in earum trium rerum aliqua versetur, a qua totius vitae ducat exordium. Ex eo autem, quod statuerit esse, quo 19
primum natura moveatur, exsistet recti etiam ratio atque honesti, quae cum aliquo uno ex tribus illis congruere possit, ut aut id honestum sit, facere omnia voluptatis causa, etiamsi eam non consequare, aut non dolendi, etiamsi id assequi nequeas, aut eorum, quae secundum naturam sunt, adipiscendi, etiamsi nihil consequare. Ita fit, ut, quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. Alii rursum isdem a principiis omne officium referent aut ad voluptatem aut ad non dolendum aut ad prima illa secundum naturam obtinenda. Expositis iam igitur sex 20
de summo bono sententiis trium proximarum hi principes: voluptatis Aristippus, non dolendi Hieronymus, fruendi rebus iis, quas primas secundum naturam esse diximus, Carneades non ille quidem auctor, sed defensor disserendi causa fuit. Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer. Nam voluptatis causa facere omnia, cum, etiamsi nihil consequamur, tamen ipsum illud consilium ita faciendi per se expetendum et honestum et solum bonum sit, nemo dixit. Ne vitationem quidem doloris ipsam per se quisquam in rebus expetendis putavit, nisi etiam evitare posset. At vero facere omnia, ut adipiscamur, quae secundum naturam sunt, etiamsi ea non assequamur, id esse et honestum et solum per se expetendum et solum bonum Stoici dicunt.

Sex igitur hae sunt simplices de summa bonorum 8 21
malorumque sententiae, duae sine patrono, quattuor defensae. Iunctae autem et duplices expositiones summi boni tres omnino fuerunt, nec vero plures, si penitus rerum naturam videas, esse potuerunt. Nam aut voluptas adiungi potest ad honestatem, ut Calli-

phonti Dinomachoque placuit, aut doloris vacuitas, ut Diodoro, aut prima naturae, ut antiquis, quos eosdem Academicos et Peripateticos nominamus. Sed quoniam non possunt omnia simul dici, haec in praesentia nota esse debebunt, voluptatem semovendam esse, quando ad maiora quaedam, ut iam apparebit, nati sumus. De vacuitate doloris eadem fere dici solent, quae de voluptate. [Quoniam igitur et de voluptate cum Torquato et de honestate, in qua una omne bonum poneretur, cum Catone est disputatum, primum, quae contra voluptatem dicta sunt, eadem
22 fere cadunt contra vacuitatem doloris.] Nec vero alia sunt quaerenda contra Carneadiam illam sententiam. Quocumque enim modo summum bonum sic exponitur, ut id vacet honestate, nec officia nec virtutes in ea ratione nec amicitiae constare possunt. Coniunctio autem cum honestate vel voluptatis vel non dolendi id ipsum honestum, quod amplecti vult, id efficit turpe. Ad eas enim res referre, quae agas, quarum una, si quis malo careat, in summo eum bono dicat esse, altera versetur in levissima parte naturae, obscurantis est omnem splendorem honestatis, ne dicam inquinantis. Restant Stoici, qui cum a Peripateticis et Academicis omnia transtulissent, nominibus aliis easdem res secuti sunt. Hos contra singulos dici est melius. Sed nunc, quod agimus;
23 de illis, cum volemus. Democriti autem securitas, quae est animi tranquillitas, quam appellavit *εὐθυμίαν*, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas ea est ipsa beata vita; quaerimus autem, non quae sit, sed unde sit. Iam explosae eiectaeque sententiae Pyrrhonis, Aristonis, Erilli quod in hunc orbem, quem circumscripsimus, incidere non possunt, adhibendae omnino non fuerunt. Nam cum omnis haec quaestio de finibus et quasi de extremis bonorum et malorum ab eo proficiscatur, quod diximus naturae esse aptum et accommodatum, quodque

ipsum per se primum appetatur, hoc totum et ii tollunt, qui in rebus iis, in quibus nihil aut honestum aut turpe sit, negant esse ullam causam, cur aliud alii anteponatur, nec inter eas res quicquam omnino putant interesse, et Erillus, si ita sensit, nihil esse bonum praeter scientiam, omnem consilii capiendi causam inventionemque officii sustulit. Sic exclusis sententiis reliquorum cum praeterea nulla esse possit, haec antiquorum valeat necesse est. Igitur instituto veterum, quo etiam Stoici utuntur, hinc capiamus exordium.

Omne animal se ipsum diligit ac, simul [et] ortum 9 24
est, id agit, ut se conservet, quod hic ei primus ad omnem vitam tuendam appetitus a natura datur, se ut conservet atque ita sit affectum, ut optime secundum naturam affectum esse possit. Hanc initio institutionem confusam habet et incertam, ut tantum modo se tueatur, qualecumque sit, sed nec quid sit nec quid possit, nec quid ipsius natura sit, intellegit. Cum autem processit paulum et, quatenus quidque se attingat ad seque pertineat, perspicere coepit, tum sensim incipit progredi seseque agnoscere et intellegere, quam ob causam habeat eum, quem diximus, animi appetitum, coeptatque et ea, quae naturae sentit apta, appetere et propulsare contraria. Ergo omni animali illud, quod appetit, positum est in eo, quod naturae est accommodatum. Ita finis bonorum exsistit secundum naturam vivere sic affectum, ut optime affici possit ad naturamque accommodatissime. Quoniam autem sua cuiusque animantis natura est, 25
necesse est finem quoque omnium hunc esse, ut natura expleatur (nihil enim prohibet quaedam esse et inter se animalibus reliquis et cum bestiis homini communia, quoniam omnium est natura communis), sed extrema illa et summa, quae quaerimus, inter animalium genera distincta et dispertita sint et sua cuique propria et ad id apta, quod cuiusque natura

26 desideret. Quare cum dicimus omnibus animalibus extremum esse secundum naturam vivere, non ita accipiendum est, quasi dicamus unum esse omnium extremum, sed ut omnium artium recte dici potest commune esse, ut in aliqua scientia versentur, scientiam autem suam cuiusque artis esse, sic commune animalium omnium secundum naturam vivere, sed naturas esse diversas, ut aliud equo sit e natura, aliud bovi, aliud homini, et tamen in omnibus summa communis, et quidem non solum in animalibus, sed etiam in rebus omnibus iis, quas natura alit, auget, tuetur; in quibus videmus ea, quae gignuntur e terra, multa quodam modo efficere ipsa sibi per se, quae ad vivendum crescendumque valeant, ut suo genere perveniant ad extremum; ut iam liceat una comprehensione omnia complecti non dubitantemque dicere omnem naturam esse servatricem sui idque habere propositum quasi finem et extremum, se ut custodiat quam in optimo sui generis statu; ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Ex quo intellegi debet homini id esse in bonis ultimum, secundum naturam vivere, quod ita interpretemur: vivere ex hominis natura
27 undique perfecta et nihil requirente. Haec igitur nobis explicanda sunt, sed si enodatius, vos ignoscetis. Huius enim aetati nunc haec primum fortasse audientis servire debemus. Ita prorsus, inquam; etsi ea quidem, quae adhuc dixisti, quamvis ad aetatem recte isto modo dicerentur.

10 Exposita igitur, inquit, terminatione rerum expetendarum, cur ista se res ita habeat, ut dixi, deinceps demonstrandum est. Quam ob rem ordiamur ab eo, quod primum posui, quod idem reapse primum est, ut intellegamus omne animal se ipsum diligere. Quod quamquam dubitationem non habet (est enim infixum in ipsa natura comprehenditur*que* suis cuius-

que sensibus sic, ut, contra si quis dicere velit, non audiatur), tamen, ne quid praetermittamus, rationes quoque, cur hoc ita sit, afferendas puto. Etsi qui 28 potest intellegi aut cogitari esse aliquod animal, quod se oderit? res enim concurrent contrariae. Nam cum appetitus ille animi aliquid ad se trahere coeperit consulto, quod sibi obsit, quia sit sibi inimicus, cum id sua causa faciet, et oderit se et simul diliget, quod fieri non potest. Necesseque est, si quis ipse sibi inimicus est, eum, quae bona sunt, mala putare, bona contra, quae mala, et, quae appetenda, fugere et, quae fugienda, appetere, quae sine dubio vitae est eversio. Neque enim, si non nulli reperiuntur, qui aut laqueos aut alia exitia quaerant, aut, ut ille apud Terentium, qui 'decrevit tantisper se minus iniuriae suo nato facere', ut ait ipse, 'dum fiat miser', inimicus ipse sibi putandus est. Sed 29 alii dolore moventur, alii cupiditate, iracundia etiam multi efferuntur et, cum in mala scientes irruunt, tum se optime sibi consulere arbitrantur. Itaque dicunt nec dubitant:

Mihi síc est usus, tíbi ut opust factó, face.

Qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari dies, noctes torqueri vellent, nec vero sese ipsi accusarent ob eam causam, quod se male suis rebus consuluisse dicerent. Eorum enim est haec querela, qui sibi cari sunt seseque diligunt. Quare, quotienscumque dicetur male quis de se mereri sibique inimicus esse atque hostis, vitam denique fugere, intellegatur aliquam subesse eius modi causam, ut ex eo ipso intellegi possit sibi quemque esse carum. Nec vero id 30 satis est, neminem esse, qui ipse se oderit, sed illud quoque intellegendum est, neminem esse, qui, quo modo se habeat, nihil sua censeat interesse. Tolletur enim appetitus animi, si, ut in iis rebus, inter quas nihil interest, neutram in partem propensiores sumus,

item in nobismet ipsis, quem ad modum affecti simus, nihil nostra arbitrabimur interesse.

11 Atque etiam illud si qui dicere velit, perabsurdum sit, ita diligi a sese quemque, ut ea vis diligendi ad aliam rem quampiam referatur, non ad eum ipsum, qui sese diligat. Hoc cum in amicitiis, cum in officiis, cum in virtutibus dicitur, quoquo modo dicitur, intellegi tamen, quid dicatur, potest; in nobismet ipsis autem *ne* intellegi quidem, *ut* propter aliam quampiam rem, verbi gratia propter voluptatem, nos amemus; propter nos enim illam, non propter eam nosmet
31 ipsos diligimus. Quamquam quid est, quod magis perspicuum sit, *quam* non modo carum sibi quemque, verum etiam vehementer carum esse? quis est enim aut quotus quisque, cui, mors cum appropinquet, non

. refugiat tímido sanguen átque exalbescát metu?

Etsi hoc quidem est in vitio, dissolutionem naturae tam valde perhorrescere (quod item est reprehendendum in dolore), sed quia fere sic afficiuntur omnes, satis argumenti est ab interitu naturam abhorrere; idque quo magis quidam ita faciunt, ut iure etiam reprehendantur, hoc magis intellegendum est haec ipsa nimia in quibusdam futura non fuisse, nisi quaedam essent modica natura. Nec vero dico eorum metum mortis, qui, quia privari se vitae bonis arbitrentur, aut quia quasdam post mortem formidines extimescant, aut *quia* metuant, ne cum dolore moriantur, idcirco mortem fugiant; in parvis enim saepe, qui nihil eorum cogitant, si quando iis ludentes minamur praecipitaturos alicunde, extimescunt. Quin etiam 'ferae', inquit Pacuvius,

quíbus abest ad praécavendum intéllegendi astútia,

32 iniecto terrore mortis 'horrescunt'. Quis autem de

ipso sapiente aliter existimat, quin, etiam cum decreverit esse moriendum, tamen discessu a suis atque ipsa relinquenda luce moveatur? Maxime autem in hoc quidem genere vis est perspicua naturae, cum et mendicitatem multi perpetiantur, ut vivant, et angantur appropinquatione mortis confecti homines senectute et ea perferant, quae Philoctetam videmus in fabulis; qui cum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio, 'configebat tardus celeres, stans volantes', ut apud Attium est, pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat.
De hominum genere aut omnino de animalium loquor, 33
cum arborum et stirpium eadem paene natura sit? Sive enim, ut doctissimis viris visum est, maior aliqua causa atque divinior hanc vim ingenuit, sive hoc ita fit fortuito, videmus ea, quae terra gignit, corticibus et radicibus valida servari, quod contingit animalibus sensuum distributione et quadam compactione membrorum. Qua quidem de re quamquam assentior iis, qui haec omnia regi natura putant, quae si natura neglegat, ipsa esse non possit, tamen concedo, ut, qui de hoc dissentiunt, existiment, quod velint, ac vel hoc intellegant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt. Nam prius a se poterit quisque discedere quam appetitum earum rerum, quae sibi conducant, amittere. Iure igitur gravissimi philosophi initium summi boni a natura petiverunt et illum appetitum rerum ad naturam accommodatarum ingeneratum putaverunt omnibus, quia continentur ea commendatione naturae, qua se ipsi diligunt.

Deinceps videndum est, quoniam satis apertum 12 34
est sibi quemque natura esse carum, quae sit hominis natura. Id est enim, de quo quaerimus. Atqui perspicuum est hominem e corpore animoque constare, cum primae sint animi partes, secundae corporis. Deinde id quoque videmus, et ita figuratum corpus,

ut excellat aliis, animumque ita constitutum, ut et sensibus instructus sit et habeat praestantiam mentis, cui tota hominis natura pareat, in qua sit mirabilis quaedam vis rationis et cognitionis et scientiae virtutumque omnium. Nam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus comparandam et cognitionem habent faciliorem. Itaque ab his ordia-
35 mur. Corporis igitur nostri partes totaque figura et forma et statura quam apta ad naturam sit, apparet, neque est dubium, quin, frons, oculi, aures et reliquae partes quales propriae sint hominis, intellegatur. Sed certe opus est ea valere et vigere et naturales motus ususque habere, ut nec absit quid eorum nec aegrum debilitatumve sit; id enim natura desiderat. Est autem etiam actio quaedam corporis, quae motus et status naturae congruentes tenet; in quibus si peccetur distortione et depravatione quadam ac motu statuve deformi, ut si aut manibus ingrediatur quis aut non ante, sed retro, fugere plane se ipse et hominem exuens ex homine naturam odisse videatur. Quam ob rem etiam sessiones quaedam et flexi fractique motus, quales protervorum hominum aut mollium esse solent, contra naturam sunt, ut, etiamsi animi vitio id eveniat, tamen in corpore immutari hominis
36 natura videatur. Itaque e contrario moderati aequabilesque habitus, affectiones ususque corporis apti esse ad naturam videntur. Iam vero animus non esse solum, sed etiam cuiusdam modi debet esse, ut et omnis partis suas habeat incolumis et de virtutibus nulla desit. Atque in sensibus est sua cuiusque virtus, ut ne quid impediat, quo minus suo sensus quisque munere fungatur in iis rebus celeriter expediteque
13 percipiendis, quae subiectae sunt sensibus. Animi autem et eius animi partis, quae princeps est, quaeque mens nominatur, plures sunt virtutes, sed duo prima genera, unum earum, quae ingenerantur suapte natura appellanturque non voluntariae, alterum autem

earum, quae in voluntate positae magis proprio nomine appellari solent, quarum est excellens in animorum laude praestantia. Prioris generis est docilitas, memoria; quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Alterum autem genus est magnarum verarumque virtutum, quas appellamus voluntarias, ut prudentiam, temperantiam, fortitudinem, iustitiam et reliquas generis eiusdem.

Et summatim quidem haec erant de corpore animoque dicenda, quibus quasi informatum est, quid hominis natura postulet; ex quo perspicuum est, 37 quoniam ipsi a nobis diligamur omniaque et in animo et in corpore perfecta velimus esse, ea nobis ipsa cara esse propter se, et in iis esse ad bene vivendum momenta maxima. Nam cui proposita sit conservatio sui, necesse est huic partes quoque sui caras esse carioresque, quo perfectiores sint et magis in suo genere laudabiles. Ea enim vita expetitur, quae sit animi corporisque expleta virtutibus, in eoque summum bonum poni necesse est, quandoquidem id tale esse debet, ut rerum expetendarum sit extremum. Quo cognito dubitari non potest, quin, cum ipsi homines sibi sint per se et sua sponte cari, partes quoque et corporis et animi et earum rerum, quae sunt in utriusque motu et statu, sua caritate colantur et per se ipsae appetantur. Quibus expositis facilis est 38 coniectura ea maxime esse expetenda ex nostris, quae plurimum habent dignitatis, ut optimae cuiusque partis, quae per se expetatur, virtus sit expetenda maxime. Ita fiet, ut animi virtus corporis virtuti anteponatur animique virtutes non voluntarias vincant virtutes voluntariae, quae quidem proprie virtutes appellantur multumque excellunt, propterea quod ex ratione gignuntur, qua nihil est in homine divinius. Etenim omnium rerum, quas et creat natura et tuetur, quae aut sine animo sunt aut *non* multo secus, earum

summum bonum in corpore est, ut non inscite illud dictum videatur in sue, animum illi pecudi datum
14 pro sale, ne putisceret. Sunt autem bestiae quaedam, in quibus inest aliquid simile virtutis, ut in leonibus, ut in canibus, in equis, in quibus non corporum solum, ut in suibus, sed etiam animorum aliqua ex parte motus quosdam videmus. In homine autem summa omnis animi est et in animo rationis, ex qua virtus est, quae rationis absolutio definitur, quam etiam atque etiam explicandam putant.

39 Earum etiam rerum, quas terra gignit, educatio quaedam et perfectio est non dissimilis animantium. Itaque et 'vivere' vitem et 'mori' dicimus arboremque et 'novellam' et 'vetulam' et 'vigere' et 'senescere'. Ex quo non est alienum, ut animantibus, sic illis et apta quaedam ad naturam putare et aliena, earumque augendarum et alendarum quandam cultricem esse, quae sit scientia atque ars agricolarum, quae circumcidat, amputet, erigat, extollat, adminiculet, ut, quo natura ferat, eo possint ire, ut ipsae vites, si loqui possint, ita se tractandas tuendasque esse fateantur. Et nunc quidem, quod eam tuetur, ut de vite potissimum loquar, est id extrinsecus; in ipsa enim parum magna vis inest, ut quam optime se habere possit,
40 si nulla cultura adhibeatur. At vero si ad vitem sensus accesserit, ut appetitum quendam habeat et per se ipsa moveatur, quid facturam putas? an ea, quae per vinitorem antea consequebatur, per se ipsa curabit? Sed videsne accessuram ei curam, ut sensus quoque suos eorumque omnem appetitum et si qua sint adiuncta ei membra tueatur? Sic ad illa, quae semper habuit, iunget ea, quae postea accesserint, nec eundem finem habebit, quem cultor eius habebat. sed volet secundum eam naturam, quae postea ei adiuncta erit, vivere. Ita similis erit ei finis boni, atque antea fuerat, neque idem tamen; non enim iam stirpis bonum quaeret, sed animalis. Quid, si non

sensus modo ei datus sit, verum etiam animus hominis? non necesse est et illa pristina manere, ut tuenda sint, et haec multo esse cariora, quae accesserint, animique optimam quamque partem carissimam, in eaque expletione naturae summi boni finem consistere, cum longe multumque praestet mens atque ratio? Sic *extitit* extremum omnium appetendorum atque ductum a prima commendatione naturae multis gradibus adscendit, ut ad summum perveniret, quod cumulatur ex integritate corporis et ex mentis ratione perfecta.

Cum igitur ea sit, quam exposui, forma naturae, 15 41 si, ut initio dixi, simul atque ortus esset, se quisque cognosceret iudicareque posset, quae vis et totius esset naturae et partium singularum, continuo videret, quid esset hoc, quod quaerimus, omnium rerum, quas expetimus, summum et ultimum, nec ulla in re peccare posset. Nunc vero a primo quidem mirabiliter occulta natura est nec perspici nec cognosci potest. Progredientibus autem aetatibus sensim tardeve potius quasi nosmet ipsos cognoscimus. Itaque prima illa commendatio, quae a natura nostri facta est nobis, incerta et obscura est, primusque appetitus ille animi tantum agit, ut salvi atque integri esse possimus. Cum autem dispicere coepimus et sentire, quid simus et quid ab animantibus ceteris differamus, tum ea sequi incipimus, ad quae nati sumus. Quam 42 similitudinem videmus in bestiis, quae primo, in quo loco natae sunt, ex eo se non commovent, deinde suo quaeque appetitu movetur; serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti boves videmus, nepas aculeis, suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Parvi enim primo ortu sic iacent, tamquam omnino sine animo sint; cum autem paulum firmitatis accessit, et animo utuntur et sensibus conituntur que, sese ut erigant, et manibus utuntur

et eos agnoscunt, a quibus educantur; deinde aequalibus delectantur libenterque se cum iis congregant dantque se ad ludendum fabellarumque auditione ducuntur deque eo, quod ipsis superat, aliis gratificari volunt animadvertuntque ea, quae domi fiunt, curiosius incipiuntque commentari aliquid et discere et eorum, quos vident, volunt non ignorare nomina, quibusque rebus cum aequalibus decertant, si vicerunt, efferunt se laetitia, victi debilitantur animosque demittunt; quorum sine causa fieri nihil putandum est. 43 Est enim natura sic generata vis hominis, ut ad omnem virtutem percipiendam facta videatur, ob eamque causam parvi virtutum simulacris, quarum in se habent semina, sine doctrina moventur; sunt enim prima elementa naturae, quibus auctis virtutis quasi germen efficitur. Nam cum ita nati factique simus, ut et agendi aliquid et diligendi aliquos et liberalitatis et referendae gratiae principia in nobis contineremus atque ad scientiam, prudentiam, fortitudinem aptos animos haberemus a contrariisque rebus alienos, non sine causa eas, quas dixi, in pueris virtutum quasi scintillas videmus, e quibus accendi philosophi ratio debet, ut eam quasi deum ducem subsequens ad naturae perveniat extremum. Nam, ut saepe iam dixi, in infirma aetate imbecillaque mente vis naturae quasi per caliginem cernitur; cum autem progrediens confirmatur animus, agnoscit ille quidem naturae vim, sed ita, ut progredi possit longius, per se sit tantum inchoata.

16 44 Intrandum igitur est in rerum naturam et penitus, quid ea postulet, pervidendum; aliter enim nosmet ipsos nosse non possumus. Quod praeceptum quia maius erat, quam ut ab homine videretur, idcirco assignatum est deo. Iubet igitur nos Pythius Apollo noscere nosmet ipsos. Cognitio autem haec est una nostri, ut vim corporis animique norimus sequamurque eam vitam, quae rebus iis perfruatur. Quoniam

autem is animi appetitus a principio fuit, ut ea, quae
dixi, quam perfectissima natura haberemus, confiten-
dum est, cum id adepti simus, quod appetitum sit,
in eo quasi in ultimo consistere naturam, atque id
esse summum bonum; quod certe universum sua sponte
ipsum expeti et propter se necesse est, quoniam ante
demonstratum est etiam singulas eius partes esse per
se expetendas. In enumerandis autem corporis com- 45
modis si quis praetermissam a nobis voluptatem pu-
tabit, in aliud tempus ea quaestio differatur. Utrum
enim sit voluptas in iis rebus, quas primas secundum
naturam esse diximus, necne sit, ad id, quod agimus,
nihil interest. Si enim, ut mihi quidem videtur, non
explet bona naturae voluptas, iure praetermissa est;
sin autem est in ea, quod quidam volunt, nihil im-
pedit hanc nostram comprehensionem summi boni.
Quae enim constituta sunt prima naturae, ad ea si
voluptas accesserit, unum aliquod accesserit commo-
dum corporis neque eam constitutionem summi boni,
quae est proposita, mutaverit.

Et adhuc quidem ita nobis progressa ratio est, ut 17 46
ea duceretur omnis a prima commendatione naturae.
Nunc autem aliud iam argumentandi sequamur genus,
ut non solum quia nos diligamus, sed quia cuiusque
partis naturae et in corpore et in animo sua quaeque
vis sit, idcirco in his rebus summe nostra sponte
moveamur. Atque ut a corpore ordiar, videsne, ut,
si quae in membris prava aut debilitata aut imminuta
sint, occultent homines? ut etiam contendant et ela-
borent, si efficere possint, ut aut non appareat cor-
poris vitium aut quam minimum appareat? multosque
etiam dolores curationis causa perferant, ut, si ipse
usus membrorum non modo non maior, verum etiam
minor futurus sit, eorum tamen species ad naturam
revertatur? Etenim, cum omnes natura totos se ex-
petendos putent, nec id ob aliam rem, sed propter
ipsos, necesse est eius etiam partis propter se expeti,

47 quod universum propter se expetatur. Quid? in motu et in statu corporis nihil inest, quod animadvertendum esse ipsa natura iudicet? quem ad modum quis ambulet, sedeat, qui ductus oris, qui vultus in quoque sit? nihilne est in his rebus, quod dignum libero aut indignum esse ducamus? Nonne odio multos dignos putamus, qui quodam motu aut statu videntur naturae legem et modum contempsisse? Et quoniam haec deducuntur de corpore, quid est cur non recte pulchritudo etiam ipsa propter se expetenda ducatur? Nam si pravitatem imminutionemque corporis propter se fugiendam putamus, cur non etiam, ac fortasse magis, propter se formae dignitatem sequamur? et si turpitudinem fugimus in statu et motu corporis, quid est cur pulchritudinem non sequamur? Atque etiam valetudinem, vires, vacuitatem doloris non propter utilitatem solum, sed etiam ipsas propter se expetemus. Quoniam enim natura suis omnibus expleri partibus vult, hunc statum corporis per se ipsum expetit, qui est maxime e natura, quae tota perturbatur, si aut aegrum corpus est aut dolet aut caret viribus.

18 48 Videamus animi partes, quarum est conspectus illustrior; quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae. Tantus est igitur innatus in nobis cognitionis amor et scientiae, ut nemo dubitare possit, quin ad eas res hominum natura nullo emolumento invitata rapiatur. Videmusne, ut pueri ne verberibus quidem a contemplandis rebus perquirendisque deterreantur? ut pulsi recurrant? ut aliquid scire se gaudeant? ut id aliis narrare gestiant? ut pompa, ludis atque eius modi spectaculis teneantur ob eamque rem vel famem et sitim perferant? Quid vero? qui ingenuis studiis atque artibus delectantur, nonne videmus eos nec valetudinis nec rei familiaris habere rationem omniaque perpeti ipsa cognitione et scientia captos et cum maximis curis et laboribus compensare

eam, quam ex discendo capiant, voluptatem? Mihi 49 quidem Homerus huius modi quiddam vidisse videtur in iis, quae de Sirenum cantibus finxerit. Neque enim vocum suavitate videntur aut novitate quadam et varietate cantandi revocare eos solitae, qui praetervehebantur, sed quia multa se scire profitebantur, ut homines ad earum saxa discendi cupiditate adhaerescerent. Ita enim invitant Ulixem (nam verti, ut quaedam Homeri, sic istum ipsum locum):

O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulixes,
Auribus ut nostros possis agnoscere cantus!
Nam nemo haec umquam est transvectus caerula cursu,
Quin prius adstiterit vocum dulcedine captus,
Post variis avido satiatus pectore musis
Doctior ad patrias lapsus pervenerit oras.
Nos grave certamen belli clademque tenemus,
Graecia quam Troiae divino numine vexit,
Omniaque e latis rerum vestigia terris.

Vidit Homerus probari fabulam non posse, si cantiunculis tantus vir irretitus teneretur; scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiae cupido patria *esse* cariorem. Atque omnia quidem scire, cuiuscumque modi sint, cupere curiosorum, duci vero maiorum rerum contemplatione ad cupiditatem scientiae summorum virorum est putandum.

Quem enim ardorem studii censetis fuisse in Archi- 19 50 mede, qui dum in pulvere quaedam describit attentius, ne patriam quidem captam esse senserit? quantum Aristoxeni ingenium consumptum videmus in musicis? quo studio Aristophanem putamus aetatem in litteris duxisse? Quid de Pythagora? quid de Platone aut de Democrito loquar? a quibus propter discendi cupiditatem videmus ultimas terras esse peragratas. Quae

qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione
dignum amaverunt. Atque hoc loco, qui propter
animi voluptates coli dicunt ea studia, quae dixi, non
intellegunt idcirco esse ea propter se expetenda, quod
nulla utilitate obiecta delectentur animi atque ipsa
51 scientia, etiamsi incommodatura sit, gaudeant. Sed
quid attinet de rebus tam apertis plura requirere?
Ipsi enim quaeramus a nobis, stellarum motus con-
templationesque rerum caelestium eorumque omnium,
quae naturae obscuritate occultantur, cognitiones quem
ad modum nos moveant, et quid historia delectet,
quam solemus persequi usque ad extremum, praeter-
missa repetimus, inchoata persequimur. Nec vero
sum nescius esse utilitatem in historia, non modo
voluptatem. Quid, cum fictas fabulas, e quibus utili-
52 tas nulla elici potest, cum voluptate legimus? quid,
cum volumus nomina eorum, qui quid gesserint, nota
nobis esse, parentes, patriam, multa praeterea minime
necessaria? quid, quod homines infima fortuna, nulla
spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur
historia? maximeque eos videre possumus res gestas
audire et legere velle, qui a spe gerendi absunt con-
fecti senectute. Quocirca intellegi necesse est in ipsis
rebus, quae discuntur et cognoscuntur, invitamenta
inesse, quibus ad discendum cognoscendumque move-
53 amur. Ac veteres quidem philosophi in beatorum
insulis fingunt qualis futura sit vita sapientium, quos
cura omni liberatos, nullum necessarium vitae cultum
aut paratum requirentes, nihil aliud acturos putant,
nisi ut omne tempus inquirendo ac discendo in na-
turae cognitione consumant. Nos autem non solum
beatae vitae istam esse oblectationem videmus, sed
etiam levamentum miseriarum. Itaque multi, cum in
potestate essent hostium aut tyrannorum, multi in
custodia, multi in exsilio dolorem suum doctrinae
54 studiis levarunt. Princeps huius civitatis Phalereus
Demetrius cum patria pulsus esset iniuria, ad Ptolo-

maeum se regem Alexandream contulit. Qui cum in hac ipsa philosophia, ad quam te hortamur, excelleret Theophrastique esset auditor, multa praeclara in illo calamitoso otio scripsit non ad usum aliquem suum, quo erat orbatus, sed animi cultus ille erat ei quasi quidam humanitatis cibus. Equidem e Cn. Aufidio, praetorio, erudito homine, oculis capto, saepe audiebam, cum se lucis magis quam utilitatis desiderio moveri diceret. Somnum denique nobis, nisi requietem corporibus et medicinam quandam laboris afferret, contra naturam putaremus datum; aufert enim sensus actionemque tollit omnem. Itaque si aut requietem natura non quaereret aut eam posset alia quadam ratione consequi, facile pateremur, qui etiam nunc agendi aliquid discendique causa prope contra naturam vigilias suspicere soleamus.

Sunt autem etiam clariora vel plane perspicua 20 55
minimeque dubitanda indicia naturae, maxime scilicet in homine, sed in omni animali, ut appetat animus agere semper aliquid neque ulla condicione quietem sempiternam possit pati. Facile est hoc cernere in primis puerorum aetatulis. Quamquam enim vereor, ne nimius in hoc genere videar, tamen omnes veteres philosophi, maxime nostri, ad incunabula accedunt, quod in pueritia facillime se arbitrentur naturae voluntatem posse cognoscere. Videmus igitur, ut conquiescere ne infantes quidem possint; cum vero paulum processerunt, lusionibus vel laboriosis delectantur, ut ne verberibus quidem deterreri possint; eaque cupiditas agendi aliquid adulescit una cum aetatibus. Itaque, ne si iucundissimis quidem nos somniis usuros putemus, Endymionis somnum nobis velimus dari, idque si accidat, mortis instar putemus. Quin etiam 56
inertissimos homines nescio qua singulari nequitia praeditos videmus tamen et corpore et animo moveri semper et, cum re nulla impediantur necessaria, aut alveolum poscere aut quaerere quempiam ludum aut

sermonem aliquem requirere, cumque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos et sessiunculas consectari. Quin ne bestiae quidem, quas delectationis causa concludimus, cum copiosius alantur, quam si essent liberae, facile patiuntur sese contineri motusque solutos et vagos a natura sibi
57 tributos requirunt. Itaque ut quisque optime natus institutusque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis orbatus possit paratissimis vesci voluptatibus. Nam aut privatim aliquid gerere malunt aut, qui altiore animo sunt, capessunt rem publicam honoribus imperiisque adipiscendis aut totos se ad studia doctrinae conferunt; qua in vita tantum abest ut voluptates consectentur, etiam curas, sollicitudines, vigilias perferunt optimaque parte hominis, quae in nobis divina ducenda est, ingenii et mentis acie fruuntur nec voluptatem requirentes nec fugientes laborem; nec vero intermittunt aut admirationem earum rerum, quae sunt ab antiquis repertae, aut investigationem novarum; quo studio cum satiari non possint, omnium ceterarum rerum obliti nihil abiectum, nihil humile cogitant; tantaque est vis talibus in studiis, ut eos etiam, qui sibi alios proposuerunt fines bonorum, quos utilitate aut voluptate derigunt, tamen in rebus quaerendis explicandisque naturis aetates conterere videamus.

21 58 Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Actionum autem genera plura, ut obscurentur etiam maioribus minora, maximae autem sunt primum, ut mihi quidem videtur et iis, quorum nunc in ratione versamur, consideratio cognitioque rerum caelestium et earum, quas a natura occultatas et latentes indagare ratio potest, deinde rerum publicarum administratio aut administrandi scientia, tum prudens, temperata, fortis, iusta ratio reliquaeque virtutes et actiones virtutibus congruentes, quae uno verbo complexi omnia honesta dicimus; ad quorum

et cognitionem et usum iam corroborati natura ipsa praeeunte deducimur. Omnium enim rerum principia parva sunt, sed suis progressionibus usa augentur, nec sine causa; in primo enim ortu inest teneritas ac mollitia quaedam, ut nec res videre optimas nec agere possint. Virtutis enim beataeque vitae, quae duo maxime expetenda sunt, serius lumen apparet, multo etiam serius, ut plane qualia sint intellegantur. Praeclare enim Plato: 'Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit!' Quare, quoniam de primis naturae commodis satis dictum est, nunc de maioribus consequentibusque videamus. Natura igitur 59
corpus quidem hominis sic et genuit et formavit, ut alia in primo ortu perficeret, alia progrediente aetate fingeret neque sane multum adiumentis externis et adventiciis uteretur; animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; sensibus enim ornavit ad res percipiendas idoneis, ut nihil aut non multum adiumento ullo ad suam confirmationem indigeret; quod autem in homine praestantissimum atque optimum est, id deseruit. Etsi dedit talem mentem, quae omnem virtutem accipere posset, ingenuitque sine doctrina notitias parvas rerum maximarum et quasi instituit docere et induxit in ea, quae inerant, tamquam elementa virtutis. Sed virtutem ipsam inchoavit, nihil amplius. Itaque nostrum est (quod nostrum dico, 60
artis est) ad ea principia, quae accepimus, consequentia exquirere, quoad sit id, quod volumus, effectum; quod quidem pluris est haud paulo magisque ipsum propter se expetendum quam aut sensus aut corporis ea, quae diximus, quibus tantum praestat mentis excellens perfectio, ut vix cogitari possit, quid intersit. Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem et ad eas actiones, quae virtuti consentaneae sunt, refertur, eaque omnia, quae aut ita in animis sunt aut ita geruntur, uno nomine ho-

nesta dicuntur. Quorum omnium quae sint notitiae, quaeque significentur rerum vocabulis, quaeque cuiusque vis et natura sit, mox videbimus.

22
61 Hoc autem loco tantum explicemus, haec honesta, quae dico, praeterquam quod nosmet ipsos diligamus, praeterea suapte natura per se esse expetenda. Indicant pueri, in quibus ut in speculis natura cernitur. Quanta studia decertantium sunt! quanta ipsa certamina! ut illi efferuntur laetitia, cum vicerunt! ut pudet victos! ut se accusari nolunt! quam cupiunt laudari! quos illi labores [non] perferunt, ut aequalium principes sint! quae memoria est in iis bene merentium, quae referendae gratiae cupiditas! Atque ea in optima quaque indole maxime apparent, in qua haec honesta, quae intellegimus, a natura tamquam adum-
62 brantur. Sed haec in pueris; expressa vero in iis aetatibus, quae iam confirmatae sunt. Quis est tam dissimilis homini, qui non moveatur et offensione turpitudinis et comprobatione honestatis? quis est, qui non oderit libidinosam, protervam adulescentiam? quis contra in illa aetate pudorem, constantiam, etiamsi sua nihil intersit, non tamen diligat? quis Pullum Numitorium Fregellanum, proditorem, quamquam rei publicae nostrae profuit, non odit? quis *huius* urbis conservatorem Codrum, quis Erechthei filias non maxime laudat? cui Tubuli nomen odio non est? quis Aristidem non mortuum diligit? An obliviscimur, quantopere in audiendo in legendoque moveamur, cum pie, cum amice, cum magno animo aliquid factum
63 cognoscimus? Quid loquor de nobis, qui ad laudem et ad decus nati, suscepti, instituti sumus? Qui clamores vulgi atque imperitorum excitantur in theatris, cum illa dicuntur:

'Ego sum Orestes,

contraque ab altero:

'Immo enimvero ego sum, ínquam, Orestes!

Cum autem etiam exitus ab utroque datur conturbato
errantique regi: 'Ambo ergo una necarier pre-
camur', quotiens hoc agitur, ecquandone nisi ad-
mirationibus maximis? Nemo est igitur, quin hanc
affectionem animi probet atque laudet, qua non modo
utilitas nulla quaeritur, sed contra utilitatem etiam
conservatur fides. Talibus exemplis non fictae solum 64
fabulae, verum etiam historiae refertae sunt, et quidem
maxime nostrae. Nos enim ad sacra Idaea accipienda
optimum virum delegimus, nos tutores regibus misi-
mus, nostri imperatores pro salute patriae sua capita
voverunt, nostri consules regem inimicissimum moeni-
bus iam appropinquantem monuerunt, a veneno ut
caveret, nostra in re publica et, quae per vim ob-
latum stuprum voluntaria morte lueret, inventa est
et, qui filiam interficeret, ne stupraretur; quae quidem
omnia et innumerabilia praeterea quis est quin in-
tellegat et eos, qui fecerint, dignitatis splendore ductos
immemores fuisse utilitatum suarum, nosque, cum ea
laudemus, nulla alia re nisi honestate duci?

Quibus rebus breviter expositis (nec enim sum 23
copiam, quam potui, quia dubitatio in re nulla erat,
persecutus) sed his rebus concluditur profecto et vir-
tutes omnes et honestum illud, quod ex iis oritur et
in illis haeret, per se esse expetendum. In omni 65
autem honesto, de quo loquimur, nihil est tam illustre
nec quod latius pateat quam coniunctio inter ho-
mines hominum et quasi quaedam societas et com-
municatio utilitatum et ipsa caritas generis humani,
quae nata a primo satu, quod a procreatoribus nati
diliguntur et tota domus coniugio et stirpe coniungi-
tur, serpit sensim foras, cognationibus primum, tum
affinitatibus, deinde amicitiis, post vicinitatibus, tum
civibus et iis, qui publice socii atque amici sunt,
deinde totius complexu gentis humanae; quae animi
affectio suum cuique tribuens atque hanc, quam dico,
societatem coniunctionis humanae munifice et aeque

tuens iustitia dicitur, cui sunt adiunctae pietas, bonitas, liberalitas, benignitas, comitas, quaeque sunt generis eiusdem. Atque haec ita iustitiae propria

66 sunt, ut sint virtutum reliquarum communia. Nam cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam ingenitum quasi civile atque populare, quod Graeci πολιτικόν vocant, quicquid aget quaeque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate ac societate humana non abhorrebit, vicissimque iustitia, ut ipsa fundet se usu in ceteras virtutes, sic illas expetet. Servari enim iustitia nisi a forti viro, nisi a sapiente non potest. Qualis est igitur omnis haec, quam dico, conspiratio consensusque virtutum, tale est illud ipsum honestum, quandoquidem honestum aut ipsa virtus est aut res gesta virtute; quibus rebus vita consentiens virtutibusque respondens recta et honesta et constans et naturae congruens existimari

67 potest. Atque haec coniunctio confusioque virtutum tamen a philosophis ratione quadam distinguitur. Nam cum ita copulatae conexaeque sint, ut omnes omnium participes sint nec alia ab alia possit separari, tamen proprium suum cuiusque munus est, ut fortitudo in laboribus periculisque cernatur, temperantia in praetermittendis voluptatibus, prudentia in dilectu bonorum et malorum, iustitia in suo cuique tribuendo. Quando igitur inest in omni virtute cura quaedam quasi foras spectans aliosque appetens atque complectens, exsistit illud, ut amici, ut fratres, ut propinqui, ut affines, ut cives, ut omnes denique (quoniam unam societatem hominum esse volumus) propter se expetendi sint. Atqui eorum nihil est eius

68 generis, ut sit in fine atque extremo bonorum. Ita fit, ut duo genera propter se expetendorum reperiantur, unum, quod est in iis, in quibus completur illud extremum, quae sunt aut animi aut corporis; haec autem, quae sunt extrinsecus, id est quae nec in animo insunt neque in corpore, ut amici, ut parentes,

ut liberi, ut propinqui, ut ipsa patria, sunt illa qui-
dem sua sponte cara, sed eodem in genere, quo illa,
non sunt. Nec vero umquam summum bonum as-
sequi quisquam posset, si omnia illa, quae sunt extra,
quamquam expetenda, summo bono continerentur.

Quo modo igitur, inquies, verum esse poterit 24 69
omnia referri ad summum bonum, si amicitiae, si
propinquitates, si reliqua externa summo bono non
continentur? Hac videlicet ratione, quod ea, quae
externa sunt, iis tuemur officiis, quae oriuntur a suo
cuiusque genere virtutis. Nam et amici cultus et
parentis ei, qui officio fungitur, in eo ipso prodest,
quod ita fungi officio in recte factis est, quae sunt
orta *a* virtutibus. Quae quidem sapientes [utentes]
sequuntur duce natura [tanquam]; non perfecti autem
homines et tamen ingeniis excellentibus praediti exci-
tantur saepe gloria, quae habet speciem honestatis et
similitudinem. Quodsi ipsam honestatem undique per-
fectam atque absolutam, rem unam praeclarissimam
omnium maximeque laudandam, penitus viderent,
quonam gaudio complerentur, cum tantopere eius
adumbrata opinione laetentur? Quem enim deditum 70
voluptatibus, quem cupiditatum incendiis inflammatum
in iis potiendis, quae acerrime concupivisset, tanta
laetitia perfundi arbitramur, quanta aut superiorem
Africanum Hannibale victo aut posteriorem Kartha-
gine eversa? Quem Tiberina descensio festo illo die
tanto gaudio affecit, quanto L. Paulum, cum regem
Persem captum adduceret, eodem flumine invectio?
Age nunc, Luci noster, exstrue animo altitudinem 71
excellentiamque virtutum; iam non dubitabis, quin
earum compotes homines magno animo erectoque
viventes semper sint beati; qui omnis motus fortunae
mutationesque rerum et temporum levis et imbecillos
fore intellegant, si in virtutis certamen venerint. Illa
enim, quae sunt a nobis bona corporis numerata,
complent ea quidem beatissimam vitam, sed ita, ut

sine illis possit beata vita exsistere. Ita enim parvae
et exiguae sunt istae accessiones bonorum, ut, quem
ad modum stellae in radiis solis, sic istae in vir-
72 tutum splendore ne cernantur quidem. Atque hoc
ut vere dicitur, parva esse ad beate vivendum mo-
menta ista corporis commodorum, sic nimis violentum
est nulla esse dicere; qui enim sic disputant, obliti
mihi videntur, quae ipsi fecerint principia naturae.
Tribuendum est igitur his aliquid, dum modo, quan-
tum tribuendum sit, intellegas. Est enim philosophi
non tam gloriosa quam vera quaerentis nec pro nihilo
putare ea, quae secundum naturam illi ipsi gloriosi
esse fateantur, et videre tantam vim virtutis tantam-
que, ut ita dicam, auctoritatem honestatis, ut reliqua
non illa quidem nulla, sed ita parva sint, ut nulla
esse videantur. Haec est nec omnia spernentis praeter
virtutem et virtutem ipsam suis laudibus amplificantis
oratio, denique haec est undique completa et perfecta
explicatio summi boni. Hinc ceteri particulas arripere
conati suam quisque videri voluit afferre sententiam.

25
73 Saepe ab Aristotele, a Theophrasto mirabiliter
est laudata per se ipsa rerum scientia; hoc uno captus
Erillus scientiam summum bonum esse defendit nec
rem ullam aliam per se expetendam. Multa dicta
sunt ab antiquis de contemnendis ac despiciendis
rebus humanis; hoc unum Aristo tenuit: praeter vitia
atque virtutes negavit rem esse ullam aut fugiendam
aut expetendam. Positum est a nostris in iis esse
rebus, quae secundum naturam essent, non dolere;
hoc Hieronymus summum bonum esse dixit. At vero
Callipho et post eum Diodorus, cum alter voluptatem
adamasset, alter vacuitatem doloris, neuter honestate
carere potuit, quae est a nostris laudata maxime.
74 Quin etiam ipsi voluptarii deverticula quaerunt et
virtutes habent in ore totos dies voluptatemque dum-
taxat primo expeti dicunt, deinde consuetudine quasi
alteram quandam naturam effici, qua impulsi multa

faciant nullam quaerentes voluptatem. Stoici restant. Ei quidem non unam aliquam aut alteram *rem* a nobis, sed totam ad se nostram philosophiam transtulerunt; atque ut reliqui fures earum rerum, quas ceperunt, signa commutant, sic illi, ut sententiis nostris pro suis uterentur, nomina tamquam rerum notas mutaverunt. Ita relinquitur sola haec disciplina digna studiosis ingenuarum artium, digna eruditis, digna claris viris, digna principibus, digna regibus.

Quae cum dixisset paulumque institisset, Quid est? 75
inquit, satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? Et ego: Tu vero, inquam, Piso, ut saepe alias, sic hodie ita nosse ista visus es, ut, si tui nobis potestas saepius fieret, non multum Graecis supplicandum putarem. Quod quidem eo probavi magis, quia memini Staseam Neapolitanum, doctorem illum tuum, nobilem sane Peripateticum, aliquanto ista secus dicere solitum, assentientem iis, qui multum in fortuna secunda aut adversa, multum in bonis aut malis corporis ponerent. Est, ut dicis, inquit; sed haec ab Antiocho, familiari nostro, dicuntur multo melius et fortius, quam a Stasea dicebantur. Quamquam ego non quaero, quid tibi a me probatum sit, sed huic Ciceroni nostro, quem discipulum cupio a te abducere.

Tum Lucius: Mihi vero ista valde probata sunt, 26 76
quod item fratri puto. Tum mihi Piso: Quid ergo? inquit, dasne adulescenti veniam? an eum discere ea mavis, quae cum plane perdidicerit, nihil sciat? Ego vero isti, inquam, permitto; sed nonne meministi licere mihi ista probare, quae sunt a te dicta? Quis enim potest ea, quae probabilia videantur ei, non probare? An vero, inquit, quisquam potest probare, quod perceptum, quod comprehensum, quod cognitum non habet? Non est ista, inquam, Piso, magna dissensio. Nihil est enim aliud, quam ob rem mihi percipi nihil posse videatur, nisi quod percipiendi vis

ita definitur a Stoicis, ut negent quicquam posse percipi nisi tale verum, quale falsum esse non possit. Itaque haec cum illis est dissensio, cum Peripateticis nulla sane. Sed haec omittamus; habent enim et
77 bene longam et satis litigiosam disputationem. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientis omnis esse semper beatos; nescio quo modo praetervolavit oratio. Quod nisi ita efficitur, quae Theophrastus de fortuna, de dolore, de cruciatu corporis dixit, cum quibus coniungi vitam beatam nullo modo posse putavit, vereor, ne vera sint. Nam illud vehementer repugnat, eundem beatum esse et multis malis oppressum. Haec quo modo conveniant, non sane intellego. Utrum igitur tibi, inquit, non placet, virtutisne esse tantam vim, ut ad beate vivendum se ipsa contenta sit? an, si id probas, fieri ita posse negas, ut ii, qui virtutis compotes sint, etiam quibusdam malis affecti beati sint? — Ego vero volo in virtute vim esse quam maximam; sed quanta sit, alias; nunc tantum, possitne esse tanta, si quicquam
78 extra virtutem habeatur in bonis. Atqui, inquit, si Stoicis concedis, ut virtus sola, si adsit, vitam efficiat beatam, concedis etiam Peripateticis. Quae enim mala illi non audent appellare, aspera autem et incommoda et reicienda et aliena naturae esse concedunt, ea nos mala dicimus, sed exigua et paene minima. Quare si potest esse beatus is, qui est in asperis reiciendisque rebus, potest is quoque esse, qui est in parvis malis. Et ego: Piso, inquam, si est quisquam, qui acute in causis videre soleat, quae res agatur, is es profecto tu. Quare attende, quaeso. Nam adhuc, meo fortasse vitio, quid ego quaeram, non perspicis. Istic sum, inquit, exspectoque, quid ad id, quod quaerebam, respondeas.

27 79 Respondebo me non quaerere, inquam, hoc tempore, quid virtus efficere possit, sed quid constanter dicatur, quid ipsum a se dissentiat. Quo, inquit,

modo? Quia, cum a Zenone, inquam, hoc magnifice tamquam ex oraculo editur: 'Virtus ad beate vivendum se ipsa contenta est', Quare? inquit; respondet: 'Quia, nisi quod honestum est, nullum est aliud bonum.' Non quaero iam, verumne sit; illud dico, ea, quae dicat, praeclare inter se cohaerere. Dixerit 80 hoc idem Epicurus, semper beatum esse sapientem (quod quidem solet ebullire non numquam; quem quidem, cum summis doloribus conficiatur, ait dicturum: 'Quam suave est! quam nihil curo!'); non pugnem cum homine, cur tantum aberret in natura boni; illud urgueam, non intellegere eum, quid sibi dicendum sit, cum dolorem summum malum esse dixerit. Eadem nunc mea adversum te oratio est. Dicis eadem omnia et bona et mala, quae dicunt ii, qui numquam philosophum pictum, ut dicitur, viderunt: valetudinem, vires, staturam, formam, integritatem unguiculorum omnium *bona*, deformitatem, morbum, debilitatem mala. Iam illa externa parce tu quidem; sed haec 81 cum corporis bona sint, eorum conficientia certe in bonis numerabis, amicos, liberos, propinquos, divitias, honores, opes. Contra hoc attende me nihil dicere; *illud dicere*, si ista mala sunt, in quae potest incidere sapiens, sapientem esse non satis esse ad beate vivendum. Immo vero, inquit, ad beatissime vivendum parum est, ad beate satis. Animadverti, inquam, te isto modo paulo ante ponere, et scio ab Antiocho nostro dici sic solere; sed quid minus probandum quam esse aliquem beatum nec satis beatum? Quod autem satis est, eo quicquid accessit, nimium est; et nemo nimium beatus est; *igitur* nemo beato beatior. Ergo, inquit, tibi Q. Metellus, qui tris filios consules 82 vidit, e quibus unum etiam et censorem et triumphantem, quartum autem praetorem, eosque salvos reliquit et tris filias nuptas, cum ipse consul, censor, augur fuisset et triumphasset, ut sapiens fuerit, nonne beatior quam, ut item sapiens fuerit, qui in

potestate hostium vigiliis et inedia necatus est, Regulus?

28 83 Quid me istud, inquam, rogas? Stoicos roga. Quid igitur, inquit, eos responsuros putas? — Nihilo beatiorem esse Metellum quam Regulum. Inde igitur, inquit, ordiendum est. Tamen a proposito, inquam, aberramus. Non enim quaero, quid verum, sed quid cuique dicendum sit. Utinam quidem dicerent alium alio beatiorem! iam ruinas videres. In virtute enim sola et in ipso honesto cum sit bonum positum, cumque nec virtus, ut placet illis, nec honestum crescat, idque bonum solum sit, quo qui potiatur, necesse est beatus sit, cum augeri id non possit, in quo uno positum est beatum esse, qui potest esse quisquam alius alio beatior? Videsne, ut haec concinant? Et hercule (fatendum est enim, quod sentio) mirabilis est apud illos contextus rerum. Respondent extrema primis, media utrisque, omnia omnibus; quid sequatur, quid repugnet, vident. Ut in geometria, prima si dederis, danda sunt omnia. Concede nihil esse bonum, nisi quod honestum sit, concedendum est in virtute positam *esse* vitam beatam. Vide rursus retro. Dato
84 hoc, dandum est illud. Quod vestri non item. 'Tria genera bonorum'; proclivi currit oratio. Venit ad extremum; haeret in salebra; cupit enim dicere nihil posse ad beatam vitam deesse sapienti. Honesta oratio, Socratica, Platonis etiam. Audeo dicere, inquit. — Non potes, nisi retexueris illa. Paupertas si malum est, mendicus esse beatus nemo potest, quamvis sit sapiens. At Zeno eum non beatum modo, sed etiam divitem dicere ausus est. Dolere malum est; in crucem qui agitur, beatus esse non potest. Bonum liberi, misera orbitas; bonum patria, miserum exsilium; bonum valetudo, miser morbus; bonum integritas corporis, misera debilitas; bonum incolumis acies, misera caecitas. Quae si potest singula consolando levare, universa quo modo sustinebit? Sit enim

idem caecus, debilis, morbo gravissimo affectus, exsul, orbus, egens, torqueatur eculeo; quem hunc appellas, Zeno? Beatum, inquit. — Etiam beatissimum? Quippe, inquiet, cum tam docuerim gradus istam rem non habere quam virtutem, in qua sit ipsum etiam beatum. Tibi hoc incredibile, quod beatissimum. 85 Quid? tuum credibile? Si enim ad populum me vocas, eum, qui ita sit affectus, beatum esse numquam probabis; si ad prudentes, alterum fortasse dubitabunt, sitne tantum in virtute, ut ea praediti vel in Phalaridis tauro beati sint, alterum non dubitabunt, quin et Stoici convenientia sibi dicant et vos repugnantia. Theophrasti igitur, inquit, tibi liber ille placet de beata vita? Tamen aberramus a proposito, et, ne longius, prorsus, inquam, Piso, si ista mala sunt, placet. Nonne igitur, inquit, tibi videntur mala? 86 Id quaeris, inquam, in quo, utrum respondero, verses te huc atque illuc necesse est. Quo tandem modo? inquit. — Quia, si mala sunt, is, qui erit in iis, beatus non erit; si mala non sunt, iacet omnis ratio Peripateticorum. Et ille ridens: Video, inquit, quid agas; ne discipulum abducam, times. Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur; erit enim mecum, si tecum erit.

Audi igitur, inquit, Luci; tecum enim mihi instituenda 29 oratio est. Omnis auctoritas philosophiae, ut ait Theophrastus, consistit in beata vita comparanda; beate enim vivendi cupiditate incensi omnes sumus. Hoc mihi cum tuo fratre convenit. Quare 87 hoc videndum est, possitne nobis hoc ratio philosophorum dare. Pollicetur certe. Nisi enim id faceret, cur Plato Aegyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et caelestia acciperet? cur post Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos, Echecratem, Timaeum, Arionem Locros, ut, cum Socratem expressisset, adiungeret Pythagoreorum disciplinam eaque, quae Socrates repudiabat, addisceret? cur ipse Pythagoras et Aegyptum lustravit et

Persarum magos adiit? cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? cur haec eadem Democritus? qui (vere falsone, quaerere *nolumus*) dicitur se oculis privasse; certe, ut quam minime animus a cogitationibus abduceretur, patrimonium neglexit, agros deseruit incultos, quid quaerens aliud nisi vitam beatam? Quam si etiam in rerum cognitione ponebat, tamen ex illa investigatione naturae consequi volebat, bono ut esset animo. Id enim ille summum bonum *εὐθυμίαν* et saepe *ἀθαμβίαν* appellat,
88 id est animum terrore liberum. Sed haec etsi praeclare, nondum tamen perpolita. Pauca enim, neque ea ipsa enucleate, ab hoc de virtute quidem dicta. Post enim haec in hac urbe primum a Socrate quaeri coepta, deinde in hunc locum delata sunt, nec dubitatum, quin in virtute omnis ut bene, sic etiam beate vivendi spes poneretur. Quae cum Zeno didicisset a nostris, ut in actionibus praescribi solet, 'DE EADEM RE [FECIT] ALIO MODO.' Hoc tu nunc in illo probas. Scilicet vocabulis rerum mutatis inconstantiae crimen ille effugit, nos effugere non possumus! Ille Metelli vitam negat beatiorem quam Reguli, praeponendam tamen, nec magis expetendam, sed magis sumendam et, si optio esset, eligendam Metelli, Reguli reiciendam; ego, quam ille praeponendam et magis eligendam, beatiorem hanc appello nec ullo minimo mo-
89 mento plus ei vitae tribuo quam Stoici. Quid interest, nisi quod ego res notas notis verbis appello, illi nomina nova quaerunt, quibus idem dicant? Ita, quem ad modum in senatu semper est aliquis, qui interpretem postulet, sic isti nobis cum interprete audiendi sunt. Bonum appello, quicquid secundum naturam est, quod contra, malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; in schola desinis. Quid ergo? aliter homines, aliter philosophos loqui putas oportere? Quanti quidque sit, aliter docti et indocti; sed cum constiterit inter doctos, quanti res

quaeque sit (si homines essent, usitate loquerentur), dum res maneant, verba fingant arbitratu suo.

Sed venio ad inconstantiae crimen, ne saepius 30 90
dicas me aberrare; quam tu ponis in verbis, ego positam in re putabam. Si satis erit hoc perceptum, in quo adiutores Stoicos optimos habemus, tantam vim esse virtutis, ut omnia, si ex altera parte ponantur, ne appareant quidem, cum omnia, quae illi commoda certe dicunt esse et sumenda et eligenda et praeposita (quae ita definiunt, ut satis magno aestimanda sint), haec igitur cum ego tot nominibus a Stoicis appellata, partim novis et commenticiis, ut ista 'producta' et 'reducta', partim idem significantibus (quid enim interest, expetas an eligas? mihi quidem etiam lautius videtur, quod eligitur, et ad quod dilectus adhibetur), sed, cum ego ista omnia bona dixero, tantum refert, quam magna dicam, cum expetenda, quam valde. Sin autem nec expetenda ego magis quam tu eligenda, nec illa pluris aestimanda ego, qui bona, quam tu, qui producta appellas, omnia ista necesse est obscurari nec apparere et in virtutis tamquam in solis radios incurrere. At enim, qua in 91
vita est aliquid mali, ea beata esse non potest. Ne seges quidem igitur spicis uberibus et crebris, si avenam uspiam videris, nec mercatura quaestuosa, si in maximis lucris paulum aliquid damni contraxerit. An hoc usque quaque, aliter in vita? et non ex maxima parte de tota iudicabis? an dubium est, quin virtus ita maximam partem obtineat in rebus humanis, ut reliquas obruat? Audebo igitur cetera, quae secundum naturam sint, bona appellare nec fraudare suo vetere nomine potius quam aliquod novum exquirere, virtutis autem amplitudinem quasi in altera librae lance ponere. Terram, mihi crede, 92
ea lanx et maria deprimet. Semper enim ex eo, quod maximas partes continet latissimeque funditur, tota res appellatur. Dicimus aliquem hilare vivere; ergo,

si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est? At hoc in eo M. Crasso, quem semel ait in vita risisse Lucilius, non contigit, ut ea re minus *ἀγέλαστος*, ut ait idem, vocaretur. Polycratem Samium felicem appellabant. Nihil acciderat ei, quod nollet, nisi quod anulum, quo delectabatur, in mari abiecerat. Ergo infelix una molestia, felix rursus, cum is ipse anulus in praecordiis piscis inventus est? Ille vero, si insipiens (quod certe, quoniam tyrannus), numquam beatus; si sapiens, ne tum quidem miser, cum ab Oroete, praetore Darei, in crucem actus est. At multis malis affectus. Quis negat? sed ea mala virtutis magnitudine obruebantur.

31 93 An ne hoc quidem Peripateticis concedis, ut dicant omnium bonorum virorum, id est sapientium, omnibus virtutibus ornatorum, vitam omnibus partibus plus habere semper boni quam mali? Quis hoc dicit? Stoici scilicet. Minime; sed isti ipsi, qui voluptate et dolore omnia metiuntur, nonne clamant sapienti plus semper adesse, quod velit, quam quod nolit? Cum tantum igitur in virtute ponant ii, qui fatentur se virtutis causa, nisi ea voluptatem faceret, ne manum quidem versuros fuisse, quid facere nos oportet, qui quamvis minimam praestantiam animi omnibus bonis corporis anteire dicamus, ut ea ne in conspectu quidem relinquantur? Quis est enim, qui hoc cadere in sapientem dicere audeat, ut, si fieri possit, virtutem in perpetuum abiciat, ut dolore omni liberetur? Quis nostrum dixerit, quos non pudet ea, quae Stoici aspera dicunt, mala dicere, melius esse turpiter aliquid facere cum voluptate quam honeste cum do-
94 lore? Nobis Heracleotes ille Dionysius flagitiose descivisse videtur a Stoicis propter oculorum dolorem. Quasi vero hoc didicisset a Zenone, non dolere, cum doleret! Illud audierat nec tamen didicerat, malum illud non esse, quia turpe non esset, et esse ferendum viro. Hic si Peripateticus fuisset, permansisset,

credo, in sententia, qui dolorem malum dicunt esse, de asperitate autem eius fortiter ferenda praecipiunt eadem, quae Stoici. Et quidem Arcesilas tuus, etsi fuit in disserendo pertinacior, tamen noster fuit; erat enim Polemonis. Is cum arderet podagrae doloribus, visitassetque hominem Charmides Epicureus perfamiliaris et tristis exiret, Mane, quaeso, inquit, Charmide noster; nihil illinc huc pervenit. Ostendit pedes et pectus. Ac tamen hic mallet non dolere.

Haec igitur est nostra ratio, quae tibi videtur 32 95
inconstans, cum propter virtutis caelestem quandam
et divinam tantamque praestantiam, ut, ubi virtus
sit resque magnae et summe laudabiles virtute gestae,
ibi esse miseria et aerumna non possit, tamen labor
possit, possit molestia, non dubitem dicere omnes sa-
pientes semper esse beatos, sed tamen fieri posse, ut
sit alius alio beatior. Atqui iste locus est, Piso, tibi
etiam atque etiam confirmandus, inquam; quem si
tenueris, non modo meum Ciceronem, sed etiam me
ipsum abducas licebit. Tum Quintus: Mihi quidem, 96
inquit, satis hoc confirmatum videtur, laetorque eam
philosophiam, cuius antea supellectilem pluris aesti-
mabam quam possessiones reliquarum (ita mihi dives
videbatur, ut ab ea petere possem, quicquid in studiis
nostris concupissem), hanc igitur laetor etiam acutio-
rem repertam quam ceteras, quod quidam ei deesse
dicebant. Non quam nostram quidem, inquit Pom-
ponius iocans; sed mehercule pergrata mihi oratio
tua. Quae enim dici Latine posse non arbitrabar,
ea dicta sunt a te, nec minus plane [verbis] quam
dicuntur a Graecis [aptis]. Sed tempus est, si vide-
tur, et recta quidem ad me. Quod cum ille dixisset
et satis disputatum videretur, in oppidum ad Pom-
ponium perreximus omnes.